

MIRCEA CĂRTĂRESCU

TRAVESTI

Roman

Ediția a II-a

HUMANITAS

BUCUREȘTI

Coperta colecției DONE STAN

Acesta e sufletul meu, Rasei. Rugați-vă pentru el.

Tudor Arghezi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale CĂRTĂRESCU,

MIRCEA

Travesti / Mircea Cărtărescu.

— Ed. a 2-a. București: Humanitas, 2002

188 p.: 18 cm. (Top H)

ISBN 973 - 50 - 0219-1 821.135.1 - 31

© HUMANITAS, 2002 ISBN 973 - 50 - 0219-1

MIRCEA CARTARESCU - TRAVESTI

Mircea Cărtărescu s-a născut la 1 iunie 1956 în București. După terminarea liceului (la „Dimitrie Cantemir” din Capitală), a devenit student la Facultatea de limba și literatura română a Universității din București, pe care a absolvit-o în 1980. Între 1980 și 1989 a fost profesor de română la o școală generală, apoi funcționar la Uniunea Scriitorilor și redactor la revista *Caiete critice*. Și-a susținut teza de doctorat în 1999, la Universitatea București. În prezent este lector la Facultatea de Litere din București.

A debutat în 1978, în *România literară*.

Versuri: *Faruri, vitrine, fotografii*, Cartea Românească, 1980 - Premiul Uniunii Scriitorilor pe 1980; *Aer cu diamante* (volum colectiv), Litera, 1982; *Poeme de amor*, Cartea Românească, 1983; *Totul*, Cartea Românească, 1985; *Levantul*, Cartea Românească, 1990 - Premiul Uniunii Scriitorilor pe 1990, Humanitas, 1998; *Dragostea*, Humanitas, 1994 - Premiul Uniunii Scriitorilor din Republica Moldova pe 1994; *Dublu CD*, Humanitas, 1998.

Proză: *Desant '83* (volum colectiv), Cartea

Românească, 1983; *Visul*, Cartea Românească, 1989 - Premiul Academiei Române pe 1989 (tradusă în franceză și spaniolă și nominalizată în Franța pentru Premiul Medicis, Premiul pentru cea mai bună carte străină și Premiul Uniunii Latine); *Nostalgia*, ediția integrală a cărții *Visul*, Humanitas, 1993; *Travesti*, Humanitas, 1994 - Premiul Uniunii Scriitorilor și Premiul ASPRO pe 1994 (tradusă în franceză și olandeză); *Orbitor*, vol. I (*Aripa stângă*), Humanitas, 1996, Premiul ASPRO pe 1996.

Eseu: *Visul chimeric (subteranele poeziei eminesciene)*, Litera, 1992.

Tratat: *Postmodernismul românesc*, Humanitas, 1999.

Prietene, cum să lupt cu himera mea? Dragul meu, apropiatul meu, tu, singurul om pentru care scriu, pentru care am scris vreodată, cum să scap de rujul acela întins pe viața mea ca pe o oglindă de spălător și care nu se șterge cu nimic, dimpotrivă, se sleiește tot mai mult, mai murdar, mai diluat? Cum să-mi retez din creier țâțele alea de vată, fusta aia de curvă împutită, peruca aia, artificii, manierismul ăla? Tulburarea care se învârtosează ca un sirop gros în țeasta mea îmi coboară în oasele nasului, în vertebrele girului și-mi invadează pieptul cu ceva roz și lipicios, de parcă imaginea lui Lulu ar curge în culori amestecate, în farduri făcute din urină de pisică, în parfum din spermă de zibelină, în flori exotice, putrede și suspecte, în ochi dați cu un rimei unsuros și scurgându-se ca în Dalí - ar curge, m-ar năclăi tot și s-ar prelinge pe asfalt într-o baltă care aruncă un pseudopod spre canal. Știi, Victor, că singurătatea mea are pe pielea ei albă un furuncul și că acest furuncul se numește Lulu? Știi că am venit aici ca să-mi reamintesc pielea fetei care în mine a găsit mereu un colț umbrat unde și-a putut legăna păpușa și că jos, pe locul unde tivul rochiei ei atinge pulpa cu pielețică dulce și transparentă am găsit acum un furuncul mizerabil care se numește Lulu? Ninge acum pe marile și sclipitoarele ferestre ale vilei. N-am aprins Heloc lumina în hol. Privesc cum amurgul își interpune filtrele fotografice

între mine și crengile înzăpezite de pin care respiră lângă geam, care tac acolo, care răspândesc liniște cenușie afară. Și liniștea cenușie pătrunde osmotice prin membrana fâșiilor de sticlă și se așază în straturi groase, străvezii, unele verzui, altele crem, dar cele mai multe de cenușă grea și transparentă, în marele hol rece. M-am dus la closet și am privit ca în transă șuvoiul subțire de urină galbenă, care difuza lent în bazinetul de porțelan. În aerul întunecat, m-am privit în oglinda de deasupra chiuvetei și am văzut o față care, în liniștea și frigul și singurătatea din sala minusculă, dar nesfârșit de înaltă, nu era de fapt fața mea, ci a ta, Victor, dragul și singurul meu prieten. Tu te uitai la mine, fiindcă pe tine te-am chemat, inițială te am scris-o cu degetul pe oglindă, peste imaginea ta, după ce am aburit-o cu o răsuflare fierbinte. Am zâmbit, pentru că m-am gândit atunci că tu nu puteai fi atins de maladia asta a minții mele, care se numește Lulu, că doar fetița aia nefericită și cu mine am văzut hidoșenia spoită, asudată, care mi-a atras atunci mâna în tenebrele ei. De fapt doar eu am văzut, ea a simțit-o pe pielea ei, de parcă ar fi fost îmbrăcată într-o retină pură, pufoasă și sensibilă și, pe ea, de la insuportabila imagine răsturnată, cât un timbru de mică, ar fi ieșit buba colcăitoare. Ochii tăi în oglindă, Victor, sunt frumoși, puternici, cinstiți, de cavaler fără pată și prihană. Te-am privit până când aerul din sala de baie s-a întunecat într-un cafeniu foarte închis iar eu am început să tremur în pijamaua prea mare pentru mine...

Am intrat în cămăruța de culcare hiperîncălzită, unde doar lampa de pe masă tăia un cerc de lumină peste hârtiile și cărțile mele, restul rămânând în penumbra groasă, am deschis ușa înroșită a sobei și am privit fascinat, multă vreme, flăcările verzui-gălbui-albăstrui, arlechinești, care jucau acolo cu neobrăzare. Am stins focul, apoi și lampa. Pe fereastră a apărut atunci luna, rotundă, tăioasă, scânteietoare, alergând pe cerul întunecat. M-am ghemuit în pat, mi-am tras păturile peste cap și am visat. Eram pe holul cafeniu al unei clădiri uriașe, cu săli încremenite de marmură și monumentale

scări interioare. Era seara târziu, după lumina stinsă din holul înalt și gol, cu lespezi cadrilate pe jos. Stăteam, cu pantalonii trași în vine, pe un closet de faianță așezat chiar în mijlocul imensei încăperi. Cum ajunsesem acolo mi-era greu să-mi dau seama. Îmi priveam pulpele dezgolite și ascultam liniștea chinuitoare care se rotea prin frigul încăperii. Atunci s-a deschis o ușă de cel puțin cinci metri înălțime și au început să intre oameni, din ce în ce mai mulți, să umble preocupați în susul și-n josul holului, murmurându-și tot timpul câte ceva. Stăteam pe closet, în mijlocul lor, neajutorat, acoperit de rușine, neștiind ce să fac, cum sătnă ascund. Unii se opreau chiar lângă mine și mă priveau cu oroare sau pufneau în râs. Curând, spațiul acela nesfârșit gemea de lume, iar eu, roșu la față și gemând, stăteam mai departe dezgolit, venindu-le cu creștetul până la piept, acoperindu-mi cu palmele sexul care atârna în receptaculul de faianță murdară. Acum e dimineață și te privesc iar în ochi. Cuvântul pe care îl desenam ieri pe oglinda aburită se mai vede foarte puțin, doar dacă privești dintr-o parte. Îl mânjesc iar cu pastă de dinți. Singurătatea are în ea sămânța nebuliei, chiar dacă ai trăit toată viața așa, chiar dacă ești adaptat la singurătate și la frustrare. Singurătate. Frustrare. Nu mă duc la masă, îmi fac o cafea și încerc să mă concentrez, să scriu mai departe, să te prind de undeva. Când eram mic prindeam fluturi, codița rândunicii sau roșioare, și le înfingeam în corpul vermicular un bold, așa cum văzusem că se face. Înfingeam boldul într-un dop de plută și îi priveam cum ore în șir după aceea mai dădeau încă din aripi, se mai agățau cu cele șase piciorușe filiforme de pluta poroasă. Cu aceeași cruzime și plăcere te-aș ținut în paginile astea, Lulu, te-aș privi cum te scâlâmbăi, cum îți dai ochii peste cap, cum îți fojgăi elitrele de abjecție și de paiete și de plastilină... Mă așez la mașina de scris, masa ta de tortură, dar și a mea, căci nu te pot chinui fără ca eu să mă chinuiesc, așa cum nu poți tăia cu bisturiul un furuncu în propria ta carne, ca să-i scoți puroiul, fără ca tu însuși să nu urli și să nu te zbați ca un posedat.

Deci: acum șaptesprezece ani... drace, acum observ potrivirea de date: în 1973 aveam șaptesprezece ani, iar acum am treizeci și patru. Deci: acum șaptesprezece ani, pe când aveam șaptesprezece ani și eram exact la mijlocul vieții mele de până acum (dar cum puteam ști asta pe atunci?), terminam clasa a unsprezecea la Cante-mir. Eram mult mai singur decât sunt acum, când sunt foarte singur. Meseria mea, pe atunci, era singurătatea. Mi-o exercitam pe străzile galbene și prăfuite ale Bucureștiului, în cartierele lui vechi, necunoscute de mine până atunci. Umblam toată ziua, recitind versuri în gura mare, oripilând trecătorii cu ochii mei halucinați, cu fața mea palidă și asimetrică, având peste buzele crăpate și mușcate un puf de mustață. Căutam case foarte vechi, galbene, cu decorațiuni prostești și solemne, sau blocuri bizare, înguste ca o lamă de brici, aruncându-și umbra ca de gnomon peste piațete singuratice. Uneori intram în aceste blocuri enigmatice, pătrundeam în holuri mirosind a vechi și a petrosin, suiam scări în spirală extrem de înguste, cu mici paliere din loc în loc, unde, în lumina aurie a unei ferestre rotunde, se răsuceau frunzele prăfoase ale câte unui ficus sau leandru uitat de toată lumea și aproape uscat, urcam până sus, la mansardă, și ciocăneam la câte o ușă verde, care părea împăienjenită de așteptare. Nu-mi deschideau fete frumoase și triste, cu ochi imenși, ci, de obicei, bătrâni sau gospodine îngălate. Îngânam ceva și coboram, ieșeam iar în soarele omogen și placid, străbăteam iar străzi vărgate de linii de tramvai, mă înfundam iar în zone neștiute ale orașului. Blocuri roz, blocuri stacojii, cu balcoane sprijinite de aflași și gorgone cu țâțe de ipsos îngălbenite de umezeală, statui coclite pe care nu le mai observă nimeni - eu le îmbrățișam în singurătatea mea, le mângâiam obrazul jupuit, le ajutam să renască la o realitate mai adâncă, într-un aer metafizic și radios. Cu cei trei lei pe care mi-i dădeau zilnic părinții îmi cumpăram câte un pateu cu brânză sau un suc și mergeam mai departe, murmurând către arborii sfrijiți de pe marginea străzii, către vreun chioșc rotund de ziare, către cerul

albastru, de pictură surréalistă: „Singurătatea ca o ploaie-mi pare/Din nori, ea suie către înserare și-n dimineți pierdute-n depărtare/ Suie la cer, statornicu-i lăcaș, / Și-abia din cer coboară pe oraș...” Recitam patetic, gesticulând, privindu-i în față pe cei care treceau în sens opus. Îmi plăceau ruinele, casele pe jumătate dărâmate, pătrundeam în câte o cameră fără acoperiș, cu ziduri zugrăvite naiv (oribili palmieri căcăanii, crenguțe albastru-decolorate, toate pe o tencuială căzută, fărâmițată, umflată, putredă), cu fecale umane prin colțuri, pietrificate și ele de vâjâitul timpului, cu dreptunghiuri galbene pe pereți, unde fuseseră tablouri sau oglinzi. Câte un urs de pluș galben, delabrat, jegos și cu un ochi de sticlă atârând pe sârmulița lui, zăcea pe podea, lângă o țevă vernil. Păianjeni sferici, cu picioare ca niște fire foarte lungi, stăteau încremeniți pe ziduri. Viermi cenușii și îndesați, cu doi peri în coadă, intrau în crăpături și pe sub plăcile de tencuială. Stăteam câte o jumătate de oră în locurile acelea vuitoare și înspăimântător de singure. Scriam ceva, cu o bucățică de cretă sau de cărămidă, pe un zid albăstrui. Mă întorceam acasă seara, privind cum se conturează vreun balcon minuscul, negru ca smoala, pe un cer de flacără roșu-ntunecată. Era toată viața mea: versuri scrise în caiete, versuri recitate pe străzi galbene și prin ruine mucegăite. Noptile nu puteam dormi, mă ridicam din pat și priveam luna, care arunca valuri de lumină peste Bucureștiul vechi, ca o mare de acoperișuri de gresie, străpunsă de flăcările galbene ale plopilor. Era o durere a viscerelor inutile, a cărnii gălbejite, a verii care nu se mai termina. Durerea asta mă sufoca, era ca o dragoste mistuitoare dar fără obiect, dragoste și tânjire pentru nimeni.

Iulie a trecut ca o halucinație, ca un singur diapozitiv cu o piațetă pustie și un bloc dărăpănat. În august am plecat în tabără la Budila cu mai mulți colegi din clasă, și în acest cuvânt, Budila - budă, closet, cloacă nebunească și împutită, dar și gigantic Buddha zâmbitor, cu pleoapele coborâte, înconjurat de un nimf de perle și flacără vie -, e

concentrat totul. Niciodată n-am înțeles cu adevărat ce s-a întâmplat atunci. Au fost imagini și emoții, dar în ce fel legate-ntre ele? Au fost alunecări ale realității în vis și-n halucinație. Viața mea s-a rupărțit de-atunci în perioade cu Lulu și perioade fără Lulu. În primele, bruioane din viscerele acelea psihice îmi reveneau mereu, nelăsându-mă să respir, tulburându-mi fața sclipitoare a conștiinței. Țin minte șirul de sanatorii în care, în plicticoase după-amiezi, stând pe patul meu de metal alb, reluam fără-ncetare cele câteva fapte din tabăra de la Budila, meditănd la ele ca la un desen mistic, inextricabil... Privind pe fereastră pădurile-ntunecate, ninse, deformate de vinele de gheață lipite de geamuri... Ascultând distrat muzica de la difuzor... Sâcâit de ceilalți inși în pijamale și halate stacojii, ce-mi aruncau cu casete de Novotryptin în păr sau mă chemau la un joc de cărți... Și Lulu privindu-mă drept în ochi, pupilele dilatându-i-se și contractându-se lent, pletele de liță, răsucite fastuos, fluturând ușor în curentul conacului imens, acolo, sub crucea bolții, în miezul miezului țestei mele... Perioadele cu Lulu puteau începe oricând și oriunde, pe stradă sau în pat cu o femeie, sau bătând la mașină. Greu de spus *ce* le declanșa, oricum nu amintiri sau analogii directe cu cele-ntâmpalte în tabără. Mai curând imagini lipsite de sens: dimineți reci, după ploaie, în care merg către globul rubiniu al soarelui abia răsărit ce se reflectă-n asfaltul ud dându-i o culoare roză;

anumite clădiri masive și galbene... șo-troane desenate diform pe trotuar... Urmau fenomene fiziologice îngrozitoare - și, inevitabil internările. Atunci, în perioadele cu Lulu, în diverse saloane de spital, am scris lucrurile mele cele mai bune, adică povestirile din *Fetițe și giganți*, cu jocurile acelea magice și ciudate, cozile moi, prinse cu biluțe de plastic, palatele imense de cleștar cu mii de încăperi în centrul cărora așteaptă Iolanda...

Urmau perioade fără Lulu, de o frumoasă normalitate. Delia, câinele, Peu-geotul, datoria de-a scrie cinci pagini pe zi în fiecare zi a vieții mele... Listele kilometrice cu scrisori de trimis, telefoane de dat, invitații

la simpozioane și mese rotunde, termene finale pentru articole și cărți. Vacanțe în munți, mers la dentist, cheltuieli... Drepturi de autor... Le bifam pe măsură ce reușeam să le reolv... Apoi, romanele. Investigația mediilor. Calcularea cronologiilor. Îmbinarea poveștilor. Arta combinatorie a situațiilor de viață. Personaje, fiecare cu psihologia lui... Doamne, chinul de a trebui să mai scrii o carte, măcar din când în când! Niciodată n-am urât mai mult pe cineva decât pe colonelul Dionisie Rădăuceanu, care mi-a făcut reputația și mi-a adus bunăstarea. Jeg de personaj dintr-un jeg de roman!

Sper că niciodată n-o să-nchei trilogia, dar așa zic în toate perioadele cu Lulu...

Și iată-mă în cea mai acută dintre ele. Când toate trucurile vechi m-au lăsat în drum. Am băut până în pragul pancreatitei. Am înghițit atâtea fiole de Nevras-thenine încât pielea feței îmi devenise galben-verzuie ca veninul. Am stat două săptămâni la sanatoriul din Bușteni și am ieșit de-acolo mai tulburat și mai sălbătăcit ca-nainte. Criza s-a declanșat brusc, ca de fiecare dată. Mă aflu în Ghencea, pe lângă Muzeul Militar. Mă plimbam fără niciun gând pe stradelele cu arbori desfoiați, pe un ger limpede, care îmbrăcase fiecare crenguță cu o pojghiță de gheață. Priveam casele fărâmicioase, intram în piațete cu statui diforme în mijloc, încercam să-mi dau seama ce sau pe cine reprezintă statuile, dar privirea mi-era încețoșată de la scris... Nu știu cum m-am trezit în fața clădirii galbene și masive, cu zeci de ferestre încadrate în chenare complicate de stuc, cu o mare poartă neagră la mijloc. Două cariatide, cu cornuri ale abundenței în mâini, își scorojeau în frig ipsosul roz, lustruit. Atunci am simțit junghiul acela în stomac, mi s-au muiat picioarele și-am căzut, sau m-am lăsat în genunchi. Mai fusesem acolo! Știam fiecare fereastră în scânteierea ei nebunească! Intrasem cândva pe poarta cea neagră! Mi-am simțit țeasta explo dându-mi în țândări și am luat-o la fugă strigând, până ce totul s-antunecat în jurul meu. A trecut mai mult de o lună de-atunci, și răul n-a scăzut, frica e la fel de

insuportabilă... Ce încerc aici e chiar ultimul lucru pe care-l mai pot face. Mă agăț acum ca de cel din urmă pai de gândul că poate e posibil să mă vindec prin scris. Adică să dezleg, atât cât mă țin puterile, ghemul ăsta, încurcătura asta de intestine, mandala asta întrețesută în creierul meu. Dacă scrisul e, cum se spune, o terapie, dacă el poate vindeca, ar trebui s-o poată face acum. Voi mânji pagină după pagină, voi folosi foile ca pe niște tifoane ce se vor impregna nu cu cerneală, ci cu supurația răniilor mele străvechi. Poate că, în cele din urmă, totul va trece în ele și, pe măsură ce vor deveni mai purulente, mai colcăitoare, eu însumi mă voi goli de venin.

Întrerup deocamdată scrisul și merg la masă. Sper că după-amiază voi avea creierul mai puțin congestionat și voi păstra mai multă distanță față de fapte. Fiindcă am stat atunci o săptămână la Budila, prima mea ieșire din oraș, și mi-e teribil de greu să scriu nu un poem apocaliptic, ci o povestire cât de cât coerentă.

Înapoi în acvariul pustiu al vilei din Cumpătu, plin doar de aerul cameleonic – acum e auriu, mai deschis sau mai întunecat după cum norii umbresc stațiunea – și de țuitori care se rotesc printre mobile. Descui ușa camerei mele și mă învăluie căldura sobei lăsate aprinsă. La fereastră bate aceeași creangă de pin, cenușie și cumva plină de viață, încordată și sigură pe sine. Dar trag draperiile și aprind veioza, căci viața n-are nimic de-a face cu artificiiul paginilor din fața mea, care trebuie exaltat și apărat. Când mergeam la circ, în copilărie, nu-mi plăceau nici animalele, nici clovnii, dar o anumită nuanță fugară de mov-purpuriu, de verzui-fulgerător-albastru-intens de pe rochia plină de paiete a vreunei călărețe sau trapeziste mă înnebunea, mă copleșea cu un deliciu sumbru, o topire a oaselor în culoare. Colecționez poleieli de ciocolată tot pentru nuanțele lor de nenumit, acele ape de verde și roz care nu erau culori, ci emoție pură, stări pure de spirit. Unde am văzut, într-o noapte de iarnă, pe viforniță, o fereastră colorată în care s-a arătat o clipă un cap de fată, pudrat în obraji, cu buzele violent făcute și cu ochi

scânteietori? O fată tunsă foarte scurt, care a râs viforniței și, în aburii încolăciți, a închis din nou geamul. E o amintire vagă și totuși extrem de persistentă, căreia nu-i pot prinde deloc contururile.

Foarte devreme, într-o dimineață înghețată, cu ciripit de vrăbii și crengi aurii de copac, ne-am adunat în curtea liceului, sub un panou de baschet, și așteptam autobuzul care avea să ne ducă la Budila. Colegii mei, pe care azi mi-i amintesc cu amuzament și cu un pic de nostalgie, cum îmi aduc aminte toată epoca bizară a rockului și a hipsterilor, a magnetofonului și a revoltaților fără motiv, pe atunci mă oripilau. Îi simțeam ca pe o hidră ostilă sau o societate ocultă din care n-aveam să fac parte niciodată. Tâmpenia și vulgaritatea lor mă revoltau, fără să-mi dau seama că era doar stilul vremii și că, dincolo de puțoismele lor alintate, nu erau decât puștii eterni, amorfi și răvășiți de diluviul hormonal, din care aveau să iasă pe bandă rulantă inginerii, economiștii și șoferii de autocisterne, toți serioși și responsabili, de mai târziu. Pe când din mine n-avea să iasă nimic, deși mă imaginam produsul final și absolut al umanității. Eu eram omul spiritului, ei oamenii cărnii, eu cel care citea și care avea să scrie textul ce va substitui lumea, ei cei care, fericiți și cretini, viețuiau ca niște plante. Ce mă chinuia cel mai tare era că, deși opoziția pe care-o hotărâsem între mine și ei era totală, violentă și impermeabilă, nu eram totuși în stare să-i disprețuiesc, și zâmbetul de superioritate cu care-i înfruntam îmi ieșea mereu strâmb, căci nevoia de dragoste și de căldură animală nu se lăsa inhibată, îmi martiriza corpul și-mi răscolea subteranele minții. Și în dimineața plecării în tabără stăteam la o parte și-mi exersam grimasa dezgustată, ignorat complet de colegii care, în grupuri plictisite, așteptau să vină mașinile, ironizându-se unii pe alții pentru țoalele de stradă, moderne și bătătoare la ochi, care le înlocuiseră veșnicele uniforme: tangaleji cu ținte și franjuri, cămăși „cu păr pe piept”, fuste mini și pantofi „ortopedici” butucănoși. Unii dintre ei cântau obișnuitele cântece porcoase care mi-au umplut adolescența ca un

strat gros de jeg în urechi, pe care mi le amintesc și acum ca pe niște imnuri repulsive ale acelei lumi vulgar-sclipitoare, inocent-ticăloase. Alții doar pălăvrăgeau cu mâinile-n buzunare, sau agățați de barele verzi ale panoului de baschet. Era acolo Savin, cu figura lui de genialoid, lungan și salingerian, care obținuse cel mai mare punctaj la un test de inteligență pe care ni-l dăduseră în laboratorul de chimie, niște cartonașe care trebuiau completate în succesiune logică, test la care eu ieșisem ultimul, căci mă mulțumisem să scriu pe marginea cartoanelor câte un vers din Tzara, din poemul cu pescarii care se-ntorc cu stelele apelor în mâini. Un cretin foarte inteligent acest Savin. Acum purta un soi de pulover subțire, pe gât, care-i dădea un aer de scriitor, sau mai curând de *écrivain*, mai ales cum își ținea o mână în buzunarul de la pantaloni și cum discuta cu Fii (Felicia, cu care am o poză romanțioasă pe undeva, prin vreun sertar) despre, evident, Schopenhauer, spunându-i cum se zice pe nemțește la *Lumea ca voință și reprezentare*. Iar Fii, figură de Mireille Mat-hieu, părea chiar că ar pricepe ceva. Michi se uita la ei fredonând *Goodbye, papa, don't cry for me*, cu figura ei de căprioară vicioasă, iar Manix se uita, firește, la Michi. Dacă Manix arăta deja de parcă ar fi avut treizeci de ani - l-am văzut de curând, arată de cincizeci - Papa, fotbalistul, ping-pongarul și poetul, nu părea nici de cincisprezece. Zic poet, întrucât avea un caiet de amintiri, cu poze decupate din reviste, în care copia câte o strofă din cei mai diferiți autori alături de însăilări proprii. Toți își făcuseră asemenea „oracole”, împodobite și pictate ca niște măști zulu, în care scriau cugetări sau catrene ori se străduiau să răspundă la întrebări fundamentale cu șabloane rumegate de mii de creiere bovine, pentru care dragostea era, bineînțeles, „un roman care se termină cu introducerea”, iar scopul vieții „să-ți faci de cap, cu cap, pân-la cap”... în paginile încărcate de poze cu actori sau reclame de automobile mai era loc și pentru câte o poezie, cine știe de unde copiată și trecută din caiet în caiet, și puteai avea surpriza să găsești, între kitsch-uri mizerabile,

fragmente dintr-un sonet de Rilke sau, în întregime, *El Desdichado* al lui Nerval. Sub poza Nadiei Comănesci...

Sprijinit de gârdulețul pistei de săritură în lungime, împreună cu Angeru, șters și rânjit, Papa cânta acum „Sus, muncitori și-nainte/Pe drumul marii biruinți”, cu un refren improvisat care suna obsesiv: „Înți, înți, ia-o-n dinți”, la care cei din jur se strâmbau de răs. Buzdugan, căruia-i creștea o barbă verzuie încă din clasa a noua, rășfoia, rezemat de bara panoului, o revistă de rock avangardistă, plină de fotografii cu *AC/DC* în concert. În jurul lui se adunaseră șapte-opt colegi indignați că, într-un articol pe care Cici îl traducea din engleză, formația Queen era înjurată în toate felurile. Muzica lor era numită *musak*, iar *ei faggots*. Nu li se iertau, mai ales, cămășile de mătase albă cu care apăreau în concerte, culmea conformismului burghez, după părerea celui ce semna articolul. O fată plină de coșuri pe frunte încerca să dea pagina, citind pe dedesubt. Într-un pulover pufos, de mohair roz bon-bon, stătea deoparte Clara, frumoasă, cuminte și pură, cu tenul ca o coajă subțire de sticlă și cu ochii albaștri deschiși, o fetiță pe care nimeni n-o vedea crescând și ajungând femeie. „N-ai grijă, că tot într-un pat ajunge și ea până la urmă”, mai murmură câte unul seara, la orele de atelier, privind-o cum umblă cu șurubelnița într-un adaptor de impedanță (pe care le rebutam cu zecile), de parcă ar fi dat delicat deoparte petalele unui trandafir în căutarea staminelor. Mai la o parte, pe un gard de fier năpădit de volbură stătea Tăti, Titina, cum i se zicea, cu mutra încrețită a junelui Vol-taire. Băieții s-au apucat să joace fotbal cu o cutie de pateu, fetele trăncăneau într-un colț din care emana parfum, iar eu, trist și tulbure, nebăgat în seamă, recitam mai departe, în gând: „Și plouă-n ora vag crepusculară/Când toate drumurile către zori se-ndreaptă...”

Mă simțeam exclus, ca întotdeauna, din lumea colegilor mei. Mă obișnuisem cu gândul că nu putea exista pentru mine decât un singur viitor: o mansardă cu un scaun, o masă și un pat unde aveam să putrezesc toată

viața - scurtă, de cel mult patruzeci de ani - scriind un roman nesfârșit și ilizibil, pe care-l vor găsi după moartea mea, lângă mine, puțin de cadavru, dar în care ar fi fost Totul, tot adevărul despre existență și inexistență, întreaga lume cu toate detaliile ei și cu sensul ei hidos. Reveria în care, pe atunci, mă vedeam scriitorul total, hipergenial, demolatorul cosmosului pentru a-l înlocui cu o carte, era coloana vertebrală a vieții mele. Să fi putut scrie Cartea, mi-aș fi lăsat jupuită pielea de pe mine, și în pielea mea vie, cu capilare și rețele nervoase și glomerule sudoripare, aș fi legat volumul atotcuprinzător. Seri întregi, pe când pereții camerei mele din Ștefan cel Mare se înroșeau de amurg, mă ghemuiam sub cearșaful umed și, în imaginație, răsfoiam iar paginile orbitoare. Închipeam tabele de corespondență care ar fi unit constelațiile de pe boltă cu florile de mină din adâncul pământului, organele corpului omenesc cu numele luxuriante din Almanahul de la Gotha, punând istoria umanității în relație, pas cu pas și moment cu moment, cu istoria bieților mei șaptesprezece ani de viață. Aveam să dezvălui cabale fantastice, regizate, în palate subterane de marmură și porfir, de prințul acestei lumi, și să descriu un Armageddon desfăcut ca o garoafă, care ar fi atras în războiul total pirați și cavaleri de Malta, războinici Bororo și hitleriști, îngeri și extraterestri. Poveștile de dragoste ar fi încolăcit bătălia finală ca niște ghirlande rococo, și între ele s-ar fi aflat, contopindu-le pe toate, oricât de diferite, într-un arhetip mistic, ca un filigran al întregii cărți, *Cea-mai-frumoasă-poveste-de-dragoste*, misterul ultim și infinit, în care Prințesa-Ovul se contopea cu Prințul-Spermie în explozia unei nunți dumnezeiești. Detaliile îmi luau ore de febră și reverie. Uneori o forță enormă mă ridica deodată din așternut și mă târa, cu tot cu cearșafuri, peste masa de scris, unde-nșăcam stiloul și, înfășurat în falduri ca de togă, încremeneam cu vârful peniței pe pagină. Purpuriul dungilor de pe pereți devenea un cafeniu adânc și peste București ieșea luna, tramvaiele treceau huruind și scrâșnind pe Ștefan cel Mare, pe când eu încă mai priveam

ca hipnotizat scânteia de aur din vârful peniței, întrebându-mă cu ce literă s-ar fi convenit începută Cartea și neîndrăznind să trasez pe pagina întunecată niciuna...

Bineînțeles că atunci nu i-am dat nicio atenție lui Lulu, care avea să fie totuși o axă a vieții mele, așa cum viermele cu antene și piciorușe este axa fluturelui. Și care (acum îmi trece prin cap ideea asta bizară, când vizualizez fața lui având ceva demonic, dar și ceva inofensiv, un demon rizibil, un Abbaddon măscărici) s-ar putea să fie de fapt o amintire-paravan pentru ceva și mai adânc, și mai îndepărtat, pentru o cameră și mai secretă din sinea mea, mai apăsată de interdicție. Mă gândesc că *prea* ușor revăd faptele de la Budila – *prea* îmi sunt vârâte în ochi de acest subconștient pe care am învățat să-l suspectez mereu de o nesfârșită viclenie. Acolo în adânc sunt tuneluri secrete între clădirile minții mele, conduite și mănunchiuri de cablurj colorate, canale cu apă fetidă, plină de dejecțiile creierului. Sunt camere de ascultare și bordeluri subterane și odăi în care n-a intrat nimeni. Iar eu, singur în tot orașul de la suprafață, sunt unicul stăpân și unicul dușman.

Lulu intrase pe poartă împreună cu insul cel mai dement pe care l-am cunoscut vreodată, Basil, cu ochi capii, cu un rânjet umed, un tip smucit și scandalagiu, a cărui întreagă viață nu era făcută din altceva decât din cântece cu porcării, bancuri „fizice” pe seama infirmilor și lăudăroșenie erotică. Intraseră la braț și luaseră imediat două fete la un tango pasionat, cu obraji lipiți și mâinile întinse înainte. Fetele se prăpădeau de râs. „Sunt sărac, n-am nici căciulă, / Am o namilă de...” striga Basil cu strâmbături grotești, iar ceilalți, în cor, completau distihul, veseli și je m'en fichiști.

Pe tot drumul cu autocarul, în care mai erau și elevi de la alte vreo două licee, tipii și tipele n-au făcut decât să cânte în gura mare, cât mai bădărănesc, cântece de acest fel, pe care eu nu avusesem prea des ocazia să le ascult. Stăteam pe o banchetă de plastic lângă Savin, care zâmbea superior și tolerant, și lângă Clara, singura pe a cărei față se vedea dezgustul. Lulu făcea pe solistul în grupul din

spate. Răcnea de parcă ar fi vrut să compenseze cumva statura lui minusculă și mutra obraznică de ciocănitore: „Ieri pe drum venea o brișcă/Și sub brișcă văd că mișcă. /O fi osia de la brișcă?” Iar corul răspundea în delir: „Nuu, că aia nu se mișcă!” „O fi vreun ham lăsat mai moale?” „Nuu, că aia era foarte tare!” „O fi vreun picior, bă-tu-l-ar sfântul?” „Nu, că aia n-atingea pământul!” în fine, Lulu, ridicat în picioare, conchidea înroșindu-se de efort: „Frunză verde-a bobului /Era aia calului/Și calul, băiat deștept, /Se bătea cu ea pe piept!” Să fi fost cu noi vreun autor de cărți cu adolescenți sfioși și idealști, ar fi uitat și de Macarenko și de tot și s-ar fi aruncat din mers din autobuzul blestemat. Un ins cu pulover rupt la un umăr, cu o chitară veche, plină de abțibilduri, țâporea oșenește, lovea corzile până le făcea să pară de câteva ori mai late decât erau și cânta, urmat de ceilalți ca de un cor al sclavilor: „Coborâi din tren în gară, /Nu găsii o budă goală. /Hai nu și nu și da/Nu mă pot dezbrăcina...” Acum, elevele de liceu mi se par niște mâțe candidе, dar pe atunci nici nu îndrăzneam să privesc vreuna în ochi. Câteva aprinseseră deja țigările și strigau și ele cât puteau, fără să ocolească nici cele mai șocante cuvinte. Ca să nu mai aud toate mizeriile alea, mă concentram doar asupra peisajului de pe fereastră. Câmpia-ntinsă până la orizont, plată ca-n palmă, cu pădurici izolate din loc în loc, cu plantații de grâu, floarea-soarelui, porumb, se usca sub soarele de august și sub imensele ceruri bleu-spălăcite. Câte-un țăran cu femeia după el, minusculi, veneau pe o cărare. Alții lucrau frânți de șale, aproape atingând pământul cu frunțile, pierduți în mijlocul vreunei tarlale îndepărtate. Treceam uneori prin sate prăfoase, cu copii îmbrăcați orășenește pe la porți, cu căsuțe răsărind dintre gutui și corcoduși, cu bodega în mijloc, plină de bețivi... Magazinul sătesc, cu câteva damigene în vitrină, și biseriцута cu acoperiș de tablă stăteau față-n față, încuiate amândouă, despărțite de întinderi de pământ bătătorit. Întâlneam câteodată bicicliști cu băștile înfundate până la sprâncene și care pedaleau egal și continuu. Cum ieșeam din localități, de-o

parte și de cealaltă se-ntindea iar câmpia, cu dealuri albastrii în depărtare, cu silozuri și castele de apă din loc în loc. Depășeam căruțe trase de cai murdari, pline cu bidoane și sticle goale. Pe capră, țișanul dormea sub pălărie, cu hățurile atârându-i într-o mână arsă de soare și moale.

În zona dealurilor satele se mai risipeau, apăreau livezile de meri, viile și carierele de unde cărămidarii scoteau lutul, casele oamenilor erau de lemn, frumos vopsite în azuriu sau ocru, ori rămase pur și simplu la culoarea scândurilor vechi. Câte un cimitir își lucea crucile de piatră în soare, aruncat pe panta unui deal, invadat de volbură și albine... Norii își proiectau umbrele pe colinele de o sută de nuanțe de verde... Dar să mă topesc cu totul în priveliștea săracă mi-era imposibil, căci din când în când, în mașină, monotonia cântecelor era întreruptă de câte un țipăt ascuțit: „Termină, bă, dracului! Termină când îți spun!” După care fata, luată-n brațe și gădilată de vreunul dintre țipi, își ducea mâinile la urechi și răcnea cât putea. Cânteculele reizbucneau însă imediat, cu și mai mult elan: „Bei - mori; nu bei - mori. /Dacă bei, să bei destul, /Dacă mori, să mori sătul...”

Când am intrat în munți au trecut, spre ușurarea Clarei, dar și a mea, la versuri ceva mai decente, pe care le știam dinainte, cele cu reclame, care aveau ca refren „Opriți dricul/Mortu-ar vrea să bea un Cico. /Un Cico dacă ar bea/Mortul poate-ar învia...” Și urmau reclamele: „Până și-mpăratul Nero/Se spăla la fund cu Dero” sau: „Avem ciorapi pentru femei cu găuri”, „Avem pantofi pentru bărbați cu botul lat”. Autobuzele înaintau acum prin defileuri înguste, între pereți de rocă plini de licheni, pe care curgeau șuvoaie de apă. Pârâuri aproape secate alergau peste un prund zgrunțuros de gresie și se pierdeau după vreun bolovan înverzit. Clopoței violeti se aplecau peste apa-nghețată. Fabrici de ciment, șantiere cu barăci pe roate, vopsite-n portocaliu, stive de bușteni se-nșirau din loc în loc, urâtind peisajul. Stațiuni montane își risipeau cabanele îmbrăcate-n trandafiri pe pante-nsorite,

pe când pe munții din jur brazii verzi-în-tunecați se-ndesau unul în altul ca mușchiul pe o piatră umedă și umbrită. Un schit de maici... un luminiș pe marginea șoselei, cu o vacă greoaie păscând, trasă de funie de o fetiță de cel mult patru ani... autoturisme încinse depășindu-ne pe asfaltul pătat de ulei ars... și colegii mei urmându-și repertoriul fără sfârșit, cântând despre Carolina și Mița Biciclista și țigănci cu părul bălai și sâni ca de piatră... Și altele, și altele, și alte bancuri, și alte cântece, până ce autobuzul a oprit în curtea largă a taberei de la Budila. Am coborât, ne-am întins ca să ne dezmoțim după orele de mers și am privit în jurul nostru. Ziua era mai departe însorită și mirosea a brad, a rășină scursă pe coaja brazilor și albită în crăpăturile ei.

Acolo era conacul. Am fost fericit și fermecat când l-am văzut, căci nu era decât una dintre clădirile mele din București, nu se știe cum ajunsă aici, dovadă că singurătatea mă urmărea mai departe. Poate că noaptea trecută căsoiul roz, simetric și împopoțonat cu statui și cupole, cu o mare scară dublă în față, dar atât de vechi și de putred încât trebuie să fi fost ușor ca un gaz halucinogen, se desprinsese din fundațiile lui de prin întortocherile Bucureștiului, se ridicase, măreț ca un fabulos dirijabil de hârtie, plutise peste păduri întunecate și râuri lucioase, cu țevile și conductele de canalizare și cablurile electrice fluturându-i în jos, asemenea filamentelor unei meduze, și în cele din urmă se așezase în mijlocul parcului devastat, unde își sticlea acum ferestrele galbene ca flacăra de sodiu. Piațeta care trebuie să se fi aflat în fața clădirii o urmase și ea, dar se metamorfozase aici într-un heleșteu oval, cu o statuie de aramă înnegrită în mijloc și cu (aveam să-i privesc în fiecare seară) pești mari și grei, de culoarea verzuie a mocirlei de pe fundul apei. Conacul plin de gorgone și aflași de ipsos era însă, așa cum mă și așteptam, doar fațadă, butaforie, înăuntru, când am fost *cazați*, am găsit dormitoare banale de internat, cu câte zece paturi, totul împărțit „judicios” și funcționăresc. Fetele la parter, băieții la etaj, iar puștii,

fiindcă mai erau acolo și niște copii de școală generală, la etajul doi. Urmașe masa de prânz și apoi rătăcirii prin împrejurimi, fotbal, grupuri adunate în jurul vreunei chitare. Chiar din seara aceea am rămas singur în dormitor, cu o carte în mână, încercând să mă acomodez cu becul chior din tavan. De undeva, din altă încăpere, am auzit, pe când zăceam în pat cu ochii pe șirurile de litere, dar amețit și neatent, explozia bruscă a muzicii. Se dăduse drumul la discotecă. Ceilalți țiți cu care împărțeam dormitorul se aranjaseră pentru asta. Pe atunci blugii erau încă o raritate, dar se purtau deja relații foarte evazați, precum și niște ciudați nădragi „din prelată”, atât de țepeni că, dacă-i puneai, stăteau în picioare. Cămășile „de cow-boy”, cadrilate, erau cele mai elegante. Mă întrebaseră dacă nu merg și eu, dar nu-și bătuseră prea mult capul cu mine. Și în liceu era discotecă în fiecare sâmbătă, dar eu nu făceam decât să trec prin mijlocul celor care dansau în holul liceului, pentru că sâmbăta aveam cenaclu într-una dintre săli. (Țineam cenaclul la lumina aproape conspirativă a unei veioze, care ne făcea figuri de cadavre galvanizate, șapte-opt gălbejiți citind poezii pe fondul muzicii rock și al tropăitului obsedant de dincolo de ușă. Ieșeam din nou prin mijlocul dansatorilor, fără să ne putem înăbuși un sentiment de umilință și culpabilitate.) În prima seară la Budila am citit câteva zeci de pagini din *Metamorfoza* lui Kafka, bruiat permanent de Suzy Quatro, cu al ei *Sticks and stones can break my bones/But they can't break my rock n roii*.

Băieții mai intrau din când în când, încinși, să se odihnească și se cruceau văzând că eram deja în pijama. Pusese bani și își luaseră niște coniac, pe care-l făceau acum poștă vorbind despre gagici, care e mai mișto, ce țâțoance are Mălina, ce curișor are Mariana, ce bună e aia mică și rânjită... „Mică, mică, da' ridică...” „Și broasca e mică, da' cască gura mare...” Deja un lungan de la Lazăr devenise idolul tuturor gagicilor. Ai noștri îl înjurau admirativ: „Bă, l-ai văzut, al dracului, ce le strânge la dans, și cu mâinile mereu gata să le bage-n soutien...” „Leșină

tipele când le ia la dans..." „Da, da ăștia lungi nu prea fac treabă la o adică. Cică la suedezi, un număr pe săptămână și atât, restul cu degetul, cu..." Și de aici se lansa câte unul într-o poveste cu o suedeză sau o daneză pe care, chipurile, o fripsese anul trecut la mare. Mai trăgeau din coniac, îmi mai aruncau și mie câte o privire: „Bravo, uite un băiat cuminte, nu ca voi, derbedeilor, la gagici toată ziua..." Și apoi se duceau iar la dans. Mai rău era când intra Bazil, ca pe o scenă de cabaret, cu o figură de bețiv, cântând *What s-a nice kid like you/ Doing in a place like this?* și răcnind apoi când dădea cu ochii de mine: „Victoraș, scoate mâna de sub pătură, Victoraș! Crezi că nu te-am văzut? Mai du-te și la gagici, Victoraș tată!" Sau Lulu, mereu ca turbat, 34

fără să vadă nici în dreapta, nici în stânga, cu o țigară în bot, căutând ceva prin noptieră și ieșind apoi în fugă. O dată sau de două ori a băgat capul și câte o fată: „Paa-aardon!" În boxe o voce caldă cânta ceva despre *the summer of nineteen sixty nine*.

Ce amestec ciudat de dispreț și adulație aveam pentru cei care, sublimi-imbecili, își legănav fetele în întunericul plin de lumini colorate al sălii de discotecă! Aș fi vrut atât de mult să fiu și eu acolo, cu o fată lăsându-și capul cu păr parfumat pe umărul meu, să ne șoptim fleacuri în timp ce ne legănam îmbrățișați, să-i sărut lobul urechii cu cercl scânteietor, să-i simt cu palmele pielea caldă a mijlocului, catifelată de stratul moale de dedesubt... Mă complăceam în cea mai ieftină melodramă până când, deodată, îmi luam seama, și sub țeasta mea începea din nou delirul: eu nu aveam dreptul să mă irosesc în rituri sexuale, pentru că trebuia să ajung scriitor, trebuia să-mi trăiesc intens nefericirea, mă aștepta mansarda cu un scaun, o masă și un pat și cu o sută cincizeci de cărți de citit pe an. Până la treizeci de ani trebuia să ajung ori totul, ori nimic. Prețul era, știam și ruminam ore-n șir ideea asta, monstruoșitatea. Eram Leverkuhn, eram strigoiul lui Lovecraft, eram Roderick Usher, cel care-și înmormântase sora într-o odaie

întunecată, sub scară (și sora mea își aruncase păpușa de cârpă-ntr-un colț și bătea acum cu pumnișorii în lemnul putred și stacojiu al ușii) ... Țin minte că, atunci când încă o fată a băgat capul pe ușă, am recitat în gura mare, ca un actor cabotin, cu un zâmbet „amar” și privind-o în ochi: „Mi-am stăpânit pornirea idolatră/Cu o voință crâncenă și rece/Căci somnul tău nu trebuia să-nece/Sufletul meu, de piscuri mari de piatră”. M-am sculat din pat și am fugit la oglinda de deasupra chiuvetei pentru că-mi dăduseră lacrimile și voiam să mă văd plângând. Știam că și Baudelaire făcea lucru-ăsta. M-am văzut mic, negricios, cu fața îngustă și fără pic de spiritualitate în ochi. Am suflat aburi peste imaginea mea și am scris, pe oglindă, cu degetul, așa cum scriam zilnic câte ceva, ca într-un jurnal fără memorie: *DISPARI*.

În seara asta m-am învărtit de câteva ori prin holul care acum a prins o urmă de căldură, mai curând un miros foarte diluat de fum de la soba crem, care toarce în colțul ei. Mi-am trecut mâna peste mobilele vechi și desperecheate, peste suprafețele acelea lucioase care zăceau în întuneric, abia atinse de câteva fâșii de lumină de lună. Oglinzi întunecate, tablouri întunecate, o scară care duce la etajul de sus... Un televizor mare și cu butoane lipsă, despre care nu știu dacă funcționează și, dacă nu va mai veni nimeni în vilă, nici nu voi ști vreodată. Mă răsucesc, fac piruete, strig tare și totul rămâne apoi la fel de imobil, tăcut, țiutor. Merg în cameră, sting soba și intru în pat. În întunericul absolut stau cu ochii deschiși și mă gândesc. Cum să lupt cu himera mea? Cu acel dragon de focuri bengale care s-a ridicat și a țipat în viața mea de adolescent retras și sfios. Cu acel cuțit irizat care, apăsând ușor, sadic, în structurile mezen-cefalului, mi-a despărțit emisferele una de alta. Victor, tu ești curat și spiritualizat, pe când eu, știi bine, nu-ți pot privi ochii fermi. Merg încet cu povestirea, pentru că rana e profundă și durerea săgetează până și din cele mai banale amănunte, în jocul ăsta căruia nu-i știi regulile și în care nu știi să desparti esențialul de banalitate. Mă gândesc la ce am de făcut a

doua zi, mă-ntreb dacă voi putea ajunge să văd măcar bucăţica pe care urmează s-o scriu dimineaţa (căci este cel mai ceţos lucru de care m-am apucat vreodată). Aprind lumina şi notez toate astea trântit în pat, cu o oboseală ciudată în tot corpul.

Dumnezeule, dar *ce* se întâmplă? Sunt iar la masa de scris. Mi-e imposibil să-mi stăpânesc panica, băţările inimii... Pe braţe am pielea înflorată. Scriu tremurat, zgârii de fapt pagina, dar trebuie să scriu, fiindcă fulgerările dureroase de amintiri pe care le-am avut toată ziua, prea rapid stinse ca să pot prinde ceva din ele în afara emoţiei pure, s-au desfăcut deodată sub ţeasta mea, când abia aţipisem, într-o răbufnire insuportabilă. Reacţia minţii şi a viscerelor mele a fost atroce. Nu ştiu ce vor să însemne acele imagini, dar ele m-au sleit cu totul, şi cu atât mai puţin o să reuşesc să le descriu aici în indescritibilul lor. Am *văzut* de fapt nu imagini, ci o emoţie mare, sau o mare lumină, aşa cum, oricâte chipuri himerice vezi în focul de vreascuri, priveşti de fapt numai flacăra. Era ca un film vechi, pâlپător, derulat de un aparat de proiecţie antediluvian. Lumina difuză, galbenă-sepia, era străbătută rapid, vertical, de dungi tremurate, stropi şi zigzaguri sclipitoare. Am văzut interiorul unei camere în care personaje ectoplasmaticе abia se desluşeau între mobile. Se mişcau lent în câmpul camerei fixe, ca nişte peşti alburii într-un iaz, într-o pantomimă ciudată, de neînţeles, cum ai vedea o scenă pe o fereastră străină. Fetiţa care stătea jos pe covor, aliniindu-şi păpuşile pe marginea patului, trebuie să fi fost sora mea, puţin înainte să moară: o recunoşteam din fotografia (în tonuri de sepia şi ea) pe care-o păstra mama în vechea ei geantă stacojie cu acte şi mărunţişuri. O descoperisem întâmplător, între legitimaţii, siguranţe şi bonuri, în adolescenţă, pe când uitasem – sau îmi aduceam vag aminte – că avusesem o surioară. Niciodată, deşi am hărţuit-o cu întrebările, mama n-a vrut să-mi spună când se născuse, unde era înmormântată... Se contrazicea, se încurca în explicaţii şi până la urmă se închidea într-o tăcere încăpăţanată. Acum sora mea vorbea

neîncetat, codițele îi scânteiau pe când întorcea capul vioi în toate părțile, dar în loc de orice alt zgomot nu se auzea decât păcănitul stins al proiecteurului. Camera îmi era cunoscută: mă reîntorsesem în odaia copilăriei mele. Pe jos, bucăți dintr-un joc de construit: mici cilindri, coloane, prisme, conuri. Printre ele, bucle de film alb-negru, dezvoltat, împrăștiate peste tot.

Iar într-un colț mai e cineva, aproape estompat de focul palid al oglinzii de la toaletă. Numai când se mișcă devine vizibil, și atunci doar prin luciri și accente: textura aspră a părului, un ochi cu o privire perversă, un obraz adipos... Băiatul străin se ridică, vine spre mine, mă ia după umăr și-mi șoptește ceva la ureche. Mă smulg țipând fără zgomot, în timp ce sora mea, ridicată și ea în picioare, privește totul neliniștită, cu mâinile pe lângă corp și gurița întredeschisă. Ies în fugă pe ușă, pe când celălalt întinde mâinile după mine implorator, pâlپând odată cu filmul șters și zgâriat.

Și când filmul (sau retinele mele, sau meningele ce-mi învelește creierul) s-a rupt, lăsându-mi în coșul pieptului o tristețe sfâșietoare, băiatul cel necunoscut a rămas totuși pe fundalul gol, incendiat, al ecranului și timp de câteva clipe a trebuit să suport, să privesc drept în față, pe chipul lui, rânjetul zălud, umed, inconfundabil al lui Lulu.

Foaia e umedă de la transpirația mâinii mele. Nu mai pot. Dar am venit la Cumpătu hotărât să termin odată. Să rezist *oricărei* priviri. Să ies din bătălia asta psihică vindecată, ori să nu mai ies niciodată. Mă culc la loc în câteva minute. Doamne, de-aș putea să rezist!

Voi rezista, căci spațiul ăsta montan, deși pustiu, pare să aglomereze evenimente, să le estompeze pe unele prin altele, să șteargă limitele (atât de precare) dintre lumea minții noastre și cea a minții mai vaste care ne cuprinde pe toți. Abia stinsesem din nou lumina azi-noapte, când, levitând într-o reverie hipnagogică, am auzit niște zgomote. Veneau de jos, de sub podea, dintr-o cameră de la subsolul vilei. Acolo, pe un pat, doi amănți se

încolăceau, se pătrundeau, se mușcau. Îi vedeam limpede în imaginație, ascultând gemetele ample ale femeii, mereu reluate, la un clin ce în ce mai înalt prag al plăcerii și exasperării, și mormăitul jos al celui care poseda. Vorbe răstite, rugăminți și comenzi se întretaiau cu lovituri înfundate. Aproape că vedeam scena: se întâmpla într-o lumină roșiatică, într-un pat cu cearșaful boțit tot și împins, în semicerc, spre tăblie. Femeia, al cărei păr brun-transparent îi ajunge până la mușchii reliefați ai mijlocului, stă în genunchi, cu bustul ridicat, ținută de bărbatul din spatele ei cu o mână pe sânul drept, iar cu cealaltă petrecută peste pântec și ajungând cu vârful degetelor pe șoldul din partea opusă. El, cu pielea mai roșcată decât ea, o izbește cu toată puterea. Ea ține capul pe spate, astfel că pielea gâtului este întinsă la maximum, are mușchii obrazilor contractați și vârful limbii i se plimbă rapid între dinții dezgoliți. Bărbatul iese din ea, o întoarce și-o trânteste pe spate. O pătrunde iar. O trage cu ură de păr. O lovește peste obraz. Ea îl mușcă de bărbie cu aceeași ură, după care el își întetește mișcările, lovind-o tot mai violent între genunchii pliați. O plesnește pe neașteptate peste fese și pulpe. Iese iar din ea, o apucă de un braț și o ridică în picioare, în pat. O pătrunde iar, prin spate, strângându-i sânii în palme, mângâindu-i șoldurile și fesele. Ea își duce o mână între picioare, simțind contopirea sexelor deasupra degetelor ei. Stăteam cu ochii deschiși în întuneric și-mi imaginam, încercam să nu respir și să-mi înăbuș bătăile sângelui în tâmples, ca să nu pierd nimic din ce se întâmpla la câțiva metri sub podeaua mea, între cele două corpuri goale, pe cearșaful încrețit și jilav. Părea că întreaga substanță din univers se reducea la beznă absolută, având în centru un singur cub luminos, în care două corpuri se contopeau, iar de jur-împrejur, ocupând tot întunericul, o conștiință care ascultă, care privește. Totul era nu dedesubt, în subsolul vilei, ci în centrul minții mele, și poate că acolo fusese dintotdeauna. Și, pe când gemetele femeii au încetat, după un climax răgușit, iar cei doi, umezi și extenuați, s-au trântit pe spate, cu brațul peste ochii

închiși, am putut să privesc mai detașat, în închipuire, camera aceea și am zărit într-un colț lucrul pe care mă așteptam să-l găesc acolo: o păpușă urâtă de cârpă, cu trăsăturile feței desenate cu pixul, zăcând cu ochii orbi în tavan.

Am adormit și am visat că eu și sora mea găsiserăm într-un sertar niște filme vechi, cu imagini în negativ, și ea le lungise ca pe niște bastoane lucioase, de vreo jumătate de metru, le pusese în degetele unei mâini și, cu aceste gheare semitransparente, spiralate, mă amenința, zgâriindu-mi ușor fața. Am fugit, umplut brusc pe dinăuntru de o teroare uscată, deschis ușa camerei atât de bine cunoscute, dar în locul micului hol am dat de un culoar cu pereții coșcoviți, plini de apă, care avea în capăt treptele unei scări de lemn, în spirală, extrem de îngustă. Am străbătut în goană culoarul, cu ea după mine, am sărit pe treptele scării și, după gâfâieli și opinteli, am ajuns în vârf, unde era un palier de vreun metru pătrat, cu o singură ușă stacojie, cu gemuleț. Cum auzeam tropăituri pe trepte în urma mea, aproape că am smuls ușa, luându-mi avânt să mă reped înainte pe vreun alt culoar. Dar nu era decât o minusculă, mizeră cabină de closet, cu pereții murdari de urme de degete și mirosind a urină învechită. Resemnât, am pus zăvorul și m-am așezat pe scaun, pe când ușa era zgâlțâită de lovituri de pumn. Ivărul zăvorului aluneca tot mai mult, sub ochii mei îngroziți...

(Toate astea le-am scris dimineața, după ce m-am îmbrăcat și am făcut ordine în cameră, pentru că nu suport să scriu într-o odaie în care cărțile nu sunt una peste alta, aliniate la muchie, borcanul de nes la locul lui pe tavă, cu cuțitul și lingurița, patul făcut și pantofii așezați la linia covorului. Am de gând să ies, ca să iau aer și să-mi scutur nițică zăpadă în păr, într-un scurt urcuș prin pădure. Zăpada trebuie să fie acum cristalină și să picure apa din ea, pentru că e un soare orbitor afară...)

Într-adevăr a fost minunat. Nevroza mea adâncă, durerile hemicraniene pe care le am de când mă știu, neputința de a mă concentra, toate cedează, măcar pentru

o vreme, în mijlocul pădurilor, pe care le-am iubit atât de mult întotdeauna. Mai primesc câteodată reflexe trecătoare, ca lumina unui pahar de cristal pe perete, din vremea când, în copilărie, am petrecut câțiva ani într-un sanatoriu construit în pădure. IDR-ul îmi ieșea în acea vreme pe mână atât de mare și de inflammat, încât la școală colegii mă luaseră la ochi și mă izbeau peste brațul dureros fără milă. Până la urmă am fost trimis la Voilă, unde m-au îndopat cu hidrazidă și cortizon, dar din acea vreme nu mi-au rămas în amintire nici chiuvelele mizere de faianță, nici infirmeriile supraîncălzite, unde noapte de noapte eram trezit ca să mi se facă injecții cu penicilină, nici oribilele duminici cu șnițele grețose la masa „festivă”, ci încâlceala nemărginită a pădurilor. Cu ochiurile lor de lumină, cu izvoarele ce le străbăteau în toate părțile, cu musculițele sticlind în aerul verde, cu buturugile mișunând de vacile-domnului, cu iepurii și dihorii morți pe poteci. Răzlețindu-mă de ceilalți copii, mă afundam în adâncul pădurii până nu mai auzeam, în tăcerea vie și răcoroasă, decât, din timp în timp, zgomote liniștitoare: triluri de păsări, bâzâitul bondarilor ce intrau în cupele clopoțelilor azurii ca să iasă prăfuiți de polen, fâșâitul frunzelor moi și pufoase pe câte un lăstar... Deveneam atunci altul, mă așezam pe pământul bălțat de lumini arzătoare simțind cum mă umple un fel de nebunie fericită, ca și când cerul intens albastru pâlpâind printre crengi, pânzele de păianjen umflate de vânt între trunchiuri și mai ales mirosurile, de sevă și coajă, de rășină și țărână, ar fi fost un halucinogen tare, injectat intravenos... Aceeași exaltare năucă am simțit-o și azi, pe traseul meu printre molizi, în susul culmii Cumpătului.

Când m-am întors, ud de zăpadă și încălzit, uitasem de tot plictisul, de mediocritatea fără ieșire a vieții mele bucureștene. De lumea literară, de contractele cu ISIS-ul, de mutrele Deliei, de panica la gândul că trebuie să mai scriu din când în când câte o carte... Pe acest Zaubenberg, în vila pierdută-n pustietate ca un craniu albit de ploi și zăpezi, înfășurat în liniștea pădurilor, încetează lumea cu

adevărurile ei ramificate într-o rețea orizontală și iluzorie. Singur în odaia încinsă, poți coborî în fine în lumea *ta*, în adevărul *tău*, în tot ce există adânc și enigmatic în tine, dacă ești în stare să-ntâmpini cu același curaj abjecția și sublimul, dezastrul și mântuirea, arhanghelul și estropiatul...

În prima noapte din tabără n-am putut să dorm niciun moment, pentru că, la spartul discotecii, băieții și tipele lor s-au adunat pe un pat de lână mine, în jurul unui casetofon Sony dat la maximum. Erau cei din liceul meu, dar aduseseră cu ei și o pereche nouă. El era lunganul care căuta să bage mâna în sânul fetelor cu care dansa, un individ ras în cap, cu o figură de neonazist, iar ea – o tipă foarte înaltă, înțolită „trăsnet”, cu pulpele lungi în ciorapi vernil, translucizi. Părul negru-unsuros îl avea împletit cu mărgele, iar fața fardată puternic avea ceva din cruzimea cinică a reginei cu mantie neagră din filmele lui Disney. Fetele noastre erau niște novice într-ale vulgarității față de ea. Îi trata pe băieți ca pe niște puțoi care „nici nu știu cum arată *obiectul' ăla*”. Firește, au ajuns iarăși la cântecele pe care le lăläiau cu un mereu reînnoit entuziasm. Coniacul trecea de la unul la altul, toți făceau pe nebunii, se prefăceau că s-au îmbătat, răcneau și hohoteau când se spuneau bancuri. Fetele noastre, dintre care Fii era permanent ținută după gât de Lulu iar Michi stătea lipită de Manix, evitau cu grijă să intre în clinciurile vorbelor în doi peri, dar chicoteau și ele, scuturând din umerii înguști. Pe atunci se purta un fard de pleoape cu o pulbere aurie în el, și ele toate păreau astfel mai frumoase, aveau ceva feeric, care contrasta ciudat cu obscenitatea discuțiilor și a cântecelor. Ciuca bancurilor era un puști mai sărac cu duhul, cu niște buzișoare indecente ca un popou. Îl chema Măgălie, dar toți îi ziceau numai Gămălie și-și băteau joc de el în toate felurile. Acum era iar luat la mijloc. „Ia să vedem un băiat frumos, să-mi rezolve mie o problemă...” spunea nazistul, care din când în când se ridica de pe pat și dansa din buric, mișcându-și fesele ca o muiere. „Hai, cine se oferă?” „Gămălie!” strigau toți. „Fii

atent, Gămălie! Uite, îți desenez aici o casă cu trei camere care dau din una-n alta. Așa, băiatu'! în camera din fund stă o gagică mișto, goală, pe pat, și te așteaptă cu fofoloanca-n sus. Ei, ce zici, Gămălie? Ți-ar place, nu? Da' partea nasoală e că în camera de la mijloc doarme mă-sa, iar în asta din față mai doarme și bunică-sa, și amândouă o păzesc ca pe ochii din cap. Ei, cum ajungi tu să-i faci chestia aia rușinoasă?" Toți se holbau la desenul strâmb, iar Gămălie se concentra ca și când ar fi fost scos la lecție. „Nu știi? Te dai bătut? Hai să-ți spun eu. Uite, rup fiecare cameră și-o împățuresc. Am aici trei bilețele. Ia-le-n pumn și amestecă-le bine. Așa, așa, măi

Gămălie, vezi că știi! mai repede! Așa, asta-i mai sănătoasă, Gămălie, așa, tăticule, freac-o bine!" Abia după vreun minut de agitat bilețelele în pumn se prindea și Gămălie despre ce era vorba și făcea o mutră atât de buimacă, încât toți se tăvăleau pe jos de râs. Nici nu mai putea fi vorba de *Metamorfoza* mea, eram bucuros că măcar nu se leagă și de mine. Stăteam înfășurat în pătură și simțeam permanent acel nod în gât al celui rămas în afara jocului, al celui stingher și stingheritor. Până la urmă fetele au plecat, colegii mei au mai vorbit un timp, dezbrăcându-se și culcușindu-se în paturi, apoi au stins lumina. Dar nici nu mi-a trecut prin minte să adorm, căci știam prea bine ce urmează. După vreun sfert de oră de liniște, o liniște groasă s-o tai cu cuțitul după vacarmul de până atunci, s-a aprins o lanternă. Erau, evident, Lulu și Bazil, care au început obișnuitele bancuri tâmpite. Unuia i-au uns lentilele ochelarilor cu cremă de ghete. Altuia i-au pus bocancii la nas, cu toți ciorapii murdari pe care i-au putut aduna. Turnau apoi un firicel de apă dintr-un pahar în altul, șoptind persuasiv și dulce la urechea câte unui adormit: „Pișșșe-te că pleacă trenul... pișșșș, pișșșș..." Mult mai eficientă era comanda: „Saltă capul, să-ți iau perna!", la care aproape toți reacționau automat, așa că Lulu își făcuse un morman de perne în pat. Pufneau în râs pe înfundate când îl mângâiau pe câte unul, șoptindu-i la ureche vorbe porcoase, cu glas subțire, ca din partea unei

gagici... Doar când albastrul întunecat de pe fereastră a început ușor să se decoloreze s-au potolit și ei și am putut să dorm un pic. Tot m-am trezit însă mănjit pe piept cu o pastă roz de dinți, grețoasă, care-mi năclăise și pijamaua. Cocoțat în vârful patului, Cici - cum îi zicea toată lumea lui Buzdugan - se despuia de pijama cu gesturi de striptease, mângâindu-și umerii și fandosindu-se.

Instructorul ne-a dat pe toți afară, la înviorare, în aerul galben-strălucitor, înghețat, și ne-a luat la alergături. Ceva din spectralitatea conacului se pierdea dimineața, în schimb locurile câștigau într-un pitoresc desuet. Iedera se urca pe construcția coșcovită până aproape de cornișă, gorgonele păreau ceva mai binevoitoare, marea scară cu două brațe se desena limpede, cu urnele ei de ciment la capete încrustate cu licheni. Cupola de deasupra clădirii părea un pântec în care, ghemuit, ar fi așteptat un copil mare de piatră. Copacii din curte, pini încolăciți, brazi groși și plini de mușchi, plop pe lângă gardul cu împletituri baroce, colorau cerul într-un verde transparent, cu zone mai întunecate și mari ochiuri azurii. Tot timpul fluierau în parcul dezordonat păsări nevăzute, prinzând liniștea în linii fine, ca o rețea de puzzle. Bazinul era plin cu o apă putredă, în care pluteau coji de copac și alge cu bulbuci băloși.

Am privit mai bine statuia cafenie din mijloc și mi-am dat deodată seama că este ceva neobișnuit în înfățișarea ei. La început părea o nimfă de bronz ca oricare alta, reprezentantă modestă a poporului de statui care parazitează fântânile municipale și își acoperă pudic cu mânuța, în boschetele de forsithia, dâmbul lustruit dintre coapse. Același gest îl făcea, în mijlocul iazului, și statuia din parcul conacului. Numai că pe fața ei, ușor plecată pe-un umăr, astfel că unul dintre obraji era pe jumătate acoperit de umbra părului sucit în bucle, câteva șuvițe ajungând pe sâni micuți, nu se vedea expresia tipică, de pudoare ușor complice și oarecum încurajatoare, de rușine și plăcere feciorelnică, nimic din împurpurarea care cheamă și atrage în jocul bucolic al dragostei. Fața nimfei

exprima teroare și repulsie, ca și când ar fi privit un vierme, o năpârcă, un păianjen dezgustător. Ochii goi nu priveau însă nimic din mlaștina mirosind a fermentație și sulf din bazinul oval. Groaza și scârba se nășteau, evident, din coridoarele întortocheate ale amintirii. Îmi imaginam delicata nimfă zăcând în tihnă, cu un șold scos în afară, într-un crâng unde șipotește o apă întunecată. Se lasă răpită de jocul orbitor al soarelui care, printre crengi, atinge uneori fața apei și o aprinde scurt, trecător. Smulge un fir de măcriș și-i ronțăie vârful, când brusc, de parcă ar fi mușcat din buruiana otrăvitoare a amintirii, sare-n picioare, fulgerată în adâncul inimii. Sclipirea a fost prea scurtă pentru ca nimfa să știe *ce* a văzut, *ce* faptă oribilă a copleșit-o. I-a rămas numai greața, ura, oroarea, care i-au apucat obrajii între degetele uscate și i-au schimonosit în acea expresie de neuitat.

M-am plimbat toată dimineața prin parcul din ce în ce mai aprins de soare, pe când colegii mei jucau fotbal sau volei. Liniștea plină de triluri, ca de bucle suple, de bolți trase cu florarul în aer, mă încânta, mă adâncea în mine însumi. Priveam de foarte aproape coaja brazilor, cu câte o semilună de iască, adunam de jos vreo frunză uscată și-i contemplam rugina și fărâmițarea, ridicam câte o piatră lată și descopeream o forfotă de furnici care-și cărau ouăle gălbui spre interiorul umed al pământului. Eram așa de fericit în singurătate! De departe, de pe terenurile de sport, se auzeau din când în când strigătele galeriilor. Vocea spartă a lui Lulu, solist ca de obicei, urmată de corul celorlalți, venea mult estompată prin filtrul vegetației: „Un salut din vechea Troie: Ahoe! Și-ne-o dată, că e voie: Ahoe!”; „Un salut din Cantemir: Hai sictir!” Când se dădeau goluri izbucneau cu toții, chiotele fetelor acopereau atunci și trilurile, și foșnetul copacilor. Ce le puteam opune? Versurile mele nenorocite? Bluza mea de supraelastic? Ochii mei care nu puteau fixa niciun obiect, pentru că niciun obiect de pe lume nu-i interesa? Murmuram atunci cu îndărătnicie, ca pe un panaceu, versurile mele iubite: „Și plouă-n ora vag crepusculară

/Când toate drumurile către zori se-ndreaptă, /Când trupuri ce nimica nu aflară/Dezamăgit și trist se trag deoparte/Când oameni care se urăsc de moarte/Dorm în același pat, atât de-aproape... /Singurătatea trece-atunci pe ape”.

Urma masa de prânz și o nouă rătăcire prin adâncurile parcului, care acum căpăta o nuanță de ambră și aur sumbru. Mă-nde-părtam atât de mult prin vasta scoică vegetală, prin labirintul de garduri vii, tufișuri de lămâiță și crânguri de liliac, înaintam atât de profund pe sub bolțile-ncâlcite ale brazilor și foioaselor, încât mă simțeam curând golit de memorie, de gândire și de limbaj, învățând limbajul umbrelor și al focului din frunziș, al umezelii, al sevei de sub cojile trunchiurilor... Priveam minute-n șir furnicile suind pe scoarța pătată de rășină, răsturnam câte-o piatră ca să găsesc vreo scolopendră decolorată... încercam să scot din cochilia lui uscată, lipită pe-o frunză, fragilă ca hârtia, melcul care se străvedea înăuntru ca o încâlceală de firisoare verzui și negre... pipăiam sporii aspri de pe dosul frunzelor de ferigă... Mă ghemuiam acolo, în cel mai umed, cel mai secret ascunziș al grădinii, și rămâneam așa, privind libelulele și păianjenii, până când cerul se colora de seară...

Iar a doua zi, după ce coșmarul discotecii și al obscenităților de noapte s-a repetat, am descoperit, într-o vale plină de flori, *paradisul*. Și, ca întotdeauna, paradisul mi s-a părut o rătăcire la fel de teribilă ca și infernul. Niciodată nu le opusesem unul altuia, dimpotrivă, știuseseam mereu că infernul și paradisul erau aliante și luptau împreună pentru distrugerea ființei, țara torturii și țara plăcerii fiind învecinate în „regiunile de jos ale minții, asemenea zonei întunecate, ano-genitale, de sub labirintul intestinal. Pentru un înger, prăbușirea în paradis este la fel de tristă ca și căderea-n infern, căci plăcerea extremă arde și pustiește ca flacăra de pucioasă. Budila, cloaca infectă, alături de baroca și-nmi-resmata vale de flori, descriau pentru mine geografia sumbră a adolescenței. Și nu mă-ndoiam nicio clipă că filamente nervoase, tuneluri secrete

și canale subpământene leagă cei doi poli ai unei aceleiași Căderi într-o rețea împăienjenită de oroare. În visul meu senzual mă prăbușeam din ce în ce mai adânc, cu ură și dragoste și deznădejde, în jegul extatic al cărnii.

Am descoperit paradisul când, foarte devreme, am plecat într-o excursie în împrejurimi. Diminețile erau reci, așa că toți purtam pulovere, pe care spre prânz aveam să ni le legăm în jurul mijlocului. Gașca pestriță de vreo două sute de elevi s-a întins repede, în grupuri și grupulețe, pe câțiva kilometri de drum. Am trecut pe lângă meri cu fructe verzi, pe lângă cărămidarii de culoarea lutului, pe lângă case cu țigle roșii. Peste spațiul vălurit curgeau umbrele norilor. Rămăsesem undeva, în coada coloanei dezordonate, cu Savin și Clara, și spuneam dinând în când și eu câte ceva într-o discuție pretențioasă și dezlănătă despre filosofia indiană, despre roata existențelor și nirvāṇa, suferință și maya. Ne încâlceam în fraze sentențioase, ne etalam lecturile despre *anata* și *anika* și *purusha*. Clara se uita la noi, când la unul, când la celălalt, reflectând delirul de forme al norilor în ochii ei ca de sticlă albastră. Era vremea hipsterilor, foarte înjurați în ziarele noastre, unde mereu apăreau caricaturi cu pletosi în tangaleji, cu coniacul în față și cu mâna în buzunarul babacilor. Indianisme, marijuana, muzică rock, tot cocteilul pătrundea încetisor și la noi, colorând în tonuri aprinse tembelismul minunat al tinereții. Cui îi păsa de UTC, de televizor sau de ziare? Cine făcea cel mai mic efort să-nțealegă lumea în care trăia? Magnetofonul, ceaiurile, discurile jerpelite, revistele porno erau realitatea. Unde era suferința? Bătrânul nostru profesor de socialism, bocănind pe podium cu gheata lui ortopedică, îngâna la ore o litanie monotonă, fără să-i pese că fetele citeau pe sub bănci *Lorelei* iar băieții se-ntorceau la bancă și, cu mutrele chinuite ale cântă-reților de rock, mișcând ritmic din umeri, bâzâiau printre dinți riff-urile de început de la *The Song Remains the Same...* Când suna, ștergeam de pe tablă considerațiile despre centralismul democratic și scriam versuri de Éluard: „Dreaptă sub pleoapele mele...”

Maya noastră restrânsă ne mulțumea, aveam și clipe frumoase, iar cerul deasupra noastră era însořit, în ciuda propagandei.

Depășeam unele grupulețe, eram depășiți de altele, înregistram automat livezi, lespezi albe, borne kilometrice, țigani cu femeile lor pitice după ei, când deodată Clara ne-a arătat niște pete de culoare fluorescentă în dreapta drumului, la capătul unei liziere de salcâmi. La început crezusem că erau italieni cu corturile, dar regiunea nu prea era căutată de turiști. Petele se vedeau tulbure, ca o flacără de nuanțe schimbătoare sau cum vezi marea, de foarte departe, printre colți de stâncă. Predomina un frez cu striatii sedefii. Să vin ne-a lăsat și a grăbit pasul ca să-i ajungă din urmă pe niște tipi de la Bălcescu cu chitarele-n spate, iar eu și Clara am luat-o peste câmp și am mers vreo sută de metri până la lizieră, de fapt o adevărată pădurice de salcâmi tineri. În spatele lor apăru un dâmb arcuit, probabil ridicat cine știe când ca însemn de hotar sau poate chiar ca mormânt. Ne-am urcat pe el și, de sus, am putut să vedem la picioarele noastre o uimitoare, feerică văioagă plină de flori sălbătice. Margarete și gura-leului, cicoare și mușetel, flori pestrițe, desfăcute în toată frumusețea lor, ca într-o pictură naivă. Clara era fascinată, a coborât și a intrat printre florile care îi ajungeau până la mijloc. Se oprea, lua câte una în palme și o privea atent, mirosea alta, lua de pe un lujer o buburuză lucioasă și-i dădea drumul să zboare de pe deget... Am coborât și eu. O astfel de văioagă îmi imaginasem când, pe la opt ani, culcat pe canapea, citisem prima carte de basme și când toate acele topografii și personaje fabuloase, muntele de sticlă, Omul de flori cu barba de mătase, Triști-Copil și Inia-Dinia, Pipă-ruș Patru și Florea-nfloritul mi se răsuceau în minte, desenând figuri parcă luminate din interior. Era Valea Uitării, unde cine adoarme își pierde dorul de părinți și de locurile unde s-a născut. Un loc atât de frumos nu putea exista în realitate. Era literatură, era ficțiune, iar noi eram personaje de poem. Mi-am amintit de poemul lui Donne în care doi îndrăgostiți adorm împreună, mână-n

mână, într-o vale cu flori, fără altă atingere decât a degetelor împreunate, unirea spiritelor lor fiind „singurul mod de-a procrea întruna”. Clara era însă cât se poate de reală și o știam de doi ani, cât îmi fusese colegă. O fată cuminte, ștearsă și liniștită. Am umblat o vreme privind florile, apoi ne-am așezat pe iarba-ncălțită. Corolele tindeau să se-nchidă deasupra capetelor noastre. Ne-am lungit unul lângă altul și am stat acolo, schimbând din când în când câte-o vorbă, toată dimineața. Pe obrazul ei tremurau umbrele colorate ale petalelor atinse de soare. Un gândac cu carcasa metalică, verde-sclipitor, se cățăra pe o tulpină. O pânză de păianjen se umfla de vânt între două crenguțe. Priveam cerul care se lumina și se-ntuneca după cum curgeau norii.

Când soarele, în crucea bolții, a început să ardă atât de tare încât aproape că incendia petalele multicolore ale mării de flori, ne-am ridicat din aerul nostru verde și, cu ochii strânși, cu florile tremurătoare până la piept, am luat-o înapoi către șosea. Nici nu ne dăduserăm seama cât de adânc intrasem dimineața în văioagă. Am mers un sfert de oră până la dâmb, amețiți de mirosul proaspăt și de puful pe care miile de fluturi albastru electric, roșii, carmin, de culoarea untului, cu striții verzui și punctulețe cafenii îl răspândeau, ca minuscule paiete, pretutindeni. Asemenea fluturi stilizați desenasem în frize, în clasele mici, și străduindu-mă să-i colorez cu cele mai sclipitoare dintre cele douăzeci și patru de creioane colorate, frumos mirositoare, din trusa mea. Și păduricea de salcâmi părea acum mai largă și mai încălțită. Cu părul încins de căldură, am traversat câmpul și am ajuns iarăși pe șosea. Ne-am întors spre tabără. Conacul, în încremenirea parcului dinainte, părea de sticlă. Am privit statuia din mijlocul heleșteului: aerul din jurul ei făcea valuri. Bronzul era încins aproape la roșu.

Azi-noapte am auzit din nou de dedesubt zgomotele unei voluptuoase agonii. De data asta, la apogeu, femeia a strigat răgușit: *Victor! Victor!* și coincidența asta m-a tulburat mai mult decât toate încolăcirile de trupuri din

imaginația mea. Asta s-a întâmplat după ce aseară am întârziat puțin la masă, prea încântat de drumul prin pădure ca să nu mă tenteze să-l prelungesc. Mi-am închipuit cum se întorcea Trakl, clătînându-se, prin pădurea incendiată. Aveam atâta nevoie de aer proaspăt, de o schimbare a liniștii țiuitoare din camera mea cu soba încinsă pe liniștea atotcuprinzătoare a pădurilor, acea tăcere a locurilor unde nu a călcat picior de om. Peisaj pur, natură pură, indiferentă, împăcată, contopită cu tot ceea ce *într-adevăr* există. Am trecut podețul de scânduri putrede de peste pârâul secat, cu albia plină de frunze moarte și noroi și gunoaie de la cantină: conserve, hârtii, folii jegoase de polietilenă, și am urcat treptele de ciment către restaurantul-pensiune. Înăuntru, figurile tipice: nepotelul prodigios cu bunica, literatul plin de coșuri strângând între palme sticla de bere, muzicianul celebru încrucișând dinții a doua furculițe și manevrându-le ca pe un fel de clește nichelat. În rest, mese goale, cu mușamaua în pătrate albe și roz, cu câte un pahar decorativ cu crenguțe de brad. Pe când mâncam fără să știu ce mănânc, privind absent formele pestriț colorate din sala de mese ai cărei pereți de sticlă răsuceau din nou lumina lămpilor către interior, așa încât ardeau ca niște stele în bălțile galbene ale geamurilor, mă gândeam la tine, Victor, ghemuit acolo-n oglindă, în camera ta, în debaraua aceea înspăimântătoare, în zațul acela nocturn, și-mi închipuiam cum, în noaptea fără limite, în baia țărănească a lui Svidrigailov, se desprind din pielea ta valuri-valuri de abur negru îndesind noaptea și enigma. Tu chircit acolo, tu cu mâinile la tâmpile și urlând fără sunet în noaptea care nu devine mai rară, care prinde mai mult conținut prin fumegarea pielii tale. Acolo, pe mormanul de ghetete vechi, pe sacul de rufe, între pânze de păianjen îngreunate de praf, tu ciocnești două pietre ovale și o flacără palidă sentinde deodată cuprinzându-ți mâinile, și un miros de piatră arsă te învăluie. Și în acea clipă, care poate nu se va mai repeta, o vezi deodată: o față subțire, ca modelată într-o coajă de sticlă luminoasă, niște umeri goi și firavi. O

păpușă de cârpă strânsă la piept. Codițe lungi, cuminți, coborând peste decolteul rochiței de stambă, ca un sac diform care îi lasă doar umerii goi, ca niște lujeri. Vă priviți în ochi. Ea se înalță spre tine. Te sărută lângă colțul gurii, îți strigă niște cuvinte disperate, dar noaptea nu conduce durerea, vă împletiți mâinile, vă strângeți în brațe, totul, totul în acea clipă unică, singură. Acolo, în centrul țestei mele, ca sub o boltă barbară de oase intersectate, în noaptea țesutului meu cerebral... Ce se întâmplă? Ce *Dumnezeu* se întâmplă? De unde vin halucinațiile astea? Mereu am trăit, am gândit și am scris pentru tine, Victor, dublul meu fără pată și prihană, închistat sub apa-nghețată a oglinzii. Iar acum... cine a pătruns până și-n mediul tău antiseptic, străpungând suprafața securizantă a sticlei, ca să ne grupeze iar și iar în același triumghi inexplicabil, în aceeași dramă fără suflare? *Cine* e intrusul?

O chelneriță mă întreabă ceva, îmi cere bonul de masă. Am privit în sus către ea. Uniforma așezată cam strâmb pe un corp de țărăncuță: bluză albă, sarafan negru. Figura dulceagă și alintată, dinții cu strungăreață, un mic zâmbet pe jumătate prostesc, pe jumătate pervers, ochi obosiți și fără strălucire. Părul scurt, aspru îi accentuează aspectul bărbătos. Lumina din jur mă face să strâng genele. Îmi dau seama că e târziu, că mâncasem extrem de încet. Sala era acum goală și chelneriță strângea ultimele farfurii, solnițe, coșuri cu pâine. Apoi, pe când le aduna și pe cele de la masa mea, mi-a spus ceva, câteva vorbe oarecare. Hm răspuns și, ca și când asta ar fi așteptat, s-a așezat la masa mea „să mai răsuflă”. Am băut câte o sticlă de bere, sporovăind indiferenți. După un timp însă, mi-am dat seama că sunt amețit și excitat. Conversația noastră a început să-și plimbe mâinile pe corpuri, să pătrundă încet pe sub haine, să strângă și să mângâie. Știam că nu trebuie, știam că asta mă va slăbi în lupta cu himera mea, și totuși am chemat-o la mine. A mai făcut ceva pe la bucătărie, pe când terminam de băut a doua sticlă, și apoi a apărut îmbrăcată ca un arlechin, cu un pulover verde fosforescent și ciorapi roșii cu model floral. Își făcuse gura

carmin, trecând peste conturul buzelor ca să le facă mai groase, își pusese pe umerii obrajilor farduri vulgare și ieftine. Am coborât treptele împreună, am trecut puntea, dar în dreptul unei vile de lemn dat cu păcură s-a răzgândit. Mi s-a smuls din mâini și-a dispărut în clădire. Am înjurat-o în gura mare tot drumul până la mine, am făcut-o în toate felurile, țărancă nenorocită, curvă, cățea... Am descuiat pe bâjbâite și am intrat în marele hol întunecat. Din toate mobilele ieșea un fum care sporea umbră. Doar la fereastră creanga mare de pin, pe care cădea oblic lumina unui bec, se-ntindea înspre geam cu fiecare ac verde perfect desenat, cu o realitate unică, halucinantă. În camera mea era insuportabil de cald. M-am dezbrăcat încă înjurând, înnebunit de insatisfacție, m-am ghemuit în pat și abia după vreo oră, când deja ațipisem, am auzit clar, galben, gemetele și strigătele de dragoste ale femeii de dedesubt. Am ascultat, înfășurat în pătură, umed de excitație și, după ce am tresărit auzindu-mi numele strigat printre gemete, am trecut în vis fără să-mi dau seama. Coboram într-o vale mlăștinoasă, acoperită cu lintiță, mătasea-broaștei, stânjenei veștezi, aproape putrezi, și sclipitoare roua-cerului. O construcție pătrată, cenușie, se afla în mijlocul văii, la capătul unei cărări de cărămizi sparte și încrustate cu licheni. Când am ajuns în fața micii construcții mi-am dat seama că era un W.C. public, cu două intrări și câteva ferestre jechoase sub acoperiș. Pe fiecare ușă de intrare se afla câte o plăcuță nichelată prinsă cu patru șurubele în lemnul mizerabil, iar pe plăcuțe scria numele meu, gravat cu bucle și fiorituri în metalul strălucitor, ca pe ușa unui apartament. Am intrat și, înăuntru, pe ușa fiecărei cabine, era câte o plăcuță asemănătoare. Am deschis-o pe prima cu piciorul. Am pătruns pe dalele cadrilate într-o sală de baie cu o cadă roză, netedă și ovală, ocolită însă de o dungă groasă de jeg. „E și so-ră-mea asta o figură, niciodată nu-și spală cada”, îmi ziceam, trecându-mi vârful degetelor peste buza lucioasă, rășfrântă, a căzii. O ușiță îngustă, stacojie, cu geam pe care parcă aruncase cineva un lichid suspect,

alburiu și vâscos, se deschidea în peretele îmbrăcat în faianță de lână cadă. Am intrat acolo și m-am regăsit în aceeași mizeră cabină de closet, strâmtă de abia îmi încăpeau umerii, din visul anterior. Atunci mi-am amintit că sunt urmărit de sora mea, cu teribilele ei gheare de filme, și i-am văzut și umbra pe gemuleț. M-am cățărat cât am putut de repede pe fereastra de aerisire, înțesată de plase de păianjen pe care le-am sfâșiat cu capul, chinuindu-mă să trec prin gaura aceea nespus de strâmtă, care îmi sfâșia pielea brațelor și a șoldurilor. O groază inexprimabilă însoțea această târâre, această julire, această rupere a hainelor și smulgere a părului prin tunelul de var. În sfârșit, m-am prăbușit în spatele clădirii, lângă un perete pe care erau desenate deformat, suprapus, grosolan, imagini de sexe și acuplări monstruoase, numere de telefon și nume cu litere diforme, *în axe* fără gramatică...

Iar acum, dimineața, cu mintea ceva mai limpede, încerc să pătrund iarăși în sfera aceea, în chistul acela hidatic numit Budila, încerc să mă apropiu iarăși de himeră, de insuportabil, cum se apropie o insectă străvezie de coaja becului fierbinte și orbitor.

Discoteca din seara zilei a doua se confundă în amintirea mea cu toate cele care au urmat, dar în fiecare seară creștea tulburarea și magia acelei săli luminate stins de câteva becuri cu lumină albastră, roșie și verde-smarald, ca și de un glob cu oglinjoare care fugărea pe pereți sute de dreptunghiuri galben-difuze, vidul ăla întunecat și amețitor care amesteca înăuntrul cu în afară, pentru că, una după alta, se formau perechile. Rockul dezlănțuit lăsa tot mai mult locul bluesurilor în care, strânși în brațe, ei aspirând parfumul din părul fetelor, ele lăsându-se în voia reprezentărilor languros-imbecil-copilărești despre dragoste, umezindu-se mai mult de romant, decât de dorință, se clătinau fără un cuvânt, atingându-se tot timpul de ceilalți ca un singur trup cu zeci de chipuri. Aveam timp să-i privesc, cum stăteam pe o bancă, în colțul întunecat, lângă magnetofonul care își

smucea ritmic un ac într-o ferestruică luminată și gradată. Stăteam acolo, între fetele transpirate de prea mult dans și cele neinvitate. În balta aceea de muzică asurzitoare, care făcea să-ți vibreze plămânii în cutia toracică, priveam cum tipul nesfârșit de lung, „nazistul”, cu nădragii evazați de trei palme, își aluneca mâinile pe fundul blondei spălăcite cu care dansa și îi strecura mereu coapsa între picioare, lipindu-și-o de pubisul ei ascuns sub rochia sidefie. Lulu rânjea cu o dantură de negrotei, cu ochi lucind demonic, reflectând albastrul, smaraldul și rozul becurilor. Țopăia pe călcâie, lăutărește. La dansurile rapide se întrecea cu Bazil în a arunca piciorul împrejur, a mișca din dos muiereste... își dădeau în petic la *Rasputin*, când se formau cercuri și se mima un cazacioc ridicol: *Ra-ra-Rasputin, russian special love-machine...* în fiecare seară am ajuns, mai devreme sau mai târziu, la un punct dincolo de care n-am mai putut rezista acolo, în creuzetul acela sexual, în locul acela de dulce și fierbinte autodistrugere. Ieșeam în noapte, sub stelele șterse din când în când de pe cer de clătinarea catifelată a cetinilor. Mă așezam pe o bancă și peroram cu voce tare, în discursuri disperate, împotriva acelor ființe care se bucură de iluzie, care ignoră structura neiertătoare a lumii. Puțini aveau să cunoască, prin suferință, prin neîmplinire, prin refuzul orgolios al capcanei pubiene, *adevărata* existență, chinul lucidității. Ceilalți vor trăi, se vor iubi, vor face copii și vor crăpa fără să aibă habar că în afară de fericirea lor imbecilă mai există pe lume și alte lucruri. Îmi acceptam damnarea cu ură, rușine și sarcasm. Respiram, aproape leșinat de suferință, aerul rece și întunecat. Mă durea capul, îmi simțeam sexul umed între pulpe. De ce trebuia să fiu, totuși, atât de chinuit? De ce trebuia să iubesc și să doresc atât de mult ceea ce disprețuiam?

Mă ridicam și umblam prin parcul în formă de scoică, plin de garduri vii labirintice. Pe bănci, în locurile cele mai îndepărtate și mai umbrite, se vedeau siluetele celor care se-mbrățișau. Mâinile băieților știau mai multe decât ei. Știau să intre ușor sub bluza fetelor, să mângâie pielea

subțire și caldă a interiorului pulpelor tot mai sus, sub fustele de material aspru. Cele mai multe erau încă niște fete, dar unele se lăsau pipăite de puștanii de lângă ele doar din lipsă de altceva. Se amuzau să geamă câteodată teatral, ca să-i simtă cum înnebunesc de înfierbântare. După câteva ore, în dormitor, tipii se lăudau că i-au făcut lui Mariana, Viorica sau Lili cutare sau cutare lucru. Nu-i credea nimeni, dar ceilalți îi ascultau totuși cu invidie. Doar despre tipa cea lungă și subțire – i se zicea Sony și era într-adevăr sonată bine – și tipul ras în cap se știa că o făcuseră din prima noapte, o spusese și el, o spusese și ea fetelor din dormitorul ei. Aveau să fie de altfel prinși, către sfârșitul taberei, într-un boschet, de către profesorul de serviciu din noaptea aceea. Erau complet goi când a dat peste ei. „A fost înainte sau după?”, îl întrebase apoi unul pe nazist. „După, bă”, răspunsese, atât de nepăsător și deschis încât nu te puteai îndoi.

O luam apoi către marea cupolă de umbră a conacului. Părea un fum cafeniu-sti-clos, un fum sculptat, o sculptură în fum, făcută să țină o clipă pentru ca apoi să se destrame ușor, ca un nor pe cer. Urcam scara înghiocată de ciment zgrunțuros, plin de licheni galbeni, până la etaj, unde se afla culoarul cu dormitoarele băieților. De aici, pe o scară mai îngustă de lemn crăpat, dat cu petrosin, urcam la doi, prin

I

vând din când în când propriul meu chip palid în ferestrele rotunde, lucios-întu-necate, din peretele curb în care se încastrau marginile treptelor, perete vopsit în ulei vernil, cu dungă cafenie. O ciudată oblicitate a luminii din becurile golașe, pătate de muște, care spânzurau de două fire zgârcite din tavan, făcea ca în fiecare fereastră rotundă din cele cinci-șase care se înșirau până sus, la etajul doi, și apoi, pe o scăriță sucită și mai îngustă, până în podul de sub cupolă, să mă văd mai tânăr, cu obrazul mai rotund, cu ochi mai mari și mai inocenți. La etajul doi, unde stăteau fetele și puștii, m-am văzut în oglinda întunecată ca un băiețel de opt-nouă ani, privind

însăpăimântat în susul scărilor crescute deodată la proporții monumentale. Urcam șovăitor, bocănind, răsucindu-mă încet în burghiul casei scării, dând capul tot mai pe spate ca să privesc spre înălțimea impresionantă a tavanului, unde becurile se mai vedeau ca niște stelute îndepărtate. Până la tavan se întindea un spațiu albastru, străin, huior. În ultima fereastră rotundă, cea de lângă marea ușă stacojie scorojită și scrijelită, plină de cuie strâmbe și litere încâlcite, mi-am văzut deodată obraji de bebeluș și țeasta aproape cheală, ochii umezi și cafenii umpluți în întregime de iris. M-am proptit cu umărul în ușa buretoasă și aceasta a cedat, împrăștiind mii de cojițe de vopsea și un puf de lemn putred. Am intrat sub cupolă.

Nebunia mea de-acum se atinge de nebunia de-atunci ca două animale primitive, transparente, cu vacuole și corpusculi, vizibile prin cleștarul moale al cărnii lor, cu filamente sedefii ca bășica de pește, cu cili străvezii și cu pseudopode retractile. Se ating cu pielețele umede și timide, se recunosc printr-o chemotaxă subtilă, se alipesc prin secreția unor cleiuri străvezii și scânteietoare, fac schimb de substanță, de dragoste, de arome și de informație. Demența și oboseala mea de acum devorează teroarea și depresiunea mea de atunci, așa încât nu mai pot ști din ce adâncuri de nebunie s-a încheiat monstrul halucinant pe care mi-a fost dat să-l văd zvâcnind, în toată splendoarea catastrofală a formelor lui, acolo, sub boltă. Pentru că, sub cerul de aramă decrepită al cupolei, a cărei cocleală dăduse frunzulițe și flori verzi-otără-vite, întinse spre orificiul din vârf, abia cât un bănuț (deși la acea înălțime trebuie să fi avut un diametru de câțiva metri între pereții ovali și dușumeaua înnegrită, puțind înăbușitor a urină și a fecale pietrificate, plutea ceva ce părea o ceață intens alburie, umplând tot acel spațiu de o copleșitoare singurătate. Mi-am dat repede seama însă că nu era decât pânză de păianjen, deasă și învălătucită, ondulându-se și umflându-se la cei mai fini curenți de aer, licărind în lumina palidă care se scurgea prin dreptunghiul ușii stacojii. Am simțit brusc singurătatea ca pe o sârmă

strânsă în jurul beregatei, pe care cineva ar suci-o cu încetul.

Am înaintat ca un somnambul, lipit de pereții de aramă cafeniu-uleioasă, zgâriindu-mă de florile coclite, ferindu-mă de pânzele străvezii, rupând totuși unele cu umărul, altele prinzându-mi-se-n păr, acoperindu-mi ochii și atingându-mi obrajii ca niște mânuțe de copil. Pe podeaua care trosnea la fiecare pas vedeam, până unde străbăteam cu privirea prin pânzele dese, obiecte dezmembrate, putrezite, acoperite de mucegai. Cele mai multe erau doar o masă de țărână, o grămăjoară de praf, cu miros de murdărie. Altele puteau fi recunoscute: o păpușă putredă pe care se plimbau gândaci negri, o tricicletă căzută pe-o parte și cu o roată din spate lipsă, un ceas deșteptător pietrificat, un schelet de pisică, alb și curat, o baterie mare, cu hârtia mucedă și cu unul dintre elementii scos din stratul de smoală, bețișor de grafit uns cu vaselină și puțin a țipirig... Am înaintat de-a lungul peretelui curb mai mult de un sfert de oră, până într-un loc unde pânza de păianjen nu mai era atât de compactă. Un mare tunel, de câțiva metri diametru, se deschidea în plasa de păianjen de la perete până spre centrul sălii. Firele strălucitoare care căptușeau suprafața vălurită și întortocheată a tunelului erau mai dese, ca interiorul unei gogoși de mătase, și se ridicau oblic, susținute de restul pânzei. Îmi simțeam ochii crescând, acoperindu-mi jumătate de față. Am pășit încetișor pe podeaua de mătase, care tremura la fiecare atingere. Pâsla deasă estompa orice zgomot. Băteam din când în când din palme și nu se auzea, nimic. Strigam, simțeam cum îmi tremură corzile vocale, dar coloana de aer vibrant care îmi ieșea din gură se destrăma în vata plasei de păianjen. Curând drumul, care urca ușor la început, a devenit sinuos, cu cotituri și unghiuri imprevizibile. Corpuri mumificate, schelete delabrate, înfășurate strâns în lițolii străvezii de fire, se zăreau în desimea pânzei. Dar nu mă temeam, frica îmi era înăbușită ca și vocea. Știam că trebuie să ajung acolo, în mijloc, să fac față vedeniei de-acolo. Deodată drumul s-a

ridicat oblic în sus ca un horn perlat. Urcam cu greu acum, agățându-mă de pâsla din ce în ce mai albă, de firele tot mai umede și mai lipicioase. Un ultim culoar orizontal s-a vărsat după un cot în caverna imensă din centrul plasei.

Era un mare cuib de păianjen. îl umplea în întregime animalul cât o sută de elefanți. Zvâcnea acolo, cu labelle strânse, cu toracele puternic, cu chelicerii însângerați, cu ocelii mari cât fața mea și sclipitori ca boabele de roua-cerului, cu sfera moale a pântecului atât de mare, încât ieșea din vedere asemenea curburii pământului. A simțit tremurul pașilor mei și a-ntins instantaneu cele opt picioare, încremenind ca o floare atroce. Era frumos în aceeași măsură în care era abominabil, pentru că oroarea sa era învelită într-un veșmânt feeric, de neuitat. Fiecare segment de la fiecare picior îi era colorat altfel, în cele mai iridescente, mai carnavalești, mai nebunesc de vesele culori. Toracele îi era de purpură viorie, chelicerii din cel mai scânteietor turcoaz, pântecul de culoarea delicioasă a ciclamei, cu perișori ca acel verde care abia se-ntinge în galbenul lămâilor, cu filiere roze și aproape invizibile inele frez. Aluniul, ultramarinul, galbenul-canar, ocrul și acajuul, verdele-albăstrui trecând lent, cu ape nesfârșite, în albastru-verzui, jadul, pana de păun, solzul de crotal, petalele strălucitoare, cărnoase, a miliarde de flori, toate se întindeau și luceau și sclipeau și se confundau și se separau, piereau și reapăreau pe pielea umedă a marelui păianjen, în nuanțe metalice și nuanțe catifelate, încât nicio floare, nicio pasăre, nicio prismă și niciun soare din univers nu puteau atinge splendoarea dumnezeiască a fiarei. Privindu-l în ochii rotunzi ca niște pietre prețioase, am simțit deodată cum îmi trosnește creierul, cum emisferele cerebrale mi se separă, una păstrând întreagă teroarea urcând până la infinit, alta extazul în fața frumuseții la fel de nesfârșite. Zăceam acolo, golit de voință, doar ochi de care atârna ca o zdreanță restul corpului, un singur ochi mare și străveziu, înfipt în ocelii fiarei, fascinat și iluminat de sălbaticul soare cu opt raze, de soarele criminal, cu gheare de sarcopt. Veneam încet,

cu mișcări somnambulice, tot mai aproape de acei cheliceri din care pica dulcele și parfumatul venin omorător. Înaintam prin culoarul plin de gelatină, mă zbăteam să înot printre corpusculi grețoși, printre mucilagii filiforme, către globul acela din inima inimii lumii. Țeasta mea se bomba, se alungea ca un perete de sticlă curba, se desfăcea într-o sfâșiere de piele, și creierul meu scindat, storsit, înstrăinat și totuși plin de o orbitoare fericire țâșnea din carnea dezumflată și flască și se lipea patetic de membrana vibrândă a marelui pânțec. Deveneam una cu păianjenul. Ne frământam împreună, ne amestecam până la indiscernabil, ca plastilina policoloră când o clifești în palmă, când o strângi până îți iese printre degete. Plesneam în patru, în opt, în șaisprezece, în treizeci și două de ființe alipite și străvezii, până când embrionul începea să vibreze de bătaia inimii, până când prin venele încă fragile ale frunții și obrazilor și buzelor se strecură sângele purpuriu și sângele stacojiu, până când mâinile și picioarele căpătară degete la extremități și din pielea lor, moi ca se-palele de floare, încolțiră unghiuțele, și o nouă ființă, ghemuită și roză, crescua, aluat plin de oscioare, umplu bolta, se-nCORDă o dată și o sparse în țândări și se-ntinse brusc sub cerul plin de focul stelelor și se ridică printre stele, mânăjită de focul stelar, și trăi acolo, în mijlocul stelelor, o viață de stea...

Coboram din cupolă pe aceeași scară de lemn, cu ferestre rotunde pe perete, și-n fiecare fereastră mă vedeam tot mai matur, dacă matură poate fi numită măcar ultima oglindire, care schița profilul ascuțit al unui adolescent cu ochii întunecați și cu o umbră de mustață peste buzele senzual-ascetice. Ieșeam din clădire și mă regăseam în vântul cald al nopții. „De ce un înger? Noaptea a venit” - recitam în șoaptă. „În noapte frunzele foșneau/Prin somn apostolii gemeau... /De ce un înger? Noaptea a venit/Și n-avea noaptea-aceea nimic deosebit”. Umblam câteva ore delirând, până când oboseala mă-ntorcea spre patul meu din dormitorul pustiu. Îmi trăgeam cearșaful peste cap și, astfel înfășurat, cum dorm

întotdeauna, mă retrăgeam, încet, în mine însumi.

Curând nu mai percepeam zgomotul îndepărtat al discotecii și o vomă de gânduri și imagini mă invada, mă tortura, nu-mi dădea voie să dispar în somn. Un cap de viperă, luminos, cu colții curbi, căska botul pe retinele mele. Un mort, cu pielea feței în putrefacție, îmi spunea încet numele. La geamul dormitorului câteva capete verzui de copii lunecau ca niște baloane, încercând să pătrundă înăuntru. Voci poruncitoare îmi răsunau limpede în auz. Mă apăram strângând pleoapele și făcând gesturi de îndepărtare cu mâna, încercam să mă gândesc la altceva, dar obsesiile reveneau. Un gândac negru îmi pătrundea în gură și mi se plimba pe limbă. Îl mestecam, coaja elitrelor trosnea în măselele mele. Apoi mi se năzărea că o sabie ascuțită îmi pătrunde în inimă, îmi puneam disperat palmele în dreptul pieptului, încercam să apuc lama și s-o scot din piept, mă zvârcoleam, deschideam ochii, mă ridicam în capul oaselor. Abia mă culcam la loc, când un răcnet prelung de leu – era un leu de flacăra roșie, îl vedeam limpede pe ecranul întunecat al retinei – mă făcea iar să deschid ochii larg, invadat de un val de sudoare înghețată.

Într-una din nopți, într-o stare de luciditate absolută, deși trecusem barierele visului, mi s-au desenat în spațiul vizual, limpede până la detaliile cele mai mărunte, un șir de camere pe care m-am amuzat să le străbat, curios, una după alta. Unele aveau tapete roz satinat, pe care puteam vedea fiecare florică ornamentală, altele tapete verzui, într-unele atârnav din tavan mari policandre de cristal, cu fiecare prismă tăiată perfect. Lambriurile, ușile glisante cu ochiuri scânteietoare de cuarț, mobilele cu intarsii minuțioase, statuetele de marmură înfățișând personaje enigmatice, dactilografele care mă priveau uimite de la birourile lor, totul era viu și concret. Privirea mi se apropia de câte un presse-papier de pe birouri, explora fața ridată a câte unei dactilografe și pornea apoi spre ușă, care se deschidea făcând loc altei perspective. Ce palat era acesta? Și unde, în stânca moale a creierului, își săpa

odăile și galeriile? Într-unul dintre cele șase straturi ale neocortexului? Mai adânc, în talamus sau în hipocamp? în cărnita ușor fumurie a zonei lui Broca? în fascicolul Vicq d'Azyr? Sau poate, mai curând, în declanșatorul magic al somnului cu vise, în șaua de sidef numită *locus ceruleum*? Și până unde coborau fundațiile lui? în creierul primitiv cu idolii săi obsceni? Mai departe, în somatic? Erau acolo galerii ca de sarcopti, ubliete, zone de spargere către nervi cranieni și artere și intestine? Târziu, când obosisem de atâta abstractă hoinăreală, după ce înaintasem pe coridoare încâlcite, pline de camere cu ușile deschise, am ajuns într-o aripă a clădirii în care totul se întuneca progresiv.

Acolo mă copleși teama. Ușile erau acolo pecetluite cu uriașe, obscene lacăte. Pe coridoare apăreau animale necunoscute, care miroseau îngrozitor. Pe jos nu mai erau covoare, ci un mozaic de ciment șlefuit, umed ca în sălile de baie. Întunericul era roșcat, crepuscular, îndreptându-se spre un cafeniu de lac în amurg. Drumul cobora, căci la capătul fiecărui culoar se aflau câteva trepte, tocite la mijloc de milioane de pași, care duceau spre un nivel inferior, la fel de închis în sine. Pereții zbârțiți erau stacojii ca niște mațe. Ușile din ei, tot mai rare, păreau răni ovale, cusute grosolan. Frică, rușine, deznădejde se învălmășeau în mine, când am zărit o lumină galben-murdară, venind pe o poartă săpată într-un îndepărtat perete stafidit. Dreptunghiul era miraculos de precis în lumea aceea întortocheată și coșcovită. Pe măsură ce înaintam spre poartă îmi dădeam seama cât e de mare. Ușa de lemn, imensă, era dată de perete. Clanța se înălța mult deasupra capului meu. Lacătul atârna rupt și dezumflat pe ușă, ca un scrot stacojiu și păros. Înăuntru era o sală vastă și luminoasă, cu trei globuri albe în tavan, câteva urinoare pe un perete și cabine pe peretele opus. Conducte mai groase și mai subțiri alergau de-a lungul pereților păienjeniți. Aceleași animale fără blană, cu ochii plini de vinișoare și ieșiți din orbite, mișunau pe cimentul plin de băltoace mirosind a urină. Priveam în sus spre urinoare, și fața mi

se oglindea în faianța lor lustruită. Atingeam cu degetele țevile transpirate.

După asemenea nopți aproape de nesuportat, diminețile erau ca niște plăcute diapozitive color, cu soare și brazi, cu băieți și fete ieșind la înviorare. Alergam împreună cu ei în jurul parcului prin aerul rece, râdeam și ne înghionteam, priveam fundurile fetelor, rotunde în șorturile de sport, și felul ciudat în care alergau, cu degetele fluturându-le, afectat, în lături. După ce mâncam, beam ceaiul de zahăr ars, universalul ceai al taberelor de elevi, întrebându-ne dacă are în el bromură sau nu, și aveam apoi program de voie până la prânz. La o margine a parcului se aflau terenuri de volei și de fotbal. În cealaltă, un teren de baschet. Toate erau pline. Puștii jucau fotbal pe iarbă, în jurul fântânii, iar cei de la liceu pe terenuri. Concursurile serioase, între echipele diverselor licee, începuseră chiar din a doua zi de tabără, și cu ocazia lor se producea un dialog al galeriilor, exuberant și colorat, la care luau parte băieții care nu jucau și mai ales fetele, care râdeau și fredonau încântate, se ridicau de pe bănci și țopăiau, aplaudau prostește fiecare fază mai deosebită a meciului... Lulu, liderul galeriei din Cantemir, era mereu în picioare, pitic cu umeri prea lați, cu o față de păsăroi, cu ochii holbați și injectați sub sprâncenele îmbinate, mereu transpirat, răcnind până nu mai avea voce, într-un fel de transă ca a cocoșilor de munte. El dădea tonul tuturor cântecelor și ovațiilor, el le schimba, după un ritm pe care-l simțea numai el. Juca mereu un personaj bufonesc, numai mască, un hopa-mitică de celuloid, cu mutra pictată cu vopsele de bâlci. Avea mereu gura neverosimil de roșie, iar părul zbârlit - negru ca dat cu cremă de ghetă. Așa cum se agita în mijlocul grupului de pe băncile înțesate, Lulu părea pictat direct pe aer cu smuciri neașteptate de pensulă. „Păi măi nevastă, ce mâncăm? / Șai-da-dirlada-da/Păi ne cordim și ne culcăm/ Șai-da-dirlada-da/Păi copilașii ce mănâncă? /Șai-da-dirlada-da/Păi se cordesc și-apoi se culcă / Șai-da-dirlada-da”, cânta în delir, urmat de pițigăielile fetelor. Profesorii stăteau și ei pe aceeași bancă

și făceau pe surzii sau se amuzau, zâmbind discret. Alteori, când se lăsa liniștea, Lulu izbucnea, ca o țâpătură la horă, cu o voce ascutită de muiere: „Ia te uită, ce să fie? /Un om mort cu aia vie! /Să ferească sfânta soartă/De om viu cu aia moartă!” Galeria noastră lânzezea numai la meciurile de baschet, unde Lulu era vedetă în teren. Deși mărunț ca un gnom, avea o pasiune disperată pentru sportu-ăsta, și îl puteai vedea toată ziua jucând „doi la doi”, până la epuizare, sub soarele care îi făcuse pielea gâtului roșie ca a țăranilor. Mânuia mingea portocalie cu dexteritate, dribla și pasa, arunca la coș, totul cu o trăire pe care eu n-aș fi fost în stare s-o am pentru nimic pe lume. Fugea ca un posedat dintr-o parte în alta a panoului, cu piciorușele lui curbe, răcnea: „Hai, mă! acum! mi-ai pasat!”, prindea mingea, pivota, cu apa curgând pe el ca de pe un câine ieșit din râu, aruncând în sfârșit la coș și punctând. Nu avea niciun complex față de lunganii printre care mișuna. După fiecare coș alerga în fața galeriei noastre, se-ntorcea cu spatele și mișca din șolduri ca o cadână, cu brațele deasupra capului.

Dar eu auzeam zgomotul greu al mingii bufnite de asfalt, strigătele jucătorilor și duelul galeriilor ca de undeva din fundul pământului, de sub miliarde de tone de pământ transparent. Ei erau pielea lumii, făcută să ardă în incendii catastrofale, erau floarea ierbii menită cuptorului, îi priveam cum aș fi privit un daghereotip din secolul trecut (fetițe cu cercuri, urâte și botoase, un băiat ghebos cântând la violoncel...), știind că din cei din poză n-au rămas decât pete de sepia pe o emulsie, că trăiseră și ei, crescuseră mari, avuseseră griji și speranțe, purtaseră proteze și suferiseră de boli – ca să devină în cele din urmă, toți până la unul, mortăciuni infecte, trecându-și viețile în iluzie și lăsând existenței doar „realitatea” unei fotografii...

Îmi luam o carte, mă așezam pe iarbă și mai citeam câte un vers, mai priveam cerul de vară, cu nori albi, fără contururi precise, dar cel mai des rămâneam cu ochii în gol, așteptând să-mi apară în memorie fragmente din

visele de peste noapte, cioburi luminoase, brusc rememorate și apoi reintrate în uitare. Câteodată mă scotea din reveriile astea Savin, de care de obicei n-aveam niciun chef, ca să mă tragă iar în cine știe ce discuție filozoficoidă despre viața de după moarte, despre corpuri astrale, despre spiritul care părăsește trupul și migrează spre o lume mai potrivită lui, despre Agarti și Shambala... Există undeva o lume aeriană, scânteietoare, o lume a fericirii adevărate și fără sfârșit, aflată dincolo de bolta albastră, așa cum deasupra mușchiului curbat al diafragmei, peste colcăiala de mațe pestilențiale și de sexe obscene, se află arhitectura solemnă a plă mâinilor și inimii, peste care se înalță orbitor, ca o cupolă peste bazilica organică, briliantul moale al creierului. Există o lume față de care splendoarea părului feminin era jeg și urdori; grădinile Orientului, gropi de gunoaie; incunabulele cu înluminiuri - cârpe putrede și țărână; florile, fluturii și norii înmiresmați - puroaie infecte. Noi eram iadul acelei lumi visate și tânjite de spiritul nostru, iar drumul prin iad, până-n adâncul iadului, era singurul accesibil nouă. Există o simetrie ascunsă, care opunea viscerele de jos celor de sus, sexul - creierului, așa că trebuia să ajungem până la fundul fundului haznalei noastre ca să putem accede cândva în locurile înalte.

Venea lângă noi uneori și Clara. Ieșeam împreună pe poarta taberei și o luam pe același veșnic drum, pe lângă meri și cărămidarii, pălăvrăgind cu aere foarte inteligente despre Dumnezeu și mântuire și apocalipsă și Armageddon. Și farfurii zburătoare. Sub scoarța pământului existau mari caverne, legate prin rețele de tuneluri. Acolo locuia o civilizație cu mult superioară celei de deasupra. Popoare de magicieni, de telepați, de posesori ai Enigmei. Noi eram generația care îi va-ntâlni când pecetele se vor desface și ei vor ieși, în hoarde triumfătoare, cu ochi teribili, plete de lumină albă, palme împrăștiind flăcări, ca să spulbere dintr-odată nenorocitul edificiu al civilizației noastre. Subteran, subteran - cuvântul ăsta ne fascina. Dedesubt se aflau gnomii, blajinii,

atlanții, vrăjitoarele, zânele, hipogeei, morții, nenăscuții, precum și dublul fiecăruia dintre noi. Căutarea trebuia să se-ntoarcă spre pământ, să dea în lături humusul plin de râme și cârțițe ca să găsească Intrările.

Ajungeam, tot vorbind, în valea plină de flori. Ne tolăneam între flori, în aerul verde, și continuam discuția, care devenea tot mai dezlănată. Până la urmă fascinația acelui loc de o frumusețe ireală ne paraliza și rămâneam multă vreme tăcuți, lungiți unul lângă altul. Trăiam o tulburare liniștită, acceptam firescul unui erotism inocent, ca și cum ființele ar fi fost de trei sexe și nu de două, dar sexele lor ar fi încă înmugurite, încă în stare embrionară. În acea vale gândirea trecea în eros și erosul în gândire... Către prânz ne ridicam, umezi de seva ierburilor strivite sub noi, scuturam de pe haine furnicile și buburuzele și ne tăiam drum prin corolele multicolore. Ne așezam pe dâmb, care părea să vibreze și să zvâcnească de câte ori pe șoseaua îndepărtată trecea vreun camion TIR sau vreun tractor, de parcă sub stratul de pământ acoperit de ierburi ar fi fost o carne vie și senzuală.

Aseară m-am întors de la sala de mese cu ea. Părea mai hotărâtă de data asta. A

mers liniștită cu mine până la vilă. Purta un fel de sarafan mai puțin strident, nu mai arăta chiar a femeie de stradă, iar pe față avea acel aer indefinit al celei care, din plictiseală, acceptă să meargă la un bărbat. Când am trecut puntea am luat-o de mână și m-am simțit deodată nerăbdător și excitat. Am intrat în vilă, am descuiat ușa camerei mele și-am lăsat-o să intre pe lângă mine în căldura sufocantă, în întunericul diluat doar de dreptunghiul mai deschis al ferestrei. Continua să ningă abia sesizabil, cu steluțe ce luceau o clipă în noapte ca apoi să se stingă în stratul anonim depus pe pământ. Pe cât de aspră mi se păruse la început, pe atât de dulce și tandră, de parcă oasele i se topiseră toate, a fost ea în noaptea asta. Rămasă goală, nu s-a întins „voluptuos” pe pat, ca în scenele clasice, ci a rămas în fața mea, mângâindu-mă și strângându-mă-n brațe. Abia apoi ne-am

lăsat amândoi pe sofaua cu cearșafuri boțite. Toate femeile rămase goale sunt frumoase în semiîntunericul albastru al serilor de iarnă, au toate atunci ceva grav și vrăjitoresc... întâlnirea noastră a fost scurtă, stângace și violentă. Paroxismul m-a golit parcă nu doar de conținutul canalelor seminale, ci de toate viscerele corpului meu, dizolvate într-o gelatină cenușie și omogenă. M-am întors pe spate cuprins de o deprimare oribilă.

De sentimentul că sunt terminat, că sunt într-o capcană, că l-am trădat pe el, cel de acum șaptesprezece ani, că am trădat mansarda, ruinele, poezia. Maturitatea mă chinuie și mă scârbește. Sigur, eram pe atunci un puștan care avea în cap doar literatură înghițită pe nemestecate, dar voiam să mă înalț deasupra umanului. Scriam, ca în transă, versuri lăbărțate în caiete, îmi inventam motive de nefericire și de damnare, împingeam izolarea până la schizofrenie, dar aveam în minte imaginea orbitoare a ceea ce aveam să fiu odată, omul complet și perfect, scriitorul total... Deși petreceam, singur în patul îngălbenit de transpirație, ore oribile, când frica și excitația, frica excitată, îmi ajungeau la zenit, știam cine sunt, știam ce am de făcut, și perspectiva unei vieți moarte, osificate nu mă întrista: aveam să-mi dărui viața ca să mi-o câștig. Slăbiciunea și diformitatea corpului meu, palpitațiile și sufocările de care sufeream, visele crude, scatologice, premonitorii, toate corespundeau portretului, din imaginația mea, al celui care își depășește carnea ca să ajungă la spirit și deasupra spiritului. Mă vedeam peste zece ani, scriind înfrigurat la acea Carte în care ruinele și turnurile și scuarurile din reveriile mele aveau să sticlească într-un crepuscul galben, carte produsă nu doar de mintea mea, ci secretată de glandele corpului meu, expectorată de plămânii mei, stoarsă din testiculele mele, eviscerată din burta mea, țâșnită din carotidele mele. Mă imaginam, după zece ani, tot un adolescent, dar unul cu orbite violete, cu obraji supti, cu măselele căzute, cu coastele ieșite prin piele, stând acolo, lângă nori, în camera sufocant de îngustă, fără prieteni, fără femei, fără

rude, fără seamăn pe lume. Așa aveam să fiu toată viața. Iar viața mea avea să fie scurtă, atâta cât să termin Cartea. Singurele vizite aveam să ți le fac ție, Victor, în camera ta identică adâncită-n oglindă, în obscuritatea identică a vieții tale. Seri întregi aveam să ne privim în ochi prin sticla murdară, verzuie. Avea să se întunece progresiv, norii din fereastră aveau să devină purpurii asemenea ochilor de păsări cântătoare, iar apoi, în cadrul ferestrei, aveau să iasă stelele, dar noi trebuia să ne privim în continuare în ochi, până când după umărul tău avea să se ștească, plin de bucle răsucite, capul cu pleoape albe și gene ușor orientale al ei, al fetei cu păpușa de cârpă...

Și uite că au trecut de mult cei zece ani și nu am scris marea carte. Nici măcar nu am înnebunit. Am ajuns un bărbat care a avut destule femei, un autor de succes, cu prieteni, cu un apartament deloc asemănător mansardei, și care ar fi putut să nu-ți mai dea niciodată vreo atenție ție, puștiului penibil de-atunci. Ar fi putut să se rușineze de tine așa cum, de obicei, se rușinează femeile de adolescența închipuită și mironosiță care au fost. Doamne, *din păcate* sau *din fericire* există Lulu? Ce aș fi fără el? Fără botul ăla rujat, fără scârba față de țâțele alea de vată, fără flegmonul ăsta care-mi infectează sângele... Fără el aș fi uitat tot, iar tabăra din Budila cu toată lumea aceea dementă din miezul minții mele ar fi rămas pierdută undeva printre miile de fișe ale memoriei. Aș fi azi un bărbat cu o zare fără fisuri a conștiinței, ca o gheață prin care abia s-ar mai vedea, la fund, silueta chircită, patetică, a fostului visător. Da, doar prin Lulu am rămas în lumea de-atunci. Dar cum? în ce fel se leagă toate lucrurile astea? Pentru că mai simt că legăturile sunt oblice, că acolo, în obscuritatea de nepătruns unde se ating molatic sinapsele, unde chemoreceptorii se întind în cârnița transparentă ca firicelul negru din coarnele melcului, Lulu nu este el însuși un mesaj, ci *trimite* la un mesaj, Lulu e numele unui tunel, al unui coridor aflat adânc sub țeasta mea, un loc obligatoriu de trecere spre adevărata Enigmă. Pe culoarul Lulu sunt uși încuiate, cu lacăte stacojii, alte uși de sticlă,

prin care pot vedea, câte ceva în camerele întunecate dacă îmi lipsesc fruntea de sticla caldă și îmi pun palmele de-o parte și de alta a ochilor, în fine, camere fără uși, în umbra cărora aş putea păși. Galeria coboară constant și căldura crește. E traseul magic din visul meu, traiectul obsesiei mele, și nu e cu putință să ies din el, așa cum nu poți părăsi firul propriei vieți...

Fata s-a ridicat și a-nceput să-și caute hainele pe băjbâite. Până la urmă a aprins lumina, care a umplut deodată odaia de urâtenie și sordid. O priveam cu ură pe când se îmbrăca fără niciun cuvânt: virilă, țărănoasă – o slujnică. Eram stors, stors pe dinăuntru. Drace, sperma e creier, e memorie. Parcă un canalicul ar lega direct carnea albă a minții de aparatul grotesc dintre pulpe. În aura orgasmului simți limpede cum substanța cerebrală e stoarsă și pompată în josul corpului, cum nivelul ei sub țeastă scade și cum apele sidefate încep să se rotească precum într-un bazin sau într-o cadă căreia i-ai scos dopul. Poate că aveam dreptate în reveriile mele: bărbații nu pot ajunge supraoameni și zei pentru că sunt supti, goliți de tot ce începe a se-ntrupa în ei de către femelele pântecoase, cu piese bucale perfect adaptate, cu cângi, cârlige și ventuze cu care se fixează pe pieptul păros. Gazdă și parazit, iar miza nu-i sângele, ci creierul. Dar chiar și așa, secătuit, trebuie totuși să merg mai departe, să urmez culoarul în toate întortocherile lui, chiar dacă, poate, în loc de camera secretă am să găsesc la capăt o carceră, o cameră de tortură, o gaură, un infern.

A cincea seară am fost chemați la careu. Ne-am așezat la locurile obișnuite, pe grupe de băieți și de fete, însă de data asta am lăsat la o parte glumele proaste și sporovăială, fiindcă se petreceau lucruri interesante. Toți știam despre ce era vorba. Sony și hitleristul fuseseră prinși goi într-un crâng, iar acum, scoși în față, formau un cuplu ilariant. Ea mesteca gumă și se uita plictisită într-o parte, iar el făcea pe spășitul, frânt de spinare, cu ochii în jos, dar rânjindu-ne uneori, când nu erau profesorii atenți, și făcând spre noi câte un mic gest golănesc cu degetul.

Din discursul directorului, cu accente ubuești, teatrale și înțepate, prindeam doar fragmente aduse de vânt: „Fapte deosebit de grave, incompatibile cu calitatea de elev... e trist că în tabăra noastră s-a petrecut așa ceva... Vom face adresă la liceu... vom discuta cu părinții...” S-a hotărât trimiterea acasă de urgență a celor doi, cu o zi înainte de sfârșitul taberei. „De derbedeul ăsta, că altfel nu am cum să-i spun, nici nu merită să te ocupi. Azi face ce-a făcut, mâine o să se-nhăiteze cu alții de teapa lui, or să spargă magazine, or să fure mașini, or să se dedea la tâlhării și violuri, uitați-vă numai cum arată, cu tangalejii ăștia, cu mutra asta de golan...” Nazistul rânjea și ridica piciorul, ca să-i vedem mai bine nădragii cu ținte. „Nu mai insist asupra lui, mi-e scârbă de așa specimene. Dar uitați-vă la colega asta a voastră, uitați-vă la ea, că e fată ca și voi! Uită-te la colegele tale, care știu ce înseamnă modestia și decența! Nu au venit aici să-și arate crăcii, da, da, *crăcii*, nu pot să vorbesc altfel cu tine... Sunteți tineri, am înțeles... Ați vrut discotecă, v-am dat discotecă. Ați vrut excursii, v-am dat excursii. Dar am crezut că toți o să-nțelegeți că valorile vârstei voastre sunt prietenia, sportul, poate și un început de sentimente mai tandre pentru cei mai mari dintre voi... că nu suntem puși aici să vă păzim... dar de-aici și până la ce-au făcut acești... acești... *nesimțiți*...” Directorul se montase și acum se sufoca de indignare. Noi comentam tot timpul: „Da’ ce-au făcut, dom’le? Ce treabă are el? Parcă el n-a umblat tot timpul după curul ăleia de biologie...” Directorul atinse un climax olimpian: „Plecați de-aici! Nesimțiților! Plecați, să nu vă mai văd!” La care lunganul și tipa au avut un moment extraordinar: cu niște mutre exagerat de jalnice, ca de clovni albi, arlechinul și colombina, au pornit spre ieșire, târându-și picioarele și aruncând priviri „disperate” înapoi. În spatele directorului tipul s-a îndreptat și, dominându-l cu două capete, s-a prefăcut că-l mângâie pe chelie. O profă, care stătea cu mâinile-n șolduri (toate, în ciuda obezității și a mutrelor de gospodine, erau îmbrăcate sportiv, cu pantaloni și tricouri, și făceau pe turistele), l-a

văzut și a început să zbiere isteric, la care, cu mult calm, golanul, aproape ieșit din lumină, a îndreptat degetul mijlociu spre gură și l-a balansat de câteva ori, privind-o în ochi pe biata femeie, căreia strigătele i-au înghețat pe buze. „Să știți, urmă directorul, că fapta celor doi aruncă o umbră asupra voastră, a tuturor. Am vrut, vă spun sincer, să interzic din cauza asta chiar și serbarea de sfârșit al taberei. Norocul vostru că programul e deja făcut, că altfel vă lingeți pe bot de focul de tabără și de petrecere și de toate...”

Am plecat în cele din urmă spre dormitoare, bocănind pe scările curbe și înjurându-l pe director. O parte s-au înțolit pentru discotecă, schimbându-și între ei nădragii și cămășile, pulverizându-se cu spray la subțiori, în chiloți și în șosete, iar alți câțiva am rămas în paturi, distrându-ne fiecare cu ce nimeream. După ce dansatorii au ieșit grămadă pe ușă, puțind respingător a deodorant prost, imbecilul de Măgălie a înșfăcat sprayul și a început să prăjească muștele și țânțarii de pe pereți. Se cățara prin paturi, se așeza în patru labe sub chiuvetă, se târa de-a bușilea pe podea, cu chibritul zornăindu-i în stânga și cu tubul de metal în dreapta. Unde vedea așezată vreo muscă, aprindea un chibrit și pulveriza spray spre flacăra lui. Izbucnea un jet de foc care transforma în friptură sfârâitoare musca martirizată. Curând în tot dormitorul mirosea grețos a proteină arsă. Pereții rămâneau înnegriți din loc în loc, cu câte un punct alburiu în mijlocul petelor, unde fusese musca. „Termină, bă, dracului, că ne-ai împruțit pe toți!” îi mai striga câte unul, dar Măgălie, rânjind ca într-un f: lui cu vampiri, se târa mai departe după „ciocoi”, cum își numea el victimele. „Stai, că am văzut un ciocoi pe geam. Gata, ăsta-i ultimul”. Manix, care se certase cu Michi a lui și rămăsese în dormitor, răsfoia o revistă porno cu pagini cretate, groasă și mototolită, pe care o împrumuta, când era în toane bune, și altora. O cerusem și eu o dată și, singur în dormitor, dădusem una după alta paginile cu zeci și sute de corpuri goale care se împreunau în cele mai fantastice moduri. Mă priveam

uneori, gol, în oglinda de la baie. Coastele mi se înșirau ca într-o lecție de anatomie. Picioarele, aveam impresia, îmi erau ridicol de strâmbe. Pielea, galben-verzuie, deja ofilită. Nicio femeie nu avea să facă, împreună cu mine, ceea ce făceau cele din fotografiile colorate. La treisprezece ani găsisem în vechea și rablagita bibliotecă a părinților mei o carte de educație sexuală, cu coperti mizerabile de carton verzuliu, scrisă de o RDG-istă, probabil domnișoară bătrână, pentru că tonul, în trei sferturi din carte, era liric și dulceag, ca de duet de operetă. Accentul era pus pe dragostea și respectul dintre soți, se broda la nesfârșit, cu voluptate, pe canavaua preludiilor amoroase: adolescenții aruncându-și o primă privire sfioasă, apoi el oferindu-i o floare (și zece pagini în continuare despre limbajul florilor, cu citate abundente din Goethe), în fine, cererea în căsătorie și cununia propriu-zisă, înconjurată de o asemenea solemnitate, încât îți dădeai seama că biata doctoriță nu avusese parte de voal și lămâiță decât în reveriile ei glamorose. După prima sută de pagini de oculuri și aluzii criptice, în ultimele zece era lichidată partea tehnică. O singură frază cuprindea toată viața sexuală a omului: „Actul sexual este simplu, reflex și nu are nevoie de o învățare prealabilă: el constă în introducerea penisului bărbatului în vaginul femeii”. Nimic altceva în toată cartea. Urmau lămuriri despre graviditate, cu scheme și desene de o maximă abstractizare. E drept că, la sfârșit, pe două pagini față-n față, aproape la fel de stilizați, se aflau desenați un bărbat și o femeie, goi și căși, cu expresia fe

93

țelor indescriptibilă: puțină vinovăție, un strop de tembelism, o satisfacție sado-ma-sochistă... Femeia era strâmbă de un șold, de parcă ar fi fost coxalgică, sâni nu avea mai deloc, în schimb un pântec de domniță din trecento i se umfla deasupra vulvei inexistente. Bărbatul avea frizură à la Rudolf Valentino, un sfârc mai sus decât altul și, între pulpele de atlet spartan, un viermișor ridicol. Așa cum era, prostia asta de carte mă excita îngrozitor.

Prima erecție am avut-o c'tind fraza cu „introducerea”. De femeii coxalgică mă legasem printr-o lubrică pasiune. Devenise iubita mea secretă și nocturnă, Hetaera Esmeralda mea...

Am încercat să citesc ceva, dar cu Măgărie și ai lui era imposibil. Am zăcut vreo două ore pe spate, cu ochii-n tavan. În minte, ca un resac la țărmul mării, îmi veneau, cu o consistență sticloasă, versuri obsedante: „Pe fruntea mea trece metal înghețat/ Păianjenii îmi caută inima/Este o lumină ce se stinge în gura mea... / Și simțeam cu adevărat păianjenii împleticindu-se sub așternut, pe pielea mea uscată și fierbinte, trăgându-mi-se spre inimă. Deja se întunecase în dormitor când eu mi-am început lupta deznădăjduită împotriva halucinației. Înaintau circumspecți, ferindu-se de zvâcnirile mâinilor mele; erau zeci care lucrau împrejurul corpului meu, învelindu-l cu firele scânteietoare secretate de burțile sferice, strângându-mă în plasa de abur ca pe un cocon de fluture, imobilizându-mi brațele, genunchii, coatele, fiecare deget în parte. Mă cocoleșeau, mă ghemuiau, mă fixau cu minusculii lor ochi, mă manevrau cu extremitățile păroase ale labelor. Și când, paralizat de vis și de firele rezistente, abia dacă mai puteam roti doar ochii în orbite, păianjenii, perfizi și tăcuți, mi-au atacat inima, ca pe o muscă mare și neagră, ca pe un bărzăune înnebunit. Se repezeau brusc la ea, cu chelicerii transparenți și roind de venin. Inoculau acolo aminoacizii fatali și se retrăgeau fulgerător. Urmau aritmii și convulsii, lipsă de aer și durere săgetătoare. Îmi simțeam ochii ieșindu-mi din orbite. Corpul îmi era paralizat, căci avuseseră grijă să mă înțepe mai întâi în ceafă, în zona bulbului numită *locus ceru-leum*, iar acum eram cu totul al lor. „Păianjenii îmi caută inima”, auzeam în tot acest timp în urechi: „Păianjenii îmi caută inima...” Pluteam în întunericul dens, mumificat în plase de păianjen, supt de toate lichidele din corp, cu oasele sfărâmicioase de vechime, transparente de otravă. Eram în spațiul deschis și fără limite. Nici stele nu se vedeau. Deodată am devenit conștient că țeasta mea e plină, deși

creierul îmi fusese de mult devorat. Cineva îmi locuia țeasta, era repliat în sine, acolo, în spațiul neted dintre oasele craniului, așa cum pagurul își varsă burta moale într-o cochilie de sidef. Am știut atunci că în creierul meu locuia un mare păianjen, că îi fusesem dat lui, pradă vie și paralizată, că el mă sugea și se-ngrășase nefiresc din substanța venelor și zgârciurilor și sângelui și scoarței mele cerebrale, din amintirile mele adevărate și false, din frica și din bucuria mea, din poemele mele și din reveriile și din visele mele. Era un păianjen de lumină orbitoare, ghemuit cu picioarele strânse sub bolta mea craniană. La acest gând am simțit cum teroarea crește în mine până la infinit. Un sunet auriu, ca o slavă dumnezeiască, se amplifica insuportabil, până la nebunie și trecând granițele nebuliei, ieșind din univers și extinzându-se triumfător în neconceputul de dincolo de univers. Nu exista o limită a creșterii extazului, a groazei, a arsurii, a urlatului, a neomenescului, a înfiorării, a veninului, a voluptății, a morții și-a vieții și-a agoniei. Galbenul, nevăzut cu ochii, și țipătul, neauzit cu urechile, aura exterminatoare, creșteau și pulsau și vibrau, păianjenul își smucea tot mai puternic labele, ca un pui într-un ou, până când oul țestei mele s-a spulberat în țandări și pe tot necuprinsul, aruncând lumină de flacără, cu labe de flacără, cu pântec de flacără, păianjenul și-a întins stăpânirea... M-am regăsit culcat cu fața-n sus, încă paralizat, pe patul din dormitor. M-am ridicat în cele din urmă în capul oaselor, golit de orice gând. O lumină verzuie, stranie, venită de nicăieri se rotea în dormitor, așa că puteam vedea fețele lucioase ale colegilor mei, dormind cu câte o mână sub cap. Am ieșit pe ușă. Am străbătut coridorul și am ajuns la poarta de la intrare, ferecată toată cu scoabe și ținte de fier. Am deschis-o și am respirat cu ușurare aerul proaspăt al nopții. Am coborât scara arcuită, cu balustrade somptuoase. Clădirea conacului era luminată stins și părea semitransparentă. Am înaintat spre havuzul cu statuie în mijloc. Am atins cu degetele buza lui rece de marmură. Apa era neagră și amestecată cu stele. Pești ca de abur se

mișcau lent pe fundul bazinului, neliniștiți poate de fața mea reflectată în apă. Mi-am privit mult timp în ochi imaginea răsărită din întunecime (erai tu, Victor, tu cel fără vârstă, tu dintotdeauna). Mi-am dat seama că încă visez când am privit statuia de bronz a nimfei. Lucind stins, întunecat, și totuși parcă luminată cumva pe dinăuntru, în grămada de bezne zdrențuite a parcului, nimfa ridicase capul și mă privea în ochi. Buclele, care îi acoperiseră mereu jumătate de obraz, erau acum, ca niște șerpi de metal, răsfirate pe umeri. Bustul i se îndreptase, iar sânii păreau ascuțiți și agresivi. Nimfa ruga, implora. Ambele mâini erau întinse către mine într-un gest de o patetică nerăbdare. Degetele îi erau rășchirate, gata să-mi apuce și să-mi sfâșie corpul, iar fața contractată, cu ochii tulburi și buza de sus zgârcită, arăta chinul dulce care precede orgasmul. Tot florarul de curbe al corpului ei, plin și zvelt în același timp, se-ntindea către mine într-o singură, dementă mișcare. Devastată de pasiune, dintr-o clipă într-alta părea că-și va desprinde picioarele de soclu și se va arunca asupra mea. În spatele ei, conacul părea că se umflă și pâlpâie, ca o meduză veninoasă. Iar sexul nimfei, protejat altă dată cu mânuța, era acum descoperit, hidos, incredibil în monstruozitatea lui: pentru că, între pulpele pline și delicate, nimfa avea un sex de bărbat, de satir gata de-mpe-rechere. Am simțit brusc o greață cum numai în vis poți simți și am luat-o la fugă spre conac, izbindu-mă din răputeri peste față ca să mă trezesc. Am trecut de poarta ferecată și m-am repezit pe scări în sus, sărind câte două trepte și simțindu-mi tot părul de pe corp zbârlit și-nghetăt de groază. Treptele de lemn, stacojii, scârțâitoare, se întindeau din ce în ce mai sus, fără ca un capăt al lor să se poată străvedea undeva. Totuși, într-un târziu, am ajuns în capul scării, singur și dezorientat în lucirea lividă a becului, care lumina slab o ușă cu belciug și gemuleț mânjit cu var. Am deschis-o și m-am înfiorat. În cămăruța violent luminată, pe scaunul de faianță, stătea sora mea, care mă privea zâmbindu-mi ciudat. Pe podeaua de mozaic, în fața picioarelor ei, se aflau, răsucite și-

mprăștiate, filme alb-negru, cu scene de familie în negativ. Pe un singur deget, arătătorul de la mâna dreaptă, mai avea un film făcut baston, lucios, lung de vreo jumătate de metru. M-a împuns cu el în piept, zâmbindu-mi mereu, până ce filmul, părând că pătrunde ca un pumnal prin pijamaua mea, s-a scurtat de tot. Durerea a fost însă atât de violentă, de parcă mi s-ar fi împlântat în inimă un cuțit. Am gemut și am deschis ochii în lumina gri și rece a dimineții.

O vreme am rămas cu ochii în gol, paralizat de mesajul teribil al visului meu, împietrit încă de fascinație și de groază. Nu știu de ce, îmi venea stăruitor în memorie aceeași imagine: patul meu devenea un mormânt străvechi, profanat și dezvelit, așa cum văzusem la muzeul de istorie, sub sticlă, iar eu eram scheletul spart, fărâmițat, pământiu, una cu țărâna, rânjind către tavan. Câteva cârpe putrede mă mai înfășurau, ca niște drapele dezolate, incandescente de rafalele de timp care vâjiau peste mine. Și m-am gândit deodată că, acolo, în micul tumul din valea paradizică, un geamăn al meu, mumificat, zăcea poate în aceeași poziție, rânjind la fel, dar cu orbitele și cu cerul gurii prinse în lutul străbătut de vinișoare și rădăcinite.

Dimineața era splendidă. Ne-au fugărit vreun sfert de oră la înviorare, de jur-împrejurul conacului (m-am uitat speriat spre statuie, dar nimfa redevenise inofensivă și pudică), ne-au mai aliniat, am mai sărit ca mingea și am mai mers ca piticii, după care ne-au dat, la cantină, cunoscutul ceai de zahăr ars (are sau n-are bromură?). În dimineața aceea, Manix, cu o mutră foarte stranie, de bețiv sau de posedat, congestionat la față, interpreta un soi de pantomimă ritmată, mișcând din gât și din umeri, bătând cu lingurița în paharul de ceai și, uneori, recitind câteva cuvinte. Un banc obscen și stupid, care ar fi ocupat câteva rânduri într-o pagină de carte, era lungit de el la nesfârșit, înflorat și construit cu volute și brizbrizuri, decorat cu stucaturi și ciubucării, până la pierderea completă a firului logic. Imediat după micul dejun aproape toată lumea s-a

retras prin camere ca să vorbească despre marele carnaval al focului de tabără din ultima seară. De multe ori colegii mei evocau alte ultime nopți, din alte tabere, aducându-le la dimensiuni valpurgice: măști, băutură, imense ruguri trosnind și punând flăcări pe fețele dimprejur, gagici dansând în sutiene cu paiete... profesorul de sport și profesoara de engleză surprinși pe masa de ping-pong... un tip de la Neculce ar fi avut patru gagici în aceeași noapte (ăsta, la viața lui, s-ar fi culcat cu 178 de femei) ... Se frigea slănină, în chiar focul de tabără, câte o halcă picurătoare înfiptă-n crenguțe ascuțite... Se aruncau sticle goale de bere în perete... Ce mai, întotdeauna era nebunie.

Când m-am plictisit să-i mai ascult, după câteva ore de fanfaronadă monotonă pe fondul muzicii de la casetofon – *Hey babe, take a walk to the wild și de...* –, am ieșit din dormitor ca o umbră. Nimeni nu mi-a dat atenție, iarăși, de parcă aș fi fost cu adevărat invizibil. Am umblat o vreme, fără țintă, pe scările și pe culoarele conacului. Unele uși de la dormitoare erau întredeschise, lăsând să se vadă mai mulți inși așezați față-n față pe paturi, trăncănind și râzând, câte o fată făcându-și unghiile, puștii bătându-se cu perne... Din tavane ningeă tencuiala umflată și cojită, tocurile ușilor aveau nenumărate înțepături, prin care se vedea lemnul putred. Aerul, în conac, părea întotdeauna albăstrui ca un fum de țigară. Eram absolut singur, un nechemat, un strigoi. Ca să mai pot respira, în monstruoasa mea nefericire, o clipă și încă o clipă, făceam un efort care altuia i-ar fi fost suficient ca să scrie o epopee, ca să scrie Cartea cea mare. Conacul, ca un ghioc huior năpădit de furnici, mă respingea cu o putere de neînțeles. Am simțit deodată că mi se contractă venele gâtului și am ieșit în imensa curte cu alei întortocheate, la soare și la aer. „Labirint viața, moartea labirint/Labirint fără capăt, spuse magul din Ho”, recitam cu voce tare. Am ieșit pe poarta de fier forjat cu deja murdara și boțita placardă „Bine-ați venit în tabăra Budila!” și-am luat-o, mergând încet, cu capul în pământ, pe drumul dintre casele țărănești și fântânile cu căruțe de tablă, legate cu

lanț. Nici măcar localnicii care treceau pe lângă mine nu păreau să mă observe. Doar pe pragul vreunei porți câte o fetiță în rochie de stambă, cu un cântar și un coș cu cireșe înainte, se uita lung după mine, cu ochi lărgiți de o tristețe atavică.

Am ieșit din sat și am luat-o pe drumul asfaltat, mărginit de cariere de piatră și meri prăfuiți. Câte o vacă duhnind a balegă rupea mușetelul de pe marginea șanțului. Eram tulburat, și tulburarea mea din acele momente se suprapunea tulburării mai vaste și mai adânci a jechoasei, oribilei vârste a adolescenței. Care nu era, la rândul ei, mai mult decât o vânătaie pe pielea acoperită cu lepră a vieții. Unde se afla Ieșirea? Pe unde se putea străpunge? Ce se află, nu simbolic, nu simplu joc culturalist, nu autosugestie, dincolo de această văgăună de pământ? Ce se află *în realitate* afară din latrina asta, din buboiul ăsta? Din greața asta? Cu moartea în suflet, înaintam pe traseul elastic dintre vezica urinară și rect, într-un ținut scatologic și fără speranță. Cerul se curba peste mine ca o diafragmă dincolo de care se aflau, poate, niște plămâni și o inimă, o gură și doi ochi senini, iar deasupra un creier atotputernic, dar eu n-aveam să ajung niciodată în zona de deasupra, de dincolo. Aici, sub tone de mațe, în nesfârșită obscenitate, aveam să-mi trăiesc agonia. Sub soarele ca o pungă de fiere, sub stelele ca ganglionii intestinali...

După mai bine de o oră de mers cu capul în pământ am luat-o peste câmp până la valea plină de flori. Cerul albastru deschis, fulgerat de fluturi colorați, se arcuia peste vale ca un clopot de sticlă. Totul era feeric, ca într-unul dintre acele globuri în care ninge, și la fel de neverosimil. M-am lungit în fața dâmbului pe iarba înțepătoare. Am mângâiat cu o ciudată voluptate, trecându-mi mâna prin gramineele și trifoiul de deasupra, cocoșa aceea ciudată. O rămă groasă și umedă, cu vinișoare de sânge în pielea translucidă, s-a scuturat brusc și s-a sorbit în pământ.

M-am ridicat și, cu florile până la brâu, am coborât

spre mijlocul văii. De departe mi-am dat seama că acolo, pe o suprafață destul de mare, toată vegetația era culcată la pământ, devenită un fel de covor împletit din fibrele tari ale tulpinilor, din frunze, din corole zdrențuite și împrăștiate. Era un miros de vegetație strivită, verde-nchis, care se ridica din pământ. M-am apropiat, și atunci i-am văzut.

Stăteau goi, culcați pe spate, sub soarele fierbinte, ținându-se de mână și privindu-se-n ochi. Un abur de naivitate și nevinovăție le aurea fețele de copii și totul era ca dintr-un vis vechi, care-ți vine brusc în minte când stai în pat, după-amiezile. Pe când îi priveam fascinat îmi aminteam că undeva în hipotalamus există un centru al plăcerii, o grădină paradiziacă unde lumina orgasmului, aprinzând aerul în cercuri groase de aur, pierde orice căldură animală, trecând direct în spiritual și cristalin. Icoana aceasta a unui erotism mai înalt – căci totul, totul era simetric, și trebuia să te prăbușești mai întâi în crevase de carne, piele și mucilagii ca să ajungi la sacralitatea plăcerii – mi se revela acum, barocă și mișcătoare: doi tineri goi privindu-se-n ochi într-o vale plină de flori.

Nu mă mai interesa prea mult cine erau cei doi adolescenți (căci nu erau cu adevărat Savin și Clara, ci doar efigiile lor într-o mandală de curbe și piele bronzată) sau dacă făcuseră dragoste. Poate că se iubeau doar privindu-se, ca în Donne, întinși pe iarba strivită, somnoroși, plăpânzi și aurii, contemplându-se cu bucuria secretă, adânc imprimată în noi, de a-ți regăsi sora sau fratele pierdut, femeia reprimată în orice bărbat și bărbatul ascuns în orice femeie...

M-am retras ușor spre marginea văii, tulburat și imposibil de trist. Abia când am ieșit pe șosea m-am dezmeticit, și realitatea, cu merii ei și vacile păscând pe marginea șanțurilor, mi-a răcorit ochii, mi-a pus ordine-n gânduri. Am străbătut, mergând automat, lungul drum sinuos care ducea spre tabără, fără altă dorință decât să dispar mai repede, să mă pulverizez, să mă pierd undeva în

peisajul prăfos. Cu cât deveneam mai lucid, cu atât simțeam crescând mai mult în mine o disperare isterică, fără limite, de parcă maxilare uriașe m-ar fi zdrobit încet, os cu os.

Cât de ciudat, cât de ciudat eram pe atunci! Ce moale, ce neformată, ce disponibilă era carnea psihicului meu! Testiculele mele aveau circumvoluții, lobi și ventricule, pe când creierul meu secreta spermiiile visării. Înserările galbene care se așterneau ca niște cearșafuri pe blocurile vechi mă dureau de parcă ar fi fost propria rr ea piele și simțeam casele părgănite ca pe niște organe interne. Eram înăuntru și afară, sus și jos, asemenea unui embrion în burta neagră a lumii. Îmi închipuiam câteodată că sunt întors pe dos ca o mânășă și că lumea exterioară e sângele meu, plămânii, pancreasul, limfa, coastele și vertebrele, pe când adâncul corpului meu e luminos, plin de soare, lună și stele, orbitor de Dumnezeire. Visam extrem de des că pot mișca obiectele prin propria mea voință: ele ascultau de mâna mea întinsă și se grăbeau să salte din locul lor și să se apropie rapid de mine. Visam că am sâni și vulvă, eram totul, bărbat și femeie, copil și bătrân, vierme și Dumnezeu, totul învelit într-o febră năucitoare. Dar, deși eram totul - câtă frustrare! câtă neîmplinire! câtă nebunie! cât dor! De parcă totul, ca să se rotunjească într-un Hipertot de negândit, de neatins decât cu tentaculele fierbinți ale febrei și pasiunii, s-ar fi acuplat cu nimicul, cu vidul ruinat și viermănos. Eram bolnav de dorul de a deveni Dumnezeu. De când o celulă plină de vitelus din burta mamei mele fusese sfâșiată de o celulă flagelată din carnea tatălui meu, crescusem asimptotic, impetuos ca turnul Babel, ca Ullikummi, copilul de piatră, sfidând legea după care totul se ruinează și se lipește de orizont. Doi, patru, opt, șaisprezece, treizeci și doi, șaiszeci și patru... Curând, foarte curând aveam să ating infinitul, Alef la puterea Alef, să mă agăț de poala lui Dumnezeu, să-l privesc adânc în ochiul lui triumfiular dintre sprâncene și să pătrund acolo ca un nou spermatozoid într-un nou ovul, ca să mă nasc din nou în lumea de lumină transfinită

pe care biata noastră carne o presimte, o excretă, așa cum colțul urdu-ros al ochiului excretă lacrima globulară, limpede și scânteindă. Aveam să fiu, crescând mai departe, crescând și crescând, nu Dumnezeu, nu Totul, ci Totul la puterea Totul și Dumnezeu la puterea Dumnezeu. Nu aveam cum să știu atunci că procesul e pulsatoriu, că oricărei creșteri îi urmează o descreștere, că tragedia arcului de cerc este universală și necruțătoare. Dacă m-aș sinucide astăzi, acum, dacă aș comite acum această inutilitate (pentru că, oricum, doar o codiță cenușie, de șobolan, va mai fi viața mea până la punctul final), aș spune că la șaptesprezece ani a fost apogeul vieții mele, acel *mezzo del camin*, în care a trebuit să cunosc mașinăria greoaie, butaforică, obscenă, mașina de tocat carne făcută din carne a *lume-infern-purgatoriu-paradisului* sau a *spațiu-timp-creier-sexului*, și a trebuit să presimt sfârșitul creșterii. Atunci am fost în vârf, atunci m-am poticnit, în infinita

107

mea transgresiune, de un idol barbar și mizer, de o icoană blasfematorie și stridentă, de un strigoi scâlâmb numit Lulu. L-am văzut deodată în fața mea, pe vremea aceea, când nu distingeam între mocirlă și lumină, în locul acela numit Budila, budă împruțită și plină de viermi, dar și fantastic Buddha plutind pe un lotus de perlă deasupra apelor întunecate, i-am văzut buzele rujate, fățarnice, apropiindu-se de ale mele, am simțit în nări moscul evaporându-i-se de pe gâtul pudrat - și am căzut, și arcul a început să coboare. Odată cu el cobor și eu, tot mai adânc, urmez magistrala Lulu, înaintând prin carnea minții mele, adâncindu-mă, străbătând ca fulgerul cele șase straturi de neocortex, intrând în creierul mediu, în talamus, încolăcindu-mă în jurul centrilor furiei, durerii, orgasmului, repulsiei, amețelii și pierzându-mă în creierul primitiv, în sălașul riturilor, măștilor și ciclurilor, unde, ca un abur mecanic, ca un abur arhitectural, ca un abur structurat și complicat precum universul, sufletul sublimează din trup. Tot mai adânc, tot mai fierbinte, tot

mai imposibil de respirat.

Prietene, scriu mai departe în cămăruța cu sobă încinsă, cu fereastră prin care se văd munții, la fel de cețoși și-ndepărtați ca tot ce există pe lume. Rătăcesc seară de seară prin holul înghețat, printre mobilele reci și greoaie, privesc prin geamuri cum cade zăpada în lumina vreunui felinar. Vorbesc uneori cu glas tare, pe când aprind focul în sobă, pe când pășesc de-a lungul marelui bufet, trăgând o linie cu degetul prin praful de pe luciul lui. Merg la baie, în cămăruța strâmtă și înaltă în care bazinul closetului bolborosește stins, ca să mă privesc în oglindă. Încremenită în straturi nesfârșite, transparente și înfoliate, imaginea bărbatului tânăr care, în amurgul luminos al iernii, se uită în propriii săi ochi în oglindă are ceva străvechi, legendar, ca de stampă veche. Stăm încremențiți, fascinați, privindu-ne-n ochi ore în șir, pe când se face tot mai frig și mai întuneric. Oglinda se aburește, cafeniul se-ntinde tot mai mult pe argintul ei, urmat de un bitum dezolat în care mai lucesc doar ochii tăi, Victor. Ochii tăi deodată lărgiți, cu pupilele înghițind tot irisul și făcând întuneric în sala înghețată. Mă-ndrept pe băjbăite spre cămăruța mea, unde lumina albastră, vuitoare, a focului din sobă aruncă raze pe pereți. Intru în pat, trag pătura peste cap și mă prăbușesc, abrupt, în vis. De ce mereu aceleași rețele subterane? Aceleași cabine verzui în grote cu apa până la glezne... Aceleași receptacule de faianță în care picură stropi strălucitori din stalactitele tavanului.

Aceleași conducte-mpăienjenite, cu mari robinete mâncate de rugină, cu smoala și cartonul plesnite în jurul lor. Aceiași șobolani semitransparenți furișându-se în cotloane...

Ațipisem aproape azi-noapte și începusem deja să schițez, din petele fosforescente de sub pleoape, un scenariu hidos. Mi se părea că sunt încuiat pentru totdeauna în cabina unui closet de țară. Pe pereții de scânduri văruite încremeniseră păianjeni sferici cu picioarele întinse. În tavan pâlpaia un bec chior, atârnat de o sârmă. Pe jos, pământ. Dincolo de ușa cu zăvor primitiv,

de lemn, se-ntindea noaptea fără capăt, iar înăuntru - eternitatea. Știam, în coșmarul meu, că niciodată nu voi mai ieși de-acolo, că voi încremeni în lumea aceea sordidă de un metru pătrat vremuri nemăsurate, până la putrezirea înseși ideii de timp. Mă pregăteam să înfrunt cu dârzenie primele mii de mii de eoni, când deodată o agitație dintr-un colț mi-a atras privirea până atunci împietrită. Sub bucățile de hârtie de ziar înfipse-ntr-un piron se căsca într-una dintre scânduri o gaură neagră, umedă și jengoasă, o crăpătură de infern, din care veșnic ieșeau două labe groase și puternice de păianjen. Acum îl vedeam prima dată întreg, diavolul de antracit, încordat și puternic, de neoprit, cu veninul curgându-i în picuri galben-verzui de pe cheliceri. Mașinăria păroasă, cu cângi și pârgхии ascuțite, se repezise fulgerător, balansându-se pe fire, către un fluture minuscul, o molie albă, catifelată, care-și lipise o aripioară de vălătucul de pânză de păianjen din jurul crăpăturii, pe când cu cealaltă flutura ca un evantai, aruncând puf sidefiu în aer. Nu-mi puteam lua ochii de la lupta oribilă. Păianjenul nu se grăbea. Cu câteva fire și-a priponit bine victima de plasă, a anihilat zbaterea aripii libere, iar apoi, lucrând gheboșat, târându-și burta moale pe deasupra și pe dedesubtul fluturelui, a început să-l înfășoare cu grijă în propriile lui aripi până l-a transformat într-un pachet lunguleț, din care se mai zăreau doar ochii fosforescenți și trompa răsucită. După ce a mai retezat câteva fire, monstrul a apucat pachetul de forma unui prunc înfășat și l-a târât în gaura dintre scânduri. Acolo îngerul cu ochi strălucitori, cu ochi care aruncă foc, dar învins, paralizat, doar ochi lărgiți de groază și fascinație, avea să fie batjocorit, înțepat, supt, sodomizat, torturat, supus altor grozăvii pentru care oroarea nu are cuvinte, și asta etern, fără milă, fără speranță, fără sfârșit. Acolo, ochi în ochi cu călăul său, în noaptea bestială, colcăitoare. Și deodată, fără tranziție, cutremurat încă de vis, incapabil să-mi dau seama dacă m-am trezit sau am pătruns în altă încăpere a minții mele, am simțit căldura și moliciunea așternuturilor și am perceput ceea ce, la

Început, am luat drept țițetele sfâșietoare ale fluturului martir. Dar de ce oare străbătea prin ele atâta voluptate? Străpuns de acul înghețat, ținut strâns între labele păroase, dizolvat interior de saliva otrăvitoare, îngerul gema de plăcere. Căci auzeam din nou zgomotele de dragoste din camera de sub podeaua mea. Implorare, suferință, satisfacție, deznădejde, dizolvare într-un orgasm copleșitor. Femeia repeta, răvășită, numele celui care o pătrundea: „Victor!” Dumnezeu, am visat sau am trăit orele care-au urmat? Dacă am visat, visul meu m-a impregnat de miros de femeie și mi-a îngreunat mușchii și oasele; dacă a fost realitate, am perceput-o cu un câmp de conștiință îngustat, redus la senzații, la culori stinse, la sunete înăbușite. Nu știu cum am ajuns dedesubt, la ușa lor, mare, stacojie, buretoasă de-atâtea ploi și vifornițe. Nu știu cine mi-a deschis, cine m-a condus în camera aceea intimă, luminată de o veioză pusă-ntr-un colț și acoperită cu o bucată de mătase roșie. Femeia era lungită pe cerga de pe patul foarte jos, goală, cu pubisul întunecat, cu fața pierdută în valuri de lumină roșie. Pe el nu mi-l pot aminti. Ore și ore, până spre dimineață, am posedat-o amândoi, înfășurați în parfumul sexului și subțiorilor ei, goliți de personalitate, de amintiri, de gândire, de voință, eliberându-ne în ea de substanța ființei noastre. Ceea ce în adolescență părea o halucinație copleșitoare și de neatins, ceea ce atunci era psihic și fabulos, se petrecea acum aievea, femeia era acum nu o entitate obsedantă, ci un mic animal excitat, făcut din curbe moi: umeri, sâni, pântec grasuț, genunchi băiețești și labe ale picioarelor cu unghii făcute, fese umede de sudoare. Concretă, ușor de prins în brațe, egală cu noi în voluptatea supunerii și dominației... Zorii începeau să dilueze spre albastru întunericul din geam când am urcat iarăși în camera mea și m-am prăbușit în așternut. O zdrențuială acră și păsloasă de vise m-a însoțit până dimineață.

...” Câte nopți pentru o singură dimineață!” Scriu de mână, prima dată după atâția ani în care zgomotul sacadat al mașinii mele de scris mă izola și, asemenea cartonașului

pe care-l privește cel ce se autohipnotizează, îmi fixa conștiința în zona precisă a fabulației. În locul unui covor mecanic împletesc acum, cu o răbdare maniacală, un covor manual de vene și nervi, al cărui spate îl văd doar eu, ale cărui conexiuni încâlcite și de neurmărit, ale cărui noduri, ganglioni, varice sunt propria mea alcătuire anatomică. Tu, Victor, singurul meu cititor, prietenul meu de dincolo de sticla oglinzii, nu vezi decât textul, ochiurile lui regulate, încropind un desen înșelător. Ignori că un rând de pe prima pagină comunică prin intermediul esofagului meu cu un cuvânt de la pagina 40 și că nervii mei cranieni scurtcircuitează simboluri și aluzii. Asemenea homunculului care se-ntinde pe emisferele cerebrale, îmi întind și eu sub scoarța textului fruntea-ncrețită, gura căscată, limba întinsă pe douăzeci de pagini, trupul mic și ridicol (dar palmele cu falange enorme, făcute parcă să susțină arcul de piatră al povestirii). Sunt totuna cu textul care mi s-a lipit de corp și mă-nveninează. Scriu mai departe, cu pixul, în fața ferestrei prin care se zăresc munți vârstați de zăpadă. Din când în când se aud, îndepărtate, vocile tâmplarilor care repară o vilă de lângă cantină, sunetele limpezi ale ciocanelor lovind în cuie. În curând va fi ora prânzului. De zile întregi îmi măsoar timpul după orele de cantină, asemenea pensionarilor din aziluri. Dimineața scriu, după-amiezile urc puțin prin pădurea tăcută, serile răsfoiesc câte-o carte în singurătatea țiuitoare. Nu știu ce poate urma, dar știu că nu va mai urma viața mea obișnuită din miezul orașului, cu zilnicele certuri cu Delia și zilnicele drumuri cu mașina până la Uniune. N-o să mai apar la televizor la emisiunile literare. N-o să mai scriu nimic, niciodată. Tâmpita trilogie despre Dionisie Rădăuceanu o să rămână doar în două volume, și tot ce regret e că le-am publicat și pe alea. (Dar povestirile mele erau bune, și asta nu mi-o poate lua nimeni.) Ce mai contează? Nevroza mea a avansat insuportabil în ultimii ani și probabil că o aruncare de la fereastră sau o incendiere, stropit cu benzină, ori altceva, și mai atroce, ar fi fost oricum sfârșitul. Un eșec aici, la Cumpātu, ar fi

același lucru. Poate că totuși vindecarea este posibilă, acum, ca o ultimă șansă, închis în odaia asta minusculă, retez acest text din carnea minții mele cum mi-aș extirpa singur, în oglindă, o rumoare monstruoasă. Simt aici o traumă veche, înșelătoare, ascunsă în mii de straturi de piele, orbitoare ca perla între limbile scoicii. Cu cât mă-nversunez mai tare asupra ei, cu-atât mă-ngrozește însă gândul că nu retez o tumoare, ci un organ vital, ca și când textul meu ar fi adevărata mea ființă, iar eu însumi – doar o iluzie.

În după-amiaza dinaintea închiderii taberei, ticniții mei de colegi zăceau pe paturi, trăgând din țigări și pălăvrăgind. Titina nu făcea decât să râdă ca o oaie isterică la poantele celorlalți. Măgălie era destul de sărac cu duhul ca să răspundă și de zece ori când îl strigau șmecherii, Lulu, Cici sau mai ales Bazil, ca să-i mai joace vreo festă. Debitau compulsiv obscenități și tâmpenii, fără măcar să fie obsedați sexual, doar din puțoisim și plictiseală. Atâta știau. „Mă-ta se regulează pe chifle”, îi arunca unul celuilalt. „Mă-ta pe cârlige de rufe”, răspundea celălalt, și o țineau tot așa până când unul dintre ei se enerva și putea ieși câte-o încăierare. De-odată îi vedeai că se înroșesc și tremură de furie. Până la urmă se apucau de păr și se tăvăleau penibil pe jos. Se despărțeau roșii, gâfâind și lăcrimând, iar apoi fiecare se lăuda că l-a aranjat pe celălalt. De obicei, când se saturau de bancuri treceau la discuții serioase, care în cazul lor se limitau la un singur subiect: muzica rock. Erau realmente formidabili când venea vorba de muzică. Făceau concursuri pe tema asta, Buzdugan scrisese sub ochii noștri pe o hârtie patru sute de nume de formații. Pentru numele bateristului de la „Chicago” s-au pariat cinci sute de lei, ceea ce pentru mine era o sumă de necrezut. Tot timpul îl apuca pe câte unul cântatul la o chitară invizibilă, strâmbându-se și tremurându-și mâna dreaptă pe stomac, ca și cum ar fi manevrat vibratorul. Altul făcea pe bateristul, lovind în cinele imagine și scoțând printre dinți țâstăitul măturicilor.

Acum însă stăteau lungiți pe spate, de-a curmezișul paturilor, cu gâtul frânt de pernele sprijinite vertical de pereți, și lălăiau fără chef. După ce-au mai zăcut puțin, cu cămășile ieșite din pantaloni, au început să se scoale unul câte unul, întinzându-se, și să se-apuce să-și caute țoalele bune prin cușete. Tuburi de spray nu se găseau atunci pe toate drumurile, așa că puținele disponibile au fost folosite de toată lumea până s-au terminat. După ce și-au tras pe ei tangaleții și cămășile înflorate, după ce și-au lustruit pantofii „de pește”, cei mai mulți s-au cărat la femei, în dormitorul din aripa cealaltă a conacului. Am rămas cu Papa, cu Angeru, cu îi tina și cu Gămălie. Mai târziu a intrat și Savin pe ușă, a zis doar „Salut!” și s-a trântit pe pat, ca să frunzărească una din cărțile lui despre OZN-uri. Mi-a venit brusc în minte valea verde și înflorită, transparentizată de soare și fluturi, cu cele două corpuri goale în mijloc. Nu mă puteam însă concentra, pentru că mă bruiau imbecilii din dormitor, care dezbatteau cu neașteptată pasiune problema dacă tipa pe care-or s-o ia de nevastă se cuvenea să fie fată mare sau nu. Mintea lor supura, avea acnee ca și pielea de pe frunte și de pe obraji. Buzele crăpate de o fierbințeală obscenă și ochii tulburați, ca de vite, aveau sub țeastă corespondentul unor comenzi imperioase, unor curente de voință cărora nu puteai să nu te supui, dar pe care nu le înțelegeai, nu le deslușeai nici originea și nici scopul. Cât despre obiectul lor, femeia generică, infinită, fără însușiri, ea nu era decât o învâlmășeală de aburi otrăviți: poftă, spaimă, rușine, nebunie, viitor de neconceput. Totul în tine, nimic în afară, de parcă pulpele, sânii și buzele fetelor nu ar fi fost decât semnele declanșatorii ale femeii interioare, care, urlând ca un siamez rupt cu forța din carnea fratelui său, se chinuia să se nască din fiecare dintre ei. Zăceau pe paturi ca niște gravide, inconștienți ca pupele care se schimbă-n fluturi, zămislindu-și fiecare femeia lăuntrică, hipnotizați de masca ei, de atitudinea ei hieratică, de cruzimea din ochii ei. Ea nu avea nimic de-a face cu femeile reale, ci se-nfiripa din molozul de pe fundul neuronilor care se limpezeau la acea

vârstă de sus în jos, ca niște fiole, din fibrele musculare slăbite de pasiune, din canalele limfatice, din plexurile nervoase, din glandele endocrine. Bancurile stupide descriau hărți fabuloase ale măruntaielor ei, adevărate ținuturi subterane, luminate de sorii crepusculari ai ovarelor: „Cică un tip se însurase și nu știa cum să afle dacă nevastă-sa e fată mare. Fii atent cum faci, îi zice maică-sa. îi bagi acolo o monedă de trei lei. Dacă intră înseamnă că nu e fecioară. În noaptea nunții, tipul urmează sfatul, dar banul alunecă și cade înăuntru. Tipul bagă mâna să-l scoată, până la încheietură, până la cot, până la umăr, și în cele din urmă intră cu totul. Merge el ce merge pe-acolo, până când, într-un târziu, întâlnește un general. N-ați văzut cumva un ban de trei lei? îl întreabă tipul. Dar dumneata nu mi-ai văzut regimentul? întreabă generalul...” De fapt, în reveriile lor cele mai adânci, adolescenții se imaginează mereu reduși la esența esențelor tainei sexuale: sunt spermatozoizi înotând fericiți către imensul astru de cleiuri și pielițe care-i cheamă printr-o chemotaxă magică, imperioasă, distrugătoare...

De câțeva vreme rămăsesem cu ochii în gol, atent poate doar la insinuarea serii în aerul care prindea un iz cafeniu. Departe, în sala de discotecă, începuseră să încerce microfoanele „Alo. Alo. Se-aude? Pâf! Pâf! Unu. Unu. Unu, doi, trei, patru. Se-aude?” După câteva clipe, brusc, o muzică luată de la mijloc își rostogoli pentru scurtă vreme huruitul, ca să se curme la fel de brusc. Pe culoare se auzeau tot mai des voci și râsete. Asta i-a făcut și pe cei care mai rămăseseră în dormitor să se schimbe și să plece cu toții către zonele mai fierbinți ale taberei, unde se pregătea marele bal de sfârșit. Rămas singur, cum fusem în fiecare seară, am mai stat vreo jumătate de oră, până când singurătatea s-a îndesit și mi-a devenit insuportabilă. Poate că aveam să mai trăiesc încă douăzeci de ani cu acest țiuit în urechi, huietul camerelor goale. Acasă, când nu-mi mai suportam singurătatea, după ce citeam ore în șir până la împăienjenirea ochilor și refuzul minții de a mai înțelege, ieșeam și mă plimbam pe străduțe

necunoscute, cu clădiri vechi, năruite, cu ziduri galbene lucind ca sodiul în amurg, cu castele de apă profilate pe întunericul grenă ca niște ciuperci fărâmicioase. Deznădejdea îmi devenea atât de mare, pe când mă afundam pe străzile pustii, pe când traversam maidane spectrale, cu carcasse de mașini de gătit azvârlite pe grămezi de gunoi, încât aș fi vrut să abandonez deodată totul și să mă las încet la pământ, la rădăcina vreunui calcan smolit și vârstat de mulțimea șuvoaielor de urină, să mă culc pe o rână și să putrezesc acolo, să rânjesc acolo, să mă destram și să mă fac țărână și cârpe împuțite și oase galbene, sparte... Numai versurile pe care le repetam în gând mă apărau, îmi dădeau curaj și mă făceau să visez la orele când, în altă singurătate, sub soarele negru al inspirației, aveam să-mi plătesc biletul, să-mi răscumpăr viața preschimbând-o în Carte.

N-aveam de ce să mă schimb pentru serbare. Nici nu aveam cu ce. Țoalele mele erau destul de jalnice și mai ales puține. Aveam doar trei cămăși, dar pe două dintre de aproape că nu le purtam. În schimb, cea prăzuliie se rupsese la mâneci de-atâta purtat. Aveam o singură pereche de pantaloni și o pereche de pantofi. Era un chin pentru mine să-mi cumpăr haine. Chiar și la șaptesprezece ani mergeam tot cu mama în oraș și mă scârbea atât de mult să intru în magazine și să încerc pantaloni în jegoasele cabine de probă, unde stai în chiloți, cu cămașa fluturându-ți peste șale, suportând ca tot felul de inși să se holbeze la tine prin draperia mereu prea îngustă, că îmi luam prima pereche care mi se potrivea cât de cât. Mama mă băga numai prin hrubele întunecate de pe Lipscani, pe care le știa ea din tinerețe, și cum intram eram luați în primire de șmecheri burtoși în halate albastre, cu creionul după ureche, cu disprețul țâșnindu-le ca transpirația prin pori. Putea a stofe și a excremente de șoareci. Scăpăm repede de grija cumpărăturilor. La școală purtam uniforma, din acel material aproape miraculos de prost, care făcea genunchi și pe speteaza scaunului, iar în rest nu mă duceam nicăieri, nu ieșeam decât serile, când tot nu

conta. Nu râvneam evazații colegilor mei, nici cămășile lor cadrilate, pur și simplu fiindcă nu credeam că ar fi fost posibil să am și eu vreodată așa ceva, după cum mi se părea absurd gândul că aș putea să am vreodată magnetofon.

Așa că mi-am lustruit doar puțin pantofii. Pe când făceam asta deasupra unui ziar întins într-un colț al dormitorului, amuzându-mă cum stropi de cremă neagră de pe peria îmbâcsită punctau fața Tovarășului, care făcea cu mâna într-o poză de pe prima pagină, am auzit apropiindu-se pe culoar hohote și strigăte deșucheate, asemenea celor scoase, în westernuri, de bandiții care atacă o diligentă. Ușa s-a trântit de perete și, în șir indian, toată gașca a intrat ca pe o scenă de cabaret, cântându-mi, ca de fiecare dată, *What s-a nice kid like you/Doing in a place like this?* Fiecare dintre ei țopăia și dansa rotind între degete, pe deasupra capului, câte o cârpă parfumată. „Salut, salut, Victoraș, de lăbuță nu te lași?” strigau, trecându-mi pe la nas lucrurile acelea impregnate de mosc, care nu erau altceva decât niște chiloți negri de dantelă, un sutien, o fustiță mini, niște ciorapi de damă, un furou și alte asemenea chestii. Am rezistat câteva momente, înjurându-i în gând, dar când s-au apucat să-mi mângâie obrazul cu chiloții ăia obsceni am sărit în sus și am fugit din cameră în râsetele tuturor. „Jigodii ce sunteți, jigodii imbecile”, repetam aproape cu voce tare de-a lungul culoarelor pustii. Mă simțeam jignit, îmi simțeam pulsul în tâmpile și tot interiorul pieptului fierbinte și vâscos. Atât ceream de la ei: să mă lase-n pace. Să mă lase în nebunia mea. Cu ce eram vinovat dacă aveam o nebunie diferită de-a lor? Mă strângeam cât mai mult în mine, ca să ocup cât mai puțin loc, îmi făceam vizuina acolo unde nimeni nu ar fi stat, de ce veneau peste mine și acolo? „Lăsați-mă-n pace! Lăsați-mă *dracului* în pace!” strigam pe coridoarele pustii și în sălile înghețate în plină vară. Am ieșit, căci mă înăbușeam, pe ușa principală și am coborât scările înghiocote și maiestuoase. Coborând treptele, mângâiam cu palma spinarea balustradei: cât de sfărâmicioasă! ce

încrustată de licheni! Totul era putred în conacu-ăsta de țărână aglutinată. Șobolani, libărci, urechelnițe săpaseră milioane de galerii și pori în lemnărie și-n stucatură. Fețele heruvimilor erau mâncate de lepră și scrofuloză. Amforele din capul scărilor erau atât de triste, de scrijelite, de galben-verzui, încât nu puteau conține decât mumiile prăfoase ale unor copii morți de sute de ani. Conac al putreziciunii! Curentul de pe culoare nu putea fi decât timp înghețat, timp galben ca amurgurile de iarnă. Până și vopseaua picturilor de pe pereți, închipuind scene enigmatice din vreo carte sfântă, făcuse viermi și transmuta, lent, în asfalt. Am trecut de nimfa de tuci fără s-o privesc, luându-mă după zgomotele pe care le auzeam undeva în față, în întunericul catifelat cu grenă al serii. Am văzut de departe umbra ca de smoală a rugului înălțat pe terenul de sport. Deasupra vârfurilor de brazi ardeau stelele, cu o lumină albastră. Dintotdeauna îmi plăcuse să-mi dau capul mult pe spate și să privesc harta cerului, cu țări, continente, insule și dominioane de stele. Unele mari cât niște ochi și aruncând limbi de foc, altele risipite ca făina pe bleuma-rinul iluminat. Privindu-le, simțeam lumina lor adiindu-mi pe față caldă și parfumată ca un vânt de primăvară, și-mi plăcea să-mi văd în imaginație fața străvezie, ascuțită, devenită bleu deschis ca un ochi întors către cer. Capul meu devenea un ochi albastru privind cerul, ochi de care atârna codița neagră a trupului.

În jurul mormanului de cetină care avea să devină focul de sfârșit al taberei se adunaseră deja aproape toți elevii și profesorii, unii așezați pe băncile tribunei, dar cei mai mulți în picioare, umblând de colo-colo sau pălăvrăgind în grupuri mici. Două mese lipite, acoperite cu pânză roșie, alcătuiau un mic prezidiu. Îngrămădite pe ele se aflau obișnuitele termosuri, treninguri, insigne și diplome care urmau să se dea ca premii. Locul era luminat slab de câteva becuri galben-murdare, așa încât cele două porți de handbal de la extremitățile terenului asfaltat abia se zăreau, confundându-se cu propriile lor umbre. Puștii din ciclul inferior se fugăreau, se apucau de gât, se

tăvăleau pe iarba de la marginea terenului, țișând cu vocile lor pițigăiate. Fetițele se țineau deoparte, îmbrăcate frumos și bine-bine pieptănate, șoptindu-și mereu câte ceva la ureche și râzând. Îmi plăceau atât de mult fetițele astea de nouă sau zece ani, grațioase ca desenate cu penița, imitând domnișoarele mari în conversații „serioase” sau, dimpotrivă, sclifosindu-se și pelticindu-se... Arătau uneori mature, închise într-o enigmă care deja era trista umbră a lunii, a femeii și a fecundității pe fețișoarele lor, dar dacă stăteai de vorbă cu ele îți dădeai imediat seama că erau copii, copii care desenau încă prințese colorate în caietele de matematică... Privindu-le, uram și mai mult urgia hormonală, dezastrul care în douăzeci de ani avea să le preschimbe în femele putrede de lascivitate, în cucoane snoabe, în gospodine șleampete, în profesoare refulate, în intelectuale masochiste, în muncitoare spurcate la gură, măritate, divorțate, gravide iar și iar, înghițind la anticoncepționale, schimbând la tampoane, primenind la scutece, mâncându-și cu toatele bărbații, golindu-i de pasta cenușie din țeastă. De ce trebuiau să cadă? De ce măcar unele nu puteau rămâne mereu așa, naive, grațioase și senine? Căci numai ființa lor cunoștea minunea asta: corpul care se confundă perfect cu sufletul. De ce, pe când viermele hidos devine fluture, fetițele, fluturi gingași, trebuiau să se schimbe în larve păroase, procreatoare și rapace? Timpul și sexul triumfau mereu, aliați, împotriva corporalului și minții. Nubila, goală și cu părul de aur, era mereu înșfăcată de scheletul rânjit care-i strecura un genunchi osos între pulpe și-i arăta triumfător clepsidra. Mereu fecioara era înjunghiată și însămânțată de către moarte, de moartea vicleană, abominabilă, care e sexul. „N-avea grijă, că tot într-un pat ajunge și ea...” Da, toate aveau să ajungă într-un pat, un pat nupțial, dar care n-avea să fie decât, travestit, catafalcul.

Mă plimbam cu mâinile în buzunare de la un grup la altul. Le-am recunoscut la o margine, pe banca de jos a tribunei, pe fetele noastre, aranjate și înțolite mai mult ca oricând, uitându-se plictisite pe sub gene. Chiar și în

lumina pâlpâitoare și palidă puteai să-ți dai seama de sclipirea culorilor de pe pleoapele lor, de pe umerii obrajilor, de roșul puternic, unsuros, al rujului de pe buzele lor. Pe tricouri, pe bluze și pe rochii își cususeră paiete cu ape verzi-albastre sau mov-indigo, care ardeau brusc într-o rază favorabilă de lumină.

Unghiile le erau lăcuite, chiar și cele de la picioare ale fetelor care veniseră în sandale. Când am trecut pe lângă ele, făcându-mă, ca de obicei, că nu le remarc, am pătruns într-o sferă difuză de parfum greu, uleios, cu ceva josnic în el, dar și nostalgic, ciudat de dulce. M-am înfiorat tot. Unde mai simțisem acel parfum? De câteva ori, consecutiv, creierul meu a știut și-a uitat. Și brusc, când nu mai speram să conștientizez acea clipă unică din trecut, care niciodată nu avea să se reîntoarcă, suferința aceea violentă și triumfătoare a cărnii, am rămas ținut pe loc, căci am revăzut, din adâncul adâncului copilăriei mele sau deși mai departe, fereastra colorată unde, pe viscol, s-a arătat un chip arlechinesc, o fată îmbujorată, cu ochi întunecat-sclipitori, cu confetti în părul tuns scurt și cu buzele rujate în formă de inimioară. Atunci, odată cu aburul răbufnit pe fereastra deschisă, nările mele, înfundate în fularul tras până sub ochi, au prins o șuviță caldă de parfum, rămasă undeva, într-o cameră minusculă a minții, alături de râsul răsfățat al fetei costumate în paj și de o arietă la fel de vagă și evanescentă ca și parfumul. (Și - drace, acum îmi dau seama! parcă m-a izbit amintirea, ca o subită rafală de vânt - pe fata cu trăsături de băiat melancolic o chema Lulu! O strigase cineva din adâncul sălii de bal încărcate de serpentine și confetti multicolore, o voce care acum câteva clipe mi-a sunat în urechi, nealterată de trecerea vremii, cu limpezimea teribilă cu care, nopțile, te auzi uneori chemat pe nume: „Lulu, ai înnebunit? închide geamul și vino înăuntru!...”)

Fereastrase-ncfusesse foarte repede la loc și se-acoperise sub ochii mei de flori de gheață, pentru ca viforul să șteargă imediat orice urmă a ei. Stăteam în zăpadă, în paltonaș, cu mâna în mâna tatălui meu, și un tramvai

străvechi se apropia încet, clătinându-se pe drumul lui singuratic, luptându-se cu zăpada. Tatăl meu era o statuie ninsă, amețitor de înaltă.

M-am așezat pe o bancă. În seara aceea avea să se termine infernul de la Budila. Chiar de a doua zi, singurătatea mea, altă dată atât de temută, dar acum ciudat de ispititoare, avea să redevină completă. Voi fi iarăși străbătătorul locurilor virane, al stradelor uitate, al piațetelor încremenite în soare și praf, voi urca iarăși pe scările blocurilor vechi, voi descoperi din nou, în cartiere neumblate, stranii grupuri statuare... Voi avea iarăși senzația că am mai fost pe-acolo, că totul are un înțeles simbolic, adânc, doar mie revelat. Voi recita iarăși, cu voce țâre, versuri pe care pereții zugrăviți ieftin ai ruinelor mi le vor întoarce prin aerul saturat de moloz sclipitor.

Voi fi iar *văduvitul, sumbrul, în veci neconsolat prinț aquitan...* O bucurie tristă îmi însoțea reveria, așa încât abia mi-am dat seama când s-a aprins focul de tabără. M-am dezmeticit când am văzut întregul rug, înalt de câțiva metri, cuprins până în vârf de limbi răsucite, roșii-portocalii, de flăcără trosnitoare. Acele de brad, transformate în scânteii, se repezeau cu sutele în sus, pierzându-se-n noapte. Becurile care până atunci luminaseră tremurător terenul fuseseră stinse, așa că singur focul, trosnind sub stele, rămăsese centrul transparent și vioi al universului. M-am apropiat și eu de el cu aceeași fericire atavică pe care o vedeam pe fețele roșii, încinse, ale tuturor. Nu ne puteam sustrage hipnozei flăcărilor. Toți priveam țintă la arhitectura mereu schimbătoare a limbilor de gaz inflammat, când galben, când verde, când albăstriu, când roșu ca sângele. Ne-am așezat pe jos, trăgându-ne cât mai aproape de crengile încâlcițe, linse de foc, până la limita la care abia mai suportam fierbințeala. Puștii țopăiau ca nebunii, urlând și chiuind, încercând să atâte cu crenguțe incendiate focul. Transformau în jar incandescent vârfurile bețișoarelor și alergau prin noapte, rotindu-le repede și închipuind astfel cercuri și elipse fluorescente. În ce cavernă mai trăisem

când va lumea asta mică adunată în jurul focului, pe când restul lumii rămânea în stăpâni-rea-nghețată a stelelor?

Ieșiseră, firește, la iveală chitarele și toată lumea cânta veșnicele cântece de tabără, sentimentale și dulcege, totuși cu ceva amar în ele – tristețea creolă a întâlnirilor și despărțirilor. Fetele și băieții care se iubeau în câte o tabără știau de la-nceput că nu va dura, că vor rămâne un mic nume într-o cutiuță cu fleacuri a minții celui alt. Schimbau adrese și telefoane, dar foarte rar se mai căutau, și chiar dacă o făceau își dădeau repede seama că farmecul se destrămase și că tabăra unde se petrecuse legătura lor avea să rămână o lume rotundă ca o perlă și la fel de ireală. Câte o fată lua chitara și, cu o voce mătășită, aproape de neauzit, dar cu o față senzual-tristă – cu cât mai senzuale buzele, cu atât mai nefericiți ochii – începea un fir de cântec trăit până la ultima vibrație: „Iubitule, ești steaua mea polară...” Știam că totul e o prostie fără niciun sens, ca vorbele unui bețiv, dar eram eu însumi beat, eu însumi mă legănam și cântam cu ei. Aș fi vrut să-mi deschid țeasta și să-mi jupoi creierul de straturile de cortex, să arunc la gunoi, ca pe o placentă băloasă, substanța aia încrețită care dă seama de toată nefericirea noastră, să dau drumul pe un canal barierei aceleia interpusă între viață și noi înșine. Aș fi vrut să păstrez doar creierul primitiv, să mă topesc de dragoste și să mă învinețesc de ură, să salivez, să gâfâi, să tușesc, să strănut, să sughiț, să-mi bată inima și să-mi filtrez sângele prin rinichi și să-mi omor microbii în limfă, totul împreună cu toți, cu grupul, cu gașca sau cu familia sau cu neamul sau cu specia sau cu lumea vie sau cu Dumnezeuirea, doar să nu mai trăiesc schizofrenia gândirii, acest mizerabil pseudonim pentru singurătate.

Am rămas câteva ore lângă rugul imens, care continua, cu nemaipomenită furie, să arunce spre stele cetină incandescentă. Se dansa în jurul lui. Focul mușca din siluete, le făcea mai subțiri și mai expresive, ca în desenele rupestre. Grupulețe-grupulețe se adunau în jurul câte unui profesor sau al unui elev mai mare, care înfîgea

bucăți de slănină într-o creangă ascuțită și le prăjea în foc, la marginea plină de spuză a rugului. Aproape că mă confundasem cu ei. Focul îmi topise cristalul cortical și rățăceam acum, amețit, expansiv, înfrățit în închipuire cu toți și cu toate, prin noaptea plină de grupuri susurătoare. Mai toți își întinseseră canadiencele sau puloverele pe asfalt, pe iarbă sau pe băncile tribunei și pălăvrăgeau, cu câte o sticlă de bere în mâini. Cei mici sugeau și ei, înecându-se, din răcoritoarele lor. În mijlocul fiecărui grup se afla de obicei câte o chitară chinuită pe rând de țipi cu aere de vedetă. M-am așezat și eu lângă niște inși care cântau *Yesterday* și am lălăit și eu, știind că vocea mea oricum nu se aude. În întuneric, râsul fetelor era excitant și vulgar, iar băieții se revelau ca bărbați tineri, cu voci autoritare. Doar vârful țișărilor lumina pentru o clipă câte o schiță de obraz sau niște ochi cu sprâncene pensa te...

Se aduseseră între timp microfoanele, stațiile și boxele din sala de discotecă. Pentru că rugul căzuse pe o rină și flacăra i se domolise, s-au aprins din nou becurile. Diversi țipi au început să se agite în jurul mesei acoperite cu pânză roșie. Avea să înceapă, târziu în noapte, programul „oficial”, cu premiile, concursul de „miss”, carnavalul și celelalte. Nelăsând sticlele din mâini, ne-am adunat din nou cu toții în mijlocul terenului de sport. Lumina becurilor colora totul spectral. Profesorii, bătrâni și grași ca niște babuini, se țineau deoparte, supraveghind cu priviri ostile hoarda trăncănitoare. Puștii făceau mișto de ei, mai ales de profesoare, ale căror țâțe se prefăceau că le strâng în palme cu pasiune: „Ah, Teodoreasco, ce ți-aș face!”, se prostea Bazil mișcând din șolduri. Deodată s-a dat drumul la muzică, în chiotele tuturor. Cum mă așezasem pe al treilea rând de bănci al tribunei, vedeam de sus masa mișcătoare a dansatorilor, pulsând ritmic în alternanța de umbre și lumină. Întotdeauna spectacolul ăsta al unei beatitudini generale, de la care mă simțeam exclus, mă isteriza, mă consuma interior. Toți păreau să cunoască de la primele acorduri fiecare melodie. Toți participau, cu sudoarea curgându-le pe gât, cu genunchii

pătrunzând între pulpele fetelor, cu țoalele urmând cam aceeași croială, cu gesturi și ticuri și cuvinte asemănătoare, la o unică lume, la o secundă de strălucire, fără înainte și fără după. Dacă vezi, de pildă, filme sau poze din anii '60, te surprinde omogenitatea asta: fiecare femeie e Monica Vitti, fiecare bărbat e Mas-troianni, toate mașinile sunt una singură, toate decorurile, până la forma clanțelor și la tapetele de pe pereți, sunt un singur decor. Lumi omogene, fără istorie, lumea tinereții fiecărei generații. Dansau. Se distrau. Pierdeau timpul, sau mai curând uitau timpul, care se concentra în pelvis, acolo unde ardea al doilea *chakra*, floarea secretă a sexualității. Petalele, strânse până atunci într-un mugur abia schițat, începeau să se desfacă, rupându-se, descleindu-se una de alta cu o voluptuoasă suferință.

Din timp în timp zidul muzicii era spart și se anunțau premii și concursuri. Disc-jockey-ul apropia gura de microfon și, cu o pronunție americanizată, bolborosea ceva de neînțeles, acoperit imediat de hard-rockul care înlocuise langoarea beatlesiană. Aveau să urmeze concursul „Miss Tabără” și parada măștilor de carnaval. Până atunci fusese destulă plictiseală: câțiva chitariști, vreo două recitări cărora nimeni nu le dădea vreo atenție... Se dansa frenetic, în grup sau în perechi care se schimbau mereu, se fuma țigară de la țigară, se rățăcea din loc în loc, cu sticlele în mâini. Pe banca mea, neștiut de nimeni, incapabil să mai suport berea, mă adâncisem iarăși în mine însumi. Trebuia să dispar, îmi era limpede că trebuia să fug undeva, să mă vâr într-o gaură, să nu le mai stau în cale, și totuși umilința asta de dincolo de lacrimi și de cuvinte se lovea în mine, năucitor, de orgoliul celui care știa că adevărul lumii este al său, că tocmai nimicul, moartea și putrefacția, și ruinele și fecalele și jegul, și suferința și atrocitatea sunt adevărul, că lumea este un infern pe care înfloreste mucegaiul precar al paradisului, iluzoriu ca globul de păpădie. Oricât de mirific colorat, păianjenul rămânea o fiară și veninul său era omorâtor. Despre toate astea aveam să scriu acolo-n mansardă. Deși hidos, *eu*

aveam să rămân și nu ei, despre mine și nu despre ei se va vorbi peste zeci de ani, cartea mea și nu frumusețea lor va da seamă de esența esențelor lumii. Cu mâinile la urechi, cu ochii ficși, cu mușchii feței încordați, încercam să-mi reprezint triumful de peste zece ani, șocul orbitor al apariției cărții mele, găsită lângă cadavrul meu, acolo lângă nori, legenda creată în jurul celui care, în sfârșit, dăruindu-și viața, și-o câștigase, al celui care spusese în sfârșit Totul. Dar mi-era imposibil să-mi duc viziunea până la capăt. Obida mea era prea mare, ei erau prea aproape și ceva în mine îi invidia mult prea mult. „Predă-te, sufletul meu”, repetam ca să acopăr cumva dragostea-ura asta, „am luptat destul/viața s-a terminat/nu am fost lași/am făcut ce-am putut”. Până și versurile astea erau însă bruiate grotesc de cântecul adus de vânt dinspre un grup din apropiere: „Carolina e studentă, /E studentă eminentă, /Da-n dragoste-i repetentă, /Repetentă, zău!”; „Dumnezei ai morții, /nu v-am lăudat, nici nu v-am blestemat”, reluam cu încăpățânare, însă tot mai puternic suna refrenul tipilor de alături: „Eu nu merg la Carolina, /Eu nu merg, nu merg la ea, / Las să vină ea la mine/Și-apoi om vedea”. Am cântat și eu până la urmă, cu voce stinsă, alături de ei, separați doar prin câțiva metri cubi de-n-tuneric.

Transformat într-o grămadă de jar, în care se mai ghicea forma crengilor – pe unele, deasupra stratului incandescent, se formase o crustă albă și pufoasă –, rugul radia mai departe valuri de căldură. Spațiul pur dintre stele și noi devenea tot mai adânc, așa cum se limpezește un pahar în care apa a curs turbulent. Muzica s-a întrerupt brusc și, odată cu stingerea câtorva becuri, un tip care părea deja student a-hceput să vorbească-n microfon, repede și sictirit, anunțând începutul concursului de „miss”. Se înscriseseră vreo șase candidate care sau și ivit, în costume de baie, în fluierăturile și aplauzele celor de pe margine. Purtau pantofi cu toc înalt și în ținuta lor era ceva... ciudat, artificios, o grație jucată, și care le prindea totuși minunat. Sâni erau urâțiți de cupele sutienelor, în schimb era greu să-ți desprinzi ochii de pe pubisurile lor

deja boltite, provocatoare, de pe ușoara încrețire a slipurilor între pulpe, de pe fesele cumva candid, de puștoaice.

Concursul a durat mult, vreo două ore, căci fiecare probă era urmată de muzică și dans. Mai întâi le-au legat de mijloc cu o ață câte o lingură, cu care trebuiau să-mpingă pe podea un ghemotoc de hârtie. Apoi le-au pus să vină în mers cât mai grațios dintr-un punct îndepărtat al terenului, în timp ce un „membru al juriului”, chircit, privea printre picioarele lor, strigând „se vede Brăila!” sau „se vede până la Viena!” După ce le-au măsurat sânii cu cupa unui polonic și fundul cu un ceaun, a urmat proba de seducție. Un tip, ales cu multe râsete din asistență, stătea pe un scaun în mijloc privind în gol, pe când fiecare candidată-n parte se străduia să-l emoționeze. Au dansat din șolduri în fața lui, i s-au așezat în poală, i-au șoptit la ureche, i-au scos ochelarii și-au încercat să-l sărute, dar tipul s-a ținut tare până la capăt. În fine, le-au trimis să se-mbrace cu cât mai multe țoale unele peste altele, încât arătau ca niște rusoaice bașoldine. S-au dezbrăcat apoi, dansând, până au rămas iar în costumele de baie.

De la un timp râdeam, cântam și fluieram și eu odată cu toți ceilalți. Conștiința mea se topise ca zahărul și se amestecase în năclăiala generală. Niciodată nu mai băusem atât de mult. Fruntea mi-era înghețată și umedă și îmi simțeam tensionat tot inelul muscular din jurul gurii. Culorile începeau să depășească linia obiectelor, să se întindă de la unul la altul. Cea mai mică lucire sau sclipire mi se aprindea în creier ca o ciudată emoție: un nasture, o cataramă și un ochi rimelat... Nu mai reușeam să mă concentrez. Nu mi-am dat bine seama când a început parada măștilor de carnaval, m-am trezit pur și simplu în mijlocul lor. Unul se costumase în Elvis Presley, altul în mumie (înfășurat cu totul în hârtie igienică), o tipă era Miss Piggy (avea un rât roz de cauciuc, prins cu elastic), iar alta încerca să-și miște repede nasul ca eroina din *Ce vrăji a mai făcut nevastă-mea*. Cel mai mare succes îl avea un tip - mai târziu am auzit că fusese Bazil - care-și

trăsese peste cap o mască de cauciuc, o bestială mutră de gorilă. Mai erau câteva stafii banale, cu cearșafurile pe cap și lanterne dedesubt, plus arabi, variațiuni pe baza acelorași cearșafuri. Nu lipsea negrul dat cu cremă de ghetă. Țopăiau drăcește cu toții pe o muzică dezlănțuită, cu oarece arome indiene. Eram atât de amețit, încât încercam să dansez și eu cât de cât, pe limba mea. Mă suceam și mă-nvârteam, rânjind tuturor celor care rânjeau la mine. Sunetul trecea în culoare și culoarea în sunet, timpul se lungea și se comprima, fețele treceau brusc dintr-una într-alta, își amestecau trăsăturile. Deși eram în mijlocul hoardei paroxistice, mă simțeam cumva singur, totul era îndepărtat și rarefiat, de aceea aveam sentimentul că pot face orice, ca și când aș fi fost pe un câmp pustiu. Am început să recit versuri în gura mare, căci mintea mea nu era decât un burete îmbâcsit de versuri, curgeau din mine inepuizabil, golite de sens și de participare, cuvinte, cuvinte și cuvinte. Dezorientat, clipeam din ochi la toate mutrele alea de gorilă, de miss Piggy, de arabi, de stafii, de capitaliști în putrefacție, de pușcăriași, de mumii, de elefanți și de inorogi, clipeam din ochi, înghesuit de peste tot, și continuam să le strig în față versuri absurde: „Să ne coborâm în râpa/Care-i Dumnezeu când cască/Să ne scufundăm în lacul/Cu mătăsurile verzi de broască...” Riff-urile de chitară explodau ca artificiiile pe deasupra, frigul mirosea a sudoare, înghesuiala trecea în singurătate și singură ta tea-n înghesuială. Fața-mi era toată de lemn, cu ochii ca două găuri prin care culoarea curgea direct în creier, se depunea acolo pe pereții țestei...

Și-atunci, Victor, a apărut Lulu. Și Lulu, Victor, era Femeie. Era curvă, era javră, era putoare, era târâtură. Se făcuse liniște și în mijlocul cercului stătea Lulu: buzele făcute în formă de inimioară, cu un deget de ruj unsuros, ochii cu gene artificiale, negre-catran, zbătându-se „dulce”, cu codițe desenate-n dermatograf, obrajii năclăiți de fond-de-ten, peruca luxuriantă, roșie ca focul, și alunița lipită pe bărbie. Și dacă nu mi-ar bate inima și dacă-aș putea respira și dacă sudoarea nu mi-ar țâșni din pori ca

dintr-un ac de seringă! Fiindcă acum, când scriu, îl văd, o văd, îi simt halena de fiară pe față, îi văd, îi simt țâțele de vată sub bluza fantastă, plină de dantele, cu nasturi sferici ca perlele, văd și-mi amintesc – dar *am curajul* să privesc totul în față? – himera, himera mea! Fusta mini, șocantă, rafinată și vulgară, pantofii cu toc înalt scâlțiați de laba lată a picioarelor.

Poziția de model, cu ambele palme pe un șold scos mult în afară, uitătura languroasă, râșnetul de nedescris, totul. Cineva spunea ceva, ceilalți râdeau, strigau, aplaudau, eu priveam ființa aceea, masca aceea, viermele acela dintre aripile de treizeci și patru de ani anvergură ale vieții mele. Nici n-am priceput de îndată cine era în spatele fațadei aceleia înnebunitoare, idolului aceleia grotesc, dar am simțit brusc, la prima răbufnire a lui în privire, o alarmă a minții mele până în cele mai adânci și mai tăcute straturi, o țâșnire a sudoarei ca o aură galbenă explodată-n jurul corpului, o trezire atât de totală, de parcă aș fi băut un milion de cafele și fiecare celulă a mușchilor mei ar fi căpătat creier și ochi și ar fi devenit capabilă să-și privească moartea în față. Lulu stătea nemișcat în noapte, în mijlocul zbânțuielii mascaților, supradimensionat în ochii mei ca un zeu al abjecției. Părea o pată de vopsea închegată pe-o pânză, închegată și totuși curgând încă, bălos ca o flegmă, ca puroiul dintr-un flegmon. Simțeam pericolul ca pe un curent înghețat, puțin a mosc, curgând val după val din Lulu. Nu se uita la mine, dar simțeam, împietrit ca de-o revelație, că mă pândește. Începuse să danseze lent, din șolduri, pe când toate fețele celelalte, de măscărici și vedete de cinema și vampiri și arabi, se estompaseră ca niște becuri stinse.

Se rotea lent, ca în transă, cu gâtul ud de transpirație, cu botul porcin roșu ca o petală de mac, cu buclele înfiorate de briză. Își ridica în sus, pe pulpele groase, în ciorapi sidefii, fustița, până când deasupra jartelelor apăreau chiloții de dantelă, cu oribilul sex străvăzându-se, negricios ca un păianjen-maimuță, prin ochiurile fine. Apăru un tip care, înclinându-se, îl invită la

dans. Lulu își puse capul pe pieptul lui, îi încolăci gâtul cu mâinile, clipind din genele năclăite de rimel, și se rotiră așa un dans întreg, în mijlocul cercului. Din timp în timp, Lulu îi șoptea ceva în ureche sau, dând capul pe spate, îl privea lung în ochi pe insul drept și înalt, pus la sacou și cravată. Era probabil nesfârșit de comic totul, toți cei din jur se țineau cu mâinile de burtă de râs, dar eu înghețasem și nu-mi puteam descleșta fălcile. Ce-mi spunea Lulu? Era o hieroglifă, dar ce anume, fără să știe, reprezenta? Era o cheie, dar pentru care cameră interzisă din subterana plină de carcere a minții mele? Culoarele acelea nesfârșite, cabină lângă cabină, zgomotul apei șopotind în conducte, debaralele cu teuri și cârpe, sentimentul că te afli la kilometri sub pământ, culoarele pustii pline de uși putrede, cu lacăte moi și obscene, aerul acela oliv... câte o ușă deschisă și dactilografa verzuie privindu-te uluită, câte o ușă-ncuiată cu o duzină de lacăte, de după care se-aud bârâituri și fojgăieli... Și Lulu, cu țâțele lui de vată sau de șosete jengoase, cu etichetele păroase-n pantofi de damă, așteptându-te la fiecare intersecție de culoare, la fiecare colț, ca un semn de circulație sau mai curând ca un idol boit, făcându-ți semn pe unde s-o iei, și tu, deși bestializat de frică, urmând acele semne pentru că altele nu există, fără să știi unde trebuie să ajungi, fără să poți înțelege că, de vreme ce Lulu e călăuza, în centru nu te poate aștepta nici Beatitudinea, nici Oroarea, ci amândouă deodată, amândouă deodată, amândouă deodată... Curând, Lulu s-a pierdut printre ceilalți mascați, care au format iarăși masa aceea compactă, fierbândă, de dansatori. Abia atunci m-am dezmeticit puțin, m-am relaxat, m-am întors în propriul meu corp. Lovindu-mă și frecându-mă de cei care zvâcneau pe o muzică mai isterică decât oricând, am ieșit până la urmă din colcăială. M-am îndreptat către noapte. M-am îndepărtat rapid de terenul de handbal, cu toată nebunia lui, pe o cărare catifelată, printre siluetele negre ca smoala ale cetinelor, care ștergeau ușor, din când în când, bolta, acoperind și descoperind stelele scânteietoare. Încetul cu încetul, m-am trezit în inima nopții. Noaptea atât de dragă

mie, noaptea cu mandale de stele, șotroa-ne de stele, labirinturi de stele. M-am întins pe iarbă lăsând să-mi cadă pe față, ca o batistă, zaimful constelațiilor. Mă simțeam o clepsidră, cu nisipul stelar curgându-mi încet prin pupile, umplându-mi încet țeasta cu mituri și cu fiare fabuloase și cu palida răcoare astrală. Ca un animal fugărit și-ncolțit, o dată scăpat nu-mi mai aminteam pericolul, pur și simplu respiram respirația rarefiată a stelelor. Iar dacă bolta era țeasta lui Dumnezeu și stelele erau neuronii din cortexul său, credeam că pot desluși gândirea lui Dumnezeu după pâlپăirile și schimbările culorii lor. Iar dacă o stea descria brusc o elipsă pe cer, stingându-se în aerul întunecat, gândirea Lui eșuase timp de o clipă, destul ca un monstru de neprivit să se nască, șon-ticăind printre temple cu arhitrave de cristal. Ne priveam ochi în ochi, Dumnezeu și cu mine, de-o parte și de cealaltă a bol-ții-nstelate, ca de-o parte și de alta a unei oglinzi. Ne adânceam unu-n ochii celuilalt, treceam unu-n substanța celuilalt, împietriți, unul de măreție, celălalt de nimicnicie, până când ne-am topit amândoi în pură, vidă, răcoroasă fascinație...

Când m-am ridicat în capul oaselor, trecuseră poate ore. Noaptea era bleu, stelele aveau cele mai neașteptate culori, de parcă ar fi fost înfășurate în poleieli trosnitoare de ciocolată. M-am sculat fără niciun efort și am luat-o în sus pe alee. După câteva volute, am ajuns în parcul din fața conacului. Fântâna oglindea nebunia stelară ca și în nopțile trecute, dar nimfa dispăruse. Soclul era gol, acolo, în mijlocul apei negre, dând aceeași senzație violentă, dar greu de definit, pe care ai avea-o dacă te-ai privi în oglindă și n-ai vedea pe nimeni. Conacul, cu cupola sa întunecată, cu zidurile fosforescente, cu ferestrele mute lucind fantomatic, părea mai ireal ca oricând. Curenții nopții învârtejeau vizibil fumul alcătuirii sale. Era atât pustiu, atâta geometrie, așa atroce singurătate, că mi-am pierdut pentru câteva clipe/cu un vuiet în urechi, cunoștința. Minuscul, față în față cu marele conac, cu infinita construcție, ne înfruntam în tăcere. Făcusem primii pași pe scara înghiocată când poarta centrală, sus, în capul

treptelor, s-a deschis lent și o femeie a început să coboare încet, cu o mână pe balustradă. Am înghețat. Era Lulu. Urcam totuși mai departe, cu ochii pe masca feței sale – gura de un roșu fluorescent, ochii năclăiți de tuș și restul feței ca varul, părul fabulos, înfocat, răsucindu-se în volute de liță. Sâni rotunzi, de o mărime grotescă, dar mâinile musculoase, cu palme pătrate și tari. „O, Victoraș!” mi-a zis, înainte să fi ajuns pe aceeași treaptă, rânjind cu buzele până la urechi.

„*What s-a nice kid Hke you doing în a place like this?*” Ne opriserăm față-n față. Monstrul mă privea amuzat, mișcând șoldurile înguste. M-a luat de braț și s-a întors cu fața spre conac. Am urcat amândoi treptele și am pătruns pe ușa cu ochiuri de cristal. „Vino, vreau să-ți arăt ceva”. Nu puteam fugi, nu eram în stare să mă-mpotrivesc, deși o teroare crescând până la infinit îmi topea țesuturile; simțeam însă că panica asta nu era legată de Lulu, ci de altceva, de ceva mai adânc. Căutam în memorie ceva petrecut demult, vedeam fugitiv figuri de copii, locuri învelite-n magie. Era acolo un miez înfășurat în mii de straturi, era ceva la care Lulu trimitea și pe care nu-l dibuiam, care-mi scăpa mereu, pentru că de câte ori simțeam că m-apropii dădeam doar de detalii, o cămară de vechituri inerte. Și Lulu, care mă târa acum pe sub bolți uriașe, ca de catedrală, pe o întindere nesfârșită de mozaic dulce și geometric, era un detaliu, o săgeată, o indicație. Îi simțeam coastele cu cotul, mergeam amândoi înfășurați ca-ntr-un cocon în parfumul lui vulgar prin încăperi colosale, înghețate, cu coloane groase cât zece oameni, cu fresce bizare pe timpane și ferestruici ovale la-nălțimi care-ți tăiau respirația. Ne-am oprit chiar sub crucea bolții, și Lulu s-a ntors cu fața spre mine. Am stat câteva minute împietriți în aerul oliv. Îl priveam, o priveam drept în ochi, urmărind cum pupilele i se dilată și i se contractă încet. Brusc, mi-a apucat mâna și, ridicându-și fusta mini, mi-a lipit-o de chiloții de dantelă, prin care i-am simțit o clipă sexul tare și umed. Și-a lipit apoi gura îngrozitoare de-a mea. Atunci am luat-o la fugă, cu părul zbârlit și cu o

teroare de un anumit fel, necunoscut până atunci și nemaiîntâlnit nici de-atunci încolo. Centrul, centrul obscen și mizer al clipelor vieții mele... „Stai!” îmi striga Lulu. „Stai că am glumit, Victoraș!” Dar alergam din toate puterile, încercând să ajung undeva, deși lespezile păreau să se-ntindă la nesfârșit, pierzându-se-n întuneric. Auzeam în urmă țocănitul unor pantofi de damă.

Într-un târziu am zărit în penumbră intrarea unei scări. Am luat-o într-acolo și m-am repezit în sus pe treptele-nguste, sărind mai multe deodată, frecându-mă de pereții vopsiți în ulei vernil, lucioși în lumina îmbeznată a câtorva becuri chioare. Ca și cu câteva nopți în urmă, am urcat treptele scârțâitoare, de lemn stacojiu, ale scăriței sucite care ducea sub boltă. Când am ajuns în cupolă am auzit scârțâitul primelor trepte de jos sub pașii lui Lulu, care mă urmărea neînduplecat. Marea ușă era dată de perete. Lemnul ei părea să fi stat mii de ani sub o ploaie țărâitoare. Am pășit din nou sub enorma cupolă, pe podeaua putredă, pierdut în ceața pânzei de păianjen și-n duhoarea de urină cristalizată. Am intrat în tunel, călcând pe pâsla moale, care făcea imposibil orice sunet. Doar inima îmi bătea dureros în piept, în ochi, în degete, în tot corpul. M-am pierdut în întortocherea tunelului de sub bolta de cupru-nverzit, privind iar pendulele stricate, câinii mumificați, cărucioarele cu zornăitoare plesnite prinse pretutindeni în plasa deasă. Un caiet de elev, cu cerneala rândurilor pătată de apă, un mulaj de ghips al unei danturi cu un canin de metal, un biscuit muced... Tunelul vibra tot mai mult, ca de un tors de pisică. Acum știam ce se află în centru. Înaintam prudent, pas cu pas, iar când drumul a luat-o în sus m-am cățărat încet până la marginea cuibului, de unde doar ghearele din față ale păianjenului, cu cângi înspăimântătoare, păroase, dar colorate floral, se puteau zări. Am rămas acolo, pe buza cuibului, adâncit într-un strat alb ca laptele de pânză proaspătă de păianjen. Animalul colosal fremăta, mormăia, își agita labele, făcând să se zgâlțâie întreaga plasă. Totul în cea mai năucitoare tăcere. Au trecut poate minute, poate ore până când, în

josul tunelului, l-am zărit, am zărit-o pe Lulu. Privea în jur, dezorientat, apoi se uită-n sus și începu să se cațere. Striga ceva din când în când, rimelul și rujul i se ntinseseră pe față, peruca îi era plină de pânză de păianjen. Pierduse și un pantof undeva. Când Lulu ajunsese aproape de marginea cuibului, păianjenul încetă deodată orice mișcare. Vibrația plasei se opri. Lulu suia încet, ajutându-se de mâini, metru cu metru, până ajunsese în dreptul meu și mă depăși. Abia când se îndreptă de mijloc pe buza cuibului văzu fiara. Rămase încremenit, cu ochii măriți, obrații contractați și gura căscată într-un urlet neauzit și cu atât mai neomenesc. Păianjenul zvâcni înainte. Se roti rapid în jurul femeii-bărbat, înfășurându-l, înfășurând-o în fire subțiri și cleioase. Aș fi vrut să privesc în jos ori în altă parte, sau să-mi pun palmele peste față, și totuși mâncam din ochi spectacolul atroce cu o perversitate pe care abia atunci mi-o descopeream. Era răzbunarea mea, era o satisfacție palidă și înfiorată, la care n-aș fi renunțat nici dac-aș fi știut că prețul va fi nebunia. Trebuia să văd totul – ca să curăț totul. Curând, Lulu deveni o păpușă înfășurată strâns, o păpușă a cărei figură ar exprima groaza de dincolo de groază. Agățat, manevrat de labele monstrului, ancorat bine, viu și sensibil încă, de marginile cuibului, privit de ochii minusculi, grupați câte doi și trei, ochi de safir, de smarald și de opal, el deveni Victima, cea dintotdeauna, cea fără puteri și fără scăpare, privindu-se ochi în ochi cu călăul. Păianjenul studie o clipă păpușa cu plete roșcate și brusc se repezi înainte înfigându-și chelicerii în carnea ei. Și-i retrase la fel de brusc, pliindu-și-i sub cefalo-torace. Mi s-a făcut greață, iarăși, de frumusețea caleidoscopică, nepământească, a culorilor lui. Niciodată o aripă de fluture, o pană de colibri, o halucinație cu mescalină n-ar fi amestecat atâtea nuanțe, atâta pâlpare de culori trecând cu o dulceață nesfârșită una-ntr-alta, aprinzându-se și stingându-se, răvășind ființa celui care l-ar fi contemplat. Lulu, în schimb, devenise cenușiu și inert. Ochii îi erau acum roșii-fosforescenți, morți, deși arzând cu flacără. Păianjenul scoase de sub

torace un ac lung, curb, pe care-l înfipse cu un ușor trosnet în pieptul celui martirizat, acolo, între mizerabilii falși sâni de vată. După un timp de nemăsurat, acul se retrase și păianjenul își strânse iarăși labelle pe lângă el, ghemuindu-se-n fundul cuibului. Spânzurată de un singur fir, păpușă-Lulu se rotea ușor în voia curenților de aer și așa avea să se rotească, uscată, multă vreme încă (șaptesprezece ani), cu coama sârmoasă peste vestigiile feței fardate, ale măștii de nenorocos carnaval...

M-am detașat ușor de pânzele care deja prinseseră consistență pe hainele mele și, cu ochii în gol, cu părul zbârlit pe cap și pe brațe, am alunecat pe toboganul marelui

149

tunel până am ajuns iar pe podeaua înnegrită și putredă. Miriade de fire de praf se-nvârteau în aerul brun-stacojiu, antrenând mirosuri dezgustătoare. Am ieșit de sub marea cupolă pe ușa dată de perete și, cu capu-n pământ, străbătut de fiori, am coborât încet scara îngustă, spiralată. M-am văzut în geamurile rotunde, copil mic, cu ochii întinși pe jumătate de față, apoi băiețel cu breton și cu obrajii ovali, puber slăbuț, cu ceva stingherit în privire și, în fine, adolescent sumbru, cu pete violete sub ochi, obraji scobiți, gura de o senzualitate arsă, nepotrivită cu austeritatea feței. Scara s-a oprit, spre confuzia mea, nu în holul conacului, ci într-o încăpere îngustă și înaltă, foarte înaltă, cu pereții vopsiți în același ulei vernil, cu un glob în tavan care abia-și putea trimite valurile de lumină murdară până jos. Podeaua era de mozaic și nu putea avea latura mai mare de vreo trei metri. Am crezut mai întâi că sunt prins, căci nu zăream nicio ieșire-n pereții uniformi. Trebuia ori să rămân aici și să mor pe mozaicul rece, ca un gândac, ori să mă-ntorc și să-nfrunt păianjenul. Curând însă, cum stăteam nemișcat în tăcerea țiuitoare, un strop de cafeniu, aproape neobservat, începu să difuzeze în mijlocul peretelui opus scării. Foarte încet apăru un dreptunghi, încă nedeslușit, pentru că în cele din urmă să prindă contur tot mai apăsător o ușă, cu gemuleț mat în

partea de sus, cu clanță, cu balamale, vopsite toate-n același cafeniu posomorât. Ciudat, limpezirea imaginii din perete nu se opri în clipa când atinse realismul perfect, ci continuă până când ușa căpătă o prezență halucinantă, înnebunitoare, așa cum niciodată niciun obiect văzut cu ochii nu ar fi putut-o avea. Vedeam, de parcă ar fi fost mărite de o sută de ori, fiecare crăpătură, fiecare grun-jure de vopsea, fiecare pată de rugină de pe fiecare cui care susținea gemulețul. Ușa devenise orbitoare, insuportabilă, totul în cosmos dispăruse în afara ei, chiar și propria mea ființă. Nu o mai vedeam eu, n-o mai vedea nimeni, ea *era*, ea se vedea pe sine, privire care devine substanță, care devine privire. Toate ușile pe care le deschiseseam vreodată, toate câte aveam să le mai deschid, ca să-mi apară în față alte camere sinistre, alte culoare posomorâte, alte lumi de neînțeles, prima ușă a vulvei însângerate și ultima ușă a sudorilor agoniei, marea ușă a mării Intrări, căutată peste tot și întotdeauna, ușa fiecărei răni pe care corpul meu de mizerie a avut-o, ușa dintre coapsele fiecărei femei pe care am posedat-o, ușile vaste și vântoase dintre constelații, ușa care e fiecare oglindă, ușa mereu, ah, mereu și pentru totdeauna închisă a Cărții pe care nu am s-o scriu, cele șapte uși ale feței mele și ușile disperate care sunt poemele - și, mult mai mult, ușa care e universul, lumea noastră numită Trecere, dinspre nimic spre nimic, ușa arzând deodată din nebunia galaxiilor, din demența eonilor și pleroamelor și ogdoadelor și syzygiilor, ușa spre singura noastră viață eternă - se rotea acolo, în nopte, ca un Alef mai mare ca noaptea, ca un gând mai mare ca mintea.

Încet, viziunea s-a estompat, dar senzația de smulgere brutală, de răpire către altceva a persistat mult timp în zgârciurile și cleiurile corpului meu. Să fi fost acolo Intrarea? Sosise clipa mea astrală? Am apăsat clanța îngustă și rece, pe jumătate acoperită de vopsea, și am deschis.

Pe scaunul de faianță, dreaptă, supradimensionată, hieratică asemeni unei regine pe tron, stătea sora mea.

Pereții înguști ai cabinei erau neîncăpători pentru teribila statuie vie. O rochie simplă, albă îi acoperea corpul, iar pe toate degetele, ca niște gheare de jumătate de metru lungime, avea filme răsucite, negre-violete-lucioase, într-o continuă fremătare. Pe jos, pe mozaic, mai erau câteva filme buclate, developate, în cadrele cărora puteai distinge oameni cu fața neagră și părul alb, în costume albe și cu mâini negre, femei cu gâturi negre și ochi albi, făcând gesturi neînțelese. Deși așezată, sora mea era mai înaltă decât mine și, când s-a ridicat, îi ajungeam doar până la șold. Umplea întreaga încăpere. Tâmpilele îi luceau lângă bazinul closetului, de pe fundul căruia picura veșnic apă. M-a privit înghețat și a-nfipt în pieptul meu bastonul lucios de pe arătătorul mâinii drepte. Filmul s-a strâns complet, până când vârful degetului ei mi-a atins pieptul, în dreptul inimii. Am urlat de parcă bastonul mi-ar fi pătruns cu adevărat în piept. M-am întors și-am luat-o la fugă pe scărița spirală care apăruse acum pe o latură a holului. Săream cât mai multe trepte, înnebunit de groază, cu o durere vie, ca de rană deschisă, în inimă. „Victor! Victor!” – auzeam vocea ei strigându-mă din susul scărilor.

Am coborât ore în șir pe scărița de lemn, înșurubată monoton în pereții dați până la jumătate cu ulei vernil. Mii, zeci de mii de trepte prăfoase, tocite, scârțâitoare. Globurile murdare din tavan dădeau o lumină tot mai stinsă, crepusculul devenea cafeniu închis, echivoc. Din când în când ajungeam pe câte un palier cu uși numerotate, mereu închise, și cu scaune acoperite cu vinilin slinos de-a lungul pereților. Din spatele unor uși venea zgomot de conversație, de după altele un bâzâit continuu sau un râs indecent. Zeci, sute de paliere cu aceleași uși vopsite în alb și aceleași scaune de vinilin. Când m-am mai liniștit, când respirația nu mi-a mai sfâșiat alveolele, m-am hotărât să mă opresc pe unul dintre culoare. M-am așezat pe un scaun, de parcă aș fi așteptat în fața unui cabinet dentar, privind țintă linoleumul gălbui de pe jos. Eram obosit dincolo de limită. Noaptea aceea mă terminase, mă storsese ca pe un tub de vopsea. „Păianjeni

mulți - recitam buimac - păianjeni mulți îmi caută inima". Mă-nconjura o singurătate spectrală, de parcă aș fi trăit într-o fotografie veche. Unde mă aflu? Și de ce știam atât de bine că mai fusesem aici? Că mai stătusem, la îngânarea serii cu noaptea, pe un culoar pustiu, cu uși numerotate, lângă o scară coborând spiralat? Cuprins de leșinul dulce al locului vid de mișcare și sunet, surpat interior de amintirea cu neputință de localizat, m-am ridicat și am apăsat clanța primei uși. Dar ușa nu s-a deschis, pentru că - atunci am observat - un lacăt moale, de carne, obscen, pulsând de o evidentă viață, un lacăt cu vinișoare albăstrui și purpurii, cu pliuri de piele, atârna puțin deasupra clanței, ținând împreună două inele de metal. Pe toate ușile atârnav asemenea lacăte brune-gălbui, până în capătul înfundat în umbră, invizibil, al culoarului. Când l-am atins cu vârful degetului, lacătul și-a retras carnea lent, prin mișcări ciudate de acomodare. O ură intensă, dementă mi-a suit în creier.

Sufocat de valurile de furie și scârbă, am apucat lacătul și l-am smuls din vergele. Sângele cafeniu a țâșnit în toate părțile, stropind ușa până jos și udându-mi mâinile. Am simțit satisfacția vinovată și îngrozită pe care o aveam în copilărie, când apucam cornițele melcilor și le smulgeam din carnea perlată. Dădeam apoi cu melcul de pământ, priveam cuprins de frisoane cum se scurge lichidul bălos prin carapacea plesnită și fugeam știind că voi fi pedepsit, așteptând dintr-o clipă într-alta o răzbunare nedeslușită. Am deschis ușa.

Era mama, tânără, cu părul buclat, într-un capot pătat și descusut, trebăluind în bucătărie, în fața mașinii de gătit. Ținea cu mâna stângă coada înnegrită a unei tigăi cu uleiul sfârâind, iar în cealaltă avea un pumn de cartofi tăiați, din care picura apă. Lumina crudă, matinală, venea de la fereastra cu perdeluță înnegrită de fum, prin care se vedea un zid mucegăit și o bucată de cer. Mama aruncă în uleiul încins cartofii și deodată o flacără uriașă, roșie-portocalie, însoțită de o explozie teribilă, se ridică până-n tavan. Am închis ușa speriat, cum făceam când eram mic,

ca nu cumva să fiu stropit de uleiul încins. Am smuls și lacătul de la a doua ușă. Ah, era clasa mea, colegii mei dintr-a treia sau a patra, fâțându-se, întorcându-se la bancă să ceară vreo gumă ori vreun echer, era învățătoarea cu negul ei de pe gât și Strinu la tablă, scriind ceva pe un rând care se ridica tot mai sus. Îi știam pe toți, știam mai ales atmosfera care-i înconjură, ninge pe marile ferestre și, privind zăpada care cădea oblic, aveai senzația că sala de clasă zboară spre cer ca o rachetă. După a treia ușă era o fată doar în chiloți, tolănită pe o sofa într-o cameră necunoscută și zgândărindu-și cu unghia un coș de pe pulpă. (Știu abia acum cine era: amica mea, arhitecta, cu care am trăit câteva săptămâni cu trei ani în urmă.) A patra ușă, odată deschisă, dădea în plină pădure. O pădure verde-aurie, în care aerul de după ploaie scânteia ca soarele. O pădure de dimineață, încărcată de rouă, plină de musculițe aurii, fremătând din miliarde de frunze transparente. O fetiță venea direct către ușă, pe o cărare mărginită de lăstari, măcriș și clopoței.

Am rămas secole acolo, explorând în toate direcțiile, dând de perete toate ușile și lăsându-le așa, căscate, în asfințitul etern. Urcând, coborând din palier în palier, neîntâlnind niciodată pe nimeni, negăsind niciodată vreo legătură între scenele ciudate, banale, triste, hazlii de dincolo de uși, uneori recunoscând cu o durere nostalgică locuri, încăperi sau peisaje... alteori desfăcându-mi-se în față spații indescifrabile, cu galerii, campanele și fațade lucioase de piatră, reflectând norii; câteodată surâzând unor prieteni dragi, alteori presimțind un amor sinistru sau o mutilare sadică. O cameră de copil, cu creioane colorate aruncate peste tot și cu o păpușă de cârpă, desenată strâmb cu pixul pe față, azvârlită pe podea. O debara plină cu saci și bocanci scorojiți, pe care stă ghemuită o fată numai piele și os. Niște turlă fantastice, văzute de lângă creneluri, parcă de cineva aflat în zbor, apropiindu-și și depărtându-și ferestrele rotunde, arzând în soare, de pragul ușii, suspendat parcă în gol. O vale plină de flori, cu un râu de fluturi multicolori curgând prin aerul însoțit,

stră-văzând în centru doi adolescenți goi, ținându-se de mână și privindu-se-n ochi. O odaie de mansardă cu o masă, un scaun și-un pat, în care un cadavru descompus, mumificat stă prăbușit cu capul pe masă, cu părul căzut, cenușiu, împrăștiat ca puful de păpădie peste teancul de manuscrise din care izvorăsc raze galbene de lumină. Părinții mei făcând dragoste într-o odaie mizeră de mahala. Un copilăș în țarcul lui cu zornăitoare întinzând mâna, și ursul de cauciuc târându-se singur către el pe cearșaf.

Ceva mă oprea să pătrund dincolo de uși (spațiul de după una dintre ele era umplut doar de un ochi albastru care mă privea). Cu cât coboram mai mult, etaj după etaj, adâncindu-mă tot mai mult în penumbră, scenele deveneau mai penibile, mai apăsătoare. Țipete scrâșnite mă îndepărtau de anumite zone. Gemete de plăcere bestială îmi ridicau sângele în obraji. Mai smulgeam de pe uși lacătele moi, la întâmplare, dar mă-nduplecam tot mai greu să arunc o privire în camerele cufundate-n abjecție. După ce-am coborât alte zeci de paliere, m-am pomenit pe-un culoar ca toate celelalte, în fața unei uși identice cu oricare alta, dar care *a refuzat să cedeze* chiar și după smulgerea moluștei băloase care-i servea drept lacăt. Părea bătută-n cuie, iar în spatele ei, oricât mi-am lipit urechea, nu se-auzea, foarte slab, decât un păcănit mecanic, monoton, care mi-a înghețat sângele-n vine. Am știut deodată că găsisem camera interzisă, că eram la câțiva centimetri de enigmă, de revelație, de mântuire, și că, totuși, poate n-aveam să ajung la ele niciodată. Am știut că nu voi putea nicidecum trăi cu adevărat, eliberat de chinul nesfârșit al vieții mele, dacă nu voi pătrunde odată în camera secretă. Chiar știind că, dacă s-ar fi deschis deodată ușa, mi-ar fi explodat în aceeași clipă creierul, inima și sexul, tot aș fi intrat. Și iată că de șaptesprezece ani stau în prag, disperat și cu pumnii strânși, implorând și amenințând, izbind în ușa stacojie cu umerii, cu palmele și cu fruntea, îngenunchind în fața ei și trântindu-mă chircit, năclăit de lacrimi, pe linoleumul înghețat al culoarului. În

acea primă noapte de explorare a adâncurilor minții mele m-am smuls, cu un efort de voință pe care nu-l poți face decât o dată în viață, din fața ușii magice – ca să cobor mai departe, dar am revenit acolo, nopți după nopți, la capătul altor și altor rătăcirii. M-am aruncat pe scări în jos, sărind mai multe trepte deodată, silindu-mă să nu privesc înapoi... Curând, linoleumul începu să se zdrențuiască, podeaua se umplu de o apă mocirloasă, pe pereți începură să se arate insecte transparente, numai picioare. Treptele scării erau acum alunecoase de alge și răgălii, scufundate-n mocirlă. Am coborât alte secole, până când, la mii de paliere mai jos, pe neașteptate, se deschise-o cavernă de dimensiuni gigantesti, cu un glob rotitor, aidoma soarelui, în centru. Flori cărnose ca niște vulve, duhnind a hoit, atrăgeau insectele târătoare care se-ngră-mădeau cu miile în cupele cleioase. Ca un imens gălbenuș de ou, dar purpuriu-stins, cu pielița străbătută de rețele alburii, schimbătoare, soarele umplea aproape tot spațiul, așezat direct pe clisa mlaștinei și împrăștiind în aerul sulfuros raze cafenii de asfințit. Era mai mare decât putea fi gândit, era semitransparent și tremurător, umplând subterana fantastică. Între pielița lui și pereți, prin razele stinse, prin valurile moi de purpură, zburau monștri. Nu erau lilieci, nici fluturi, nici păsări, ci himere fără spiță și nume. Cu materia purulentă până la brâu, apoi până la piept, înaintam hotărât către soarele vibratil ca un pântec. Se lipeau de umărul meu stropii de roua-cerului, fiecare cât un cap de copil. Îmi vedeam fața în oglinzile lor globulare, multiplicată până la greață. O sanda pietrificată ieșea o clipă la suprafață, scoasă de mișcările corpului meu. Un caiet de școală înnămolit plutea cu filele stropite de murdărie. Înaintam cu fața încălzită de lumina de ambră și purpură, de parcă lumina ar fi fost doar căldură blândă, consolatoare. Globul strivitor ocupa acum tot spațiul din fața mea și nu-mi puteam dezlipi ochii de pe pielea lui delicată, pe care curgeau, se schimbau, evoluau și se stingeau desene de neînțeles și totuși limpezi, ca acele pagini văzute în vis, cu fiecare literă deslușită, dar pe care

degeaba încerci să le citești.

Curând, lumina deveni gelatinoasă. Îmi ungea fața, îmi pătrundea în gură și-n nări. Respiram lumină și îmi simțeam cavitatea dintre coaste aprinsă și fierbinte. Îmi priveam mâinile: deveniseră roșii-transparente, ca și când căușul palmelor ar fi adăpostit o luminare. Doar oasele mi se străvedeau întunecete, ca prin mânuțele fragile ale-proteului. Înaintam disperat, fiindcă globul îmi părea tot mai departe și mai inaccesibil. Țipetele himerelor, duhoarea plantelor cadaverice îmi întunecau tot mai mult conștiința. Mă aflu încă la o distanță uriașă de soare, când acesta, pe neașteptate, emise către mine un filament orbitor, un tentacul de flacără, care m-a înglobat și m-a absorbit în aurul pur, imaterial, din adânc. Eram, da, în Cartea atâta visată, eram Prințul-Spermie gata să-și îmbrățișeze Prințesa-Ovul în cerul pur al *Celei-mai-frumoase-pouești-de-dragoste*, în nunta totală, în adevărul ultim și orbitor. Lava dumnezeiască mi-a ars într-o clipă hainele și părul, pielea și zgârciurile, vinele și oasele, mațele și fecalele din ele, fierea și otrava din ea, creierul și nebunia din el, boasele și viitorul din ele, traheea și laringele și sucurile și mucilagiiile și ganglionii. Mi-a topit dinții și globii ochilor și stâncile urechii interne. Mi-a distrus liniile vieții din palmă, m-a scos, m-a anulat, m-a sustras, m-a ridicat, m-a ales. Și m-a reîntors la ce fusesem dintotdeauna, ce nu încetasem să fiu, ce aveam să fiu pentru o mie de veșnicii, pentru un eon de eoni: *plete de aur până la brâu, sâni rotunzi de femeie pe pieptul musculos, șolduri largi adăpostind între curbele lor sexul viril - și un trandafir între degete, cu petale de lumină de aur*. Creșteam în aurul rarefiat ca o statuie de lumină, creșteam atât de rapid că am spart curând în țândări caverna și scara spiralată și nesfârșitele paliere, și pământul și cerurile, până când în tot cosmosul doar eu și noaptea ne mai aflam, arhonți ai eternității. Globul purpuriu migrase în corpul meu de-a lungul coloanei, aprinzând șase *chakra* cu petalele sale de foc, iar acum îmi radia chiar pe creștet, ca o diademă a mai mult-ca-

Dumnezeirii. Pluteam pe spate în spațiul mai mic decât mine, cu pleoapele-nchise, zâmbind. Așa fusesem, așa aveam să fiu. Fiecare punct al corpului meu era un Dumnezeu atotputernic, fiecare scânteie a părului meu - o aglomerare de lumi. Levitam năprasnic și blând în spațiul cel limpede, dezgolit de vălul iluziei, în Regatul de unde toți am venit, topindu-mă în pură, vidă, răcoroasă fascinație...

M-am ridicat din iarbă și, trezit de răcoare, cu spatele înțepenit și umed, am luat-o înapoi pe alee, târșindu-mi picioarele. Cerul se decolorase ușor către răsărit, dar stelele mai ardeau nestânjenite pe toată bolta. Luminile viziunii îmi pâlpâiau încă pe pereții craniului. Am intrat în părculeț, am trecut pe lângă statuia nimfei celei pudice din mijlocul havuzului și am urcat treptele scării de la conac. Am deschis încet ușa dormitorului. Într-o lumină verzuie (pe fereastră se vedea un bec aprins în vârful unui stâlp), colegii mei dormeau, mulți îmbrăcați, respirând greu. Aerul era înăbușitor. Putea a bere și a ciorapi murdari. M-am culcat, scoțându-mi doar pantofii, m-am acoperit cu pătura peste cap și am adormit imediat, fără vise, cum nu reușisem niciodată în nopțile de la Budila.

Doamne, cât de aproape sunt de Himeră! O simt lângă mine, lipită de mine, *în* mine, aproape c-o pot întrezări acum, deși n-o pot încă atinge, sau o ating fără să pot spune ce e, asemenea unui apraxic căruia i se pune-n palmă un lucru și el șovăie, are toate datele senzoriale, îi stă pe limbă numele blestemat al acelui obiect, dar nu-l poate recunoaște și numi. Ieri am scris practic toată ziua, fără-ntreru-pere, fără să merg la masă, să beau apă sau măcar să arunc o privire pe fereastră. Când, azi-noapte, am stins lumina și m-am ghemuit în pat, cu spatele înțepenit, vedeam sub pleoape, luminoase, sute și mii de pagini ca de cristal, acoperite de buclele unui scris indescifrabil... Sunt atât, atât de aproape! Doar placajul subțire al unei uși mă desparte de mine însumi, sau de ceva, poate, mai... monstruos? grotesc? trist? Sau exaltant, ca un drog injectat în venă? Deja simt ceea ce încă nu

Înțeleg, poate printr-o intuiție suprafirească, așa cum e suprafiresc să existe simultan totul în intricarea de cercuri și pătrate a mandalei. Cu fiecare rând pe care-l scriu mai desfoliez un strat din ușa ce se face tot mai subțire. Nu mai disting frica de bucurie.

Merg mai departe fără pauze de meditație, până la capăt, oricare ar fi el, orice ar aduce, oroare sau beatitudine. Dar să fie, în sfârșit, *adevărul*...

Ne-au sculat a doua zi foarte devreme și ne-au gonit la înviorare. Alergam prin dimineața veselă și înghețată, încă amețiți, dar recunoscători pentru soarele ușor, orbitor, care țâșnea prin frunziș. Lulu era iarăși insul zălud de pe terenul de baschet, ridicol de scund și cu umeri prea largi, alergând pe lângă Fii și făcând-o mereu să râdă. Imediat cum deschisesem ochii îl căutasem speriat din priviri. Când l-am zărit mi s-a făcut iarăși rău, deși eram mult mai detașat emoțional, ca sub influența unuia dintre acele analgezice care dezbracă durerea de aura ei psihică, făcând-o suportabilă de parcă ar fi durerea altuia. Dormise așa cum se-ntorsese de la carnaval, deghizat în femeie, cu fața-n jos și crăcănat ca o prostituată. Mânjise toată perna de ruj și dermatograf. La trezire, Cici se aruncase pe el cu un răcnet de triumf, mișcând din fund cu o pasiune grotescă: „Ah, darling, ce *bună* ești!” „Să vină negresele, să-nceapă dezmațul!” striga și Titina, pe când Papa și Angeru își reluaseră duetul obsedant: *Sus, muncitori, și-nainte/Pe drumul mării biruinți*, al cărui refren, îngânat vicios de mai toți cei din dormitor, suna ca un răspuns în falsetto, nici măcar polemic, mai curând indiferent și batjocoritor, dat oceanului de propagandă în care trăiam și care nu reușea să ne ude: *Înți, înți, ia-o-n dinți*...

Am mai băut o ultimă oară ceaiul de zahăr ars și ne-am apucat să ne facem bagajele. Le-am adunat pe toate în curte și, în grupuri, ne-am pus pe așteptat autobuzele. Toți erau bucuroși și în același timp ușor nostalgici, înseși bagajele lângă care stăteau îi schimbau, le dădeau o ciudată gravitate. Plutea peste toți lumina tristă a sfârșitului unei lumi. M-am apropiat de Savin, care acum o

ținea de mână pe Clara, dar ei nu mă băgau în seamă, de parc-aș fi fost invizibil. El îmi spunea ceva, indianisme de-ale lui: *santana*... reflectarea fulgerului în rouă dimineții... Stătea adus de spate, căci era cu mult mai înalt decât ea. Clara îl privea liniștită, cu ochii ei sticloși și cuminiți reflectând chipul băiatului pe un fundal de nori învolburați. Legătura celor doi, începută aici, la Budila - sau mai curând acolo, în valea plină de flori - avea să dureze, așa cum se-ntâmplă cu puține perechi de liceeni. I-am revăzut cu câțiva ani în urmă, când, primăverile, o neliniște ciudată mă îndemna să fac lungi plimbări în cartierele unde-mi petrecusem primii ani din viață, în vilișoara din Floreasca stătusem până la patru ani, înainte să ne mutăm în blocul de pe Ștefan cel Mare. De cum intram pe strada cu nume de muzician pătrundeam parcă în adâncul propriei mele minți. Peisajul se încărca de emoție, care devenea copleșitoare când mă apropiam de vila cea galbenă. Intram pe ușa glisantă, cu geam arzător, și mă trezeam în plin vis. Cunoșteam holul cel larg, vopsit în verde sumbru, știam ușa mirosind a culori de ulei prin care intrasem și ieșisem de atâtea sute de ori, iar scara melancolică, în melc, ducând la etaj era parcă sculptată în substanța cenușie a creierului meu. Un leșin, o fascinație dulce și tristă mă cuprindeau acolo, în holul întunecat (și totuși iradiind lumina vrăjitoarească a amintirilor mai vechi decât memoria), în fața fostei mele case, a vieții mele anterioare. Mă vedeam, în fulgerări ca de brici înfipt în carne, dând drumul unei bile de sticlă pe mozaicul podelei, sărind stângaci în căsuțe strâmbe de șotron, ștergându-mi palmele de creta colorată pe țesătura aspră a rochiței... uitându-mă, la fereastră, pe pozele unei cărți cu dragoni... Nu-mi mai aminteam însă în niciun fel însuși apartamentul, nu știam cum erau orientate camerele, ce mobile aveau părinții mei pe atunci, deși fragmente nebuloase, amestecând anii și locuințele, mi se mai arătau uneori în vis. Când ieșeam din holul vuitor, înciudat că nici de acea dată nu avusesem curajul să sun la ușa noilor locatari și să-i rog să mă lase să văd apartamentul, soarele mă orbea

și trebuia să strâng genele, pe care le vedeam atunci încărcate de curcubeie... Prin acele franje multicolore i-am revăzut, acum câțiva ani, pe Sa vin și Clara. Mergeau alături, de mână, prin lumina incendiară răsfrântă de parbrizele mașinilor parcate pe marginea străzii. Ne-am oprit pe trotuar și am schimbat câte vorbe. Mergeau la tenis, la Studentesc. Lăsaseră copiii (aveau doi băieți) cu mama Clarei în parc. Trăiau liniștit, aveau amândoi serviciu, serile se mai jucau cu copiii, mai ieșeau la o plimbare, la un film... Auziseră că publicasem câteva cărți, dar... „Știi, noi nu prea mai avem timp să citim...” Firește, dacă o să ne mai vedem și o să le aduc vreo carte... Am schimbat conștiincios numere de telefon. Ca de obicei, pe-al meu l-am dictat schimbându-i o cifră.

Pe când se-ndepărtau, ținându-se după mijloc, cu sacii de sport pe umeri, m-am întrebat deodată unde abandonase Savin, acum inginer chimist la *Quadrat*, întreaga lui nebunie. Ce făcuse cu uriașul său IQ? În ce strat spongios al minții lui, acum dizolvată probabil de bucuria vieții ca de-o otravă perfidă, se resorbise marele vis de evadare? Ochii lui, deveniți senini ca ai Clarei, ca ai unui amnezic, mi-au readus în minte ceea ce ruminasem de-atâția ani: că nu există supliciu mai mare și infern mai adânc decât fericirea. Că, pătrunzând în femeia pe care-o iubești, ratezi de fapt Marea Pătrundere. Că vulva nu este adevărata intrare și vaginul nu e adevăratul tunel. Savin și Clara, rătăciți unul în altul ca într-o sală a oglinzilor dintr-un bâlci de doi bani, își creșteau copiii, perpetuau iluzia, ratau eliberarea în fiecare clipă a vieții lor, jertfind sexului ceea ce se cuvenea numai minții. Puțini știau că adevărata ieșire există și că ea - și alege singură amantul, recunoscându-l, poate, după singurul semn sigur: monstruoșitatea. El trebuie să ignore tunelele false ale dragostei sexuale și să se-ntoarcă în sine, să fie bărbat și femeie-n același timp și să facă dragoste cu sine însuși în singurătatea de fiară a palatului cerebral. Acolo-n centrul creierului, unde fusesem în viziunea acelei nopți, se află adevăratul sex și miezul trandafirului cu petale de

labirinturi. Acolo se află Ieșirea către o altă lume, de parcă toate creierele tuturor oamenilor ar fi insule care străpung fața constelată a universului și-și înalță vârfurile spre ceruri de negândit. Cei *care fuseseră acolo* erau stigmatizați pentru totdeauna. Nefericirea avea să fie mereu briliantul dintre sprâncenele lor. Singuri și ignorați, aveau să cartografieze harta împărăției în imense, demente, ilizibile Cărți cu foițe de aur. Hoitul lor plin de viermi avea să fie găsit prăbușit peste manuscrisele halucinante, în mansarde dărăpănate, unde nimeni n-ar fi bănuțit că poate trăi un om... Poate că asta gândeam și atunci, în ziua plecării din tabără, privindu-i pe cei doi cu un zâmbet care din nou nu-mi ieșea disprețuitor, cum aș fi vrut. Sau poate că, destrămat încă interior de revelația nopții trecute, simțind încă vertijul acelei teribile scufundări urmate de fantastica înălțare, nu mai puteam decât să privesc în gol, fără gânduri și fără dorințe. Ar fi fost oricum greu să mă adun, căci de la un timp tembelii își începuseră și ei programul de strigături și cântece: „Un salut din vechea Troie: Ahoe! /Și-ne-o dată, că e voie: Ahoe! Un salut din Cantemir: hai sictir!” Când autobuzul a intrat pe poarta taberei, într-un nor de praf, ne-am repezit la bagaje și le-am târât până la ușile care se deschiseseră, lăsând să răbufnească afară un damf de plastic încins. Am urcat opintindu-ne, fiecare ocupând mai multe locuri și chemându-și prietenii, râzând și țipând... Fetele-și dădeau ochii peste cap și își suflau în sân, dezlipindu-și bluzele de pieptul transpirat, făcându-se că leșină de căldură. Chitarele au fost din nou despuiate de husele lor kaki, pline de insigne și inscripții (*Make love not war*), și soldurile lor acaju erau aidoma cu ale unor femei coapte și dulci, așezate în poala celor care cântau. Profesorii se aplecau unul spre altul, pe locurile din față, rozându-și brațele ochelarilor și numărându-și elevii. Tabăra, cu lumea ei pestriță și enigmatică, trecuse pe lângă ei fără să lase vreo urmă în mințile lor de adulți: cu fiecare an care trecea, se mai adăuga un strat de calcar în interiorul țestei lor, deveneau tot mai inanimați și mai triști, de parcă o

proteză asemenea plăcilor dentare pe care le purtau în gură le-ar fi substituit emoțiile cariate, ideile cu nervul necrozat, parodontoza vieții lor absurde.

Am urcat în autobuz printre ultimii, și abia când m-am așezat mi-am dat seama că-mi lăsasem în dormitor, pe noptieră, *Metamorfoza*. Dacă m-aș fi așezat în spate n-aș mai fi reușit să cobor, fiindcă tot culoarul era ocupat de valize și genți așezate claie peste grămadă. L-am rugat pe șofer să aștepte și m-am repezit spre conac. Complet gol și părăsit, ca un imens ghioc pe o plajă pustie, ca un craniu din care gândirea și nebunia s-au volatilizat de mult, clădirea vuia subliminal, amenințător, cum vuiesc în copilărie locurile străine prin care ești silit să treci. Dormitorul, cu paturile dezbrăcate de așternuturi, cu ziare și ghemotoace de hârtie de împachetat împrăștiate pe jos, era de o tristețe insuportabilă. Cartea mea zăcea pe jos, călcată-n picioare, cu paginile îndoite și pline de praf. Am ridicat-o și m-am așezat, cu ea în mâini, pe salteaua vărgată, mizerabilă de pe patul meu. Am rămas cu ochii-n gol câteva clipe, și deodată chinul, chinul fără limite al vieții mele a spart ca un abces și-am izbucnit în hohote de plâns, lipindu-mi cartea deschisă de obraji, udând-o de lacrimi și salivă, disperat cum n-aveam să mai fiu niciodată, cum nu poți fi decât la vârsta atroce a adolescenței. M-am aruncat pe pat și am plâns mai departe, minute-n șir, fără niciun gând, până când suferința aceea de neînțeleas s-a mai liniștit. Am mers la toaletă și mi-am spălat fața, mânjită toată de praf și de lacrimi.

Urcat din nou în autobuz și privind prin geam peisajul banal, de țară, cu câmpii și dealuri mohorâte, cu vaci trase de câte un copil prin mușetelul de pe marginea șanțurilor, am ascultat unul după altul tot repertoriul de cântece și strigături. Conacul, statuia și parcul rămăseseră adânc în urmă, goale ca o capcană însângerată.

Câteva ore am privit numai pe fereastră, n-am întors capul nicio clipă spre colegii mei, care lălăiau exuberanți. Undeva în spatele mașinii răsună neobosită vocea spartă a

lui Lulu, cu asemenea vi goare, încât îi materializa imaginea pe retinele mele, suprapusă peste perindarea satelor și a lanurilor de grâu. Rânjetul obraznic și scabros, ochii de păsăroi, părul nefiresc de negru și implantat ca la femei, deasupra frunții, aveau să-mi revină ani în șir în memorie, ca un cordon ombilical care m-ar lega de acel Victor de mult putrezit în mine, dar care mă privește mereu din aerul mai pur al oglinzii. De *tine*, Victor, singurul meu prieten, singurul pentru care scriu paginile astea bizare, mângălind filele albe cum aș impregna cu sânge și cu puroi tifonul înfășurat pe o rană. Tu știi ce a fost viața mea de atunci încoace. Anul de armată, apoi facultatea, cartea de povestiri cu succesul ei care m-a dat peste cap, apoi romanele, apartamentul din centru, Peugeotul... Delia, între atâtea altele. Toate năzăririle vârstei geniale rămase undeva în grosimea timpului, dar nu moarte, ca ale lui Savin. Pentru că mai este și Lulu. Greața și vertijul care m-au târât din clinică-n clinică. Nevroza mea refractară la psihanaliză, psihotropice, sex, băutură. Refractară, mă tem, până și la această ultimă soluție, la bandajul strâns al acestui text, acestei texturi, acestei textile rare și complicate ca un tifon sau ca pânza de păianjen...

Când am aflat, la niciun an după întâlnirea de la Budila, că Lulu a murit călcat de un tramvai pe undeva prin Calea Ra-hovei, am rămas cu lingurița în aer și am privit-o pe Michi încremenit. Ne întâlnisem întâmplător în lumina caldă a primăverii, pe Ștefan cel Mare, și intrasem la *Garofița*. Mă simțeam cam stânjenit de tunsoarea mea soldățească (eram într-o permisie de trei zile), dar mă și bucuram s-o revăd pe fosta mea colegă, care-mi plăcuse mereu și care de altfel avea să fie după câteva luni prima mea femeie. O prostie, faptul că era puțin mai înaltă decât mine, ne-a despărțit până la urmă. Dar în briza aceea de aprilie îi sorbeam din ochi gura rujată și sâni care-i bombau helanca. Ne mâncam prăjiturile pe terasa-nflorită și vorbeam, firește, despre foștii colegi din IV F: ce mai face Mortul, pe unde mai e Cici, cu cine mai umblă

Calceola Sanda-lina... Băieții erau mai toți în armată, fetele toceau pentru admitere... Și deodată fața dulce, cu nas de rățușcă, a lui Michi, miraculos feminizată de când n-o mai văzusem, deveni gravă (*mi foarte* gravă totuși: cu acea expresie complezentă cu care vorbești despre moartea unui cunoscut care nu ți-a fost prea apropiat) și-mi spuse repede, de parcă n-ar fi vrut să strice plăcerea acelei după-amiezi înSORITE, că Lulu a murit. Atunci, pe terasa înconjurată de lădițe cu flori, sub ochii mirați ai lui Michi, ai femeii care servea la mese și ai unor copii care-și socoteau mărunțișul, am făcut prima „criză” din cele care mi-au împărțit de atunci viața în „perioade cu Lulu” și „perioade fără Lulu”: cerul prăbușit pe pământ, rușine, vinovăție și dezgust fără margini amestecate indistinct, plâns în hohote și-n cele din urmă fugă dezordonată. Câteva zile n-am dormit și n-am mâncat nimic, am zăcut doar în pat amestecând, în mii de viziuni și reluări obsesive, cele două scenarii ale morții lui Lulu, fără să pot discerne care este real și care doar o halucinație: Lulu preschimbat în femeie, urcând tunelul de pânză de păianjen, încremenind la vederea monstrului enorm, apoi martirizat și supt ca să atârne, coajă uscată, păpușă spânzurată, de un fir scânteietor, răsucindu-se în curentul din adâncurile minții mele; și Lulu, puștan vesel, în cămașă cu mânecă scurtă, mergând pe scara tramvaiului deși vagonul era aproape gol, izbindu-se de stâlpul stației și prăbușindu-se sub roțile de oțel... Săptămâni întregi, îmi povestise Michi mai târziu, veniseră la locul accidentului un bărbat și o femeie, îmbrăcați în negru, ca să lipească pe șinele de tramvai câte o luminare aprinsă...

Un abur roz, de înserare abia simțită, începuse să coloreze aerul când am intrat în București printr-o periferie sordidă. Un capăt de autobuze, o benzinărie... Forfota trecătorilor printre blocurile urâte, identice, străzile pline de gropi... Autobuzele opreau din ce în ce mai des la stopuri. „Păi aseară vreo cinci femei/M-au atras într-un bordei... /, urlau acum cu toții, în mașina în care aerul devenea tot mai greu. Dar, slavă Domnului, totul se

terminase. Am luat-o pe Dimitrov, apoi pe Viitor și ne-am oprit în curtea liceului, de unde porniserăm cu o săptămână în urmă. Nu mi-am luat rămas bun de la nimeni. Am plecat singur spre casă prin asfințitul galben sclipitor, târându-mi valiza cu greutate. Pe drum, o imagine stranie m-a izbit și mi-a rămas apoi gravată adânc în suflet: era o fundătură cu case vechi, în ruină. La etaj geamurile erau sparte, obloanele albastre atârnavă putrede într-o singură balama, prin ferestrele goale se vedeau pereții zugrăviți vulgar, cu spații palide unde fuseseră tablouri. În fund, o altă dărăpănătură cu un grilaj de fier forjat negru ca smoala și, ridicându-se deasupra grilajului, la fel de negru în seara galbenă, un plop zvelt și delicat, urcând în cer o coamă de flacăra. Un câine galben levita lângă zidul ruinat. Privind imaginea asta, negrul intens pe galbenul serii, imaginea asta pe care-o mai văzusem odată, aceeași suferință grea m-a copleșit din nou. „De ce un înger? Noaptea a venit”, recitam printre lacrimi. „În arbori frunzele foșneau, / Prin somn apostolii gemeau. / De ce un înger? Noaptea a venit / Și n-avea noaptea-aceea nimic deosebit...” Am ajuns acasă, am sunat la ușa apartamentului și părinții mei (niște străini) mi-au deschis și m-au îmbrățișat. Am lăsat valiza în hol, le-am povestit distrat „cum a fost în tabără”... La televizor era ceva absurd, nu mai știu ce. Am făcut o baie și am plâns tot timpul în apa albăstruie și fierbinte...

Mi-au explodat deodată, creierul, inima și sexul! Sunt sfâșiat în bucăți! Și bucățile sunt sfâșiate și ele-n bucăți! Dumnezeu, nu mai pot să respir, căci beregata mea e deșirată inel cu inel și zgârci cu zgârci. Coastele-mi străpung pielea toracelui și țeasta mi s-a desfăcut în parietale, în et-moid, sfenoad și occiput, risipite pe jos ca niște cioburi de faianță. Rinichii-mi sticlesc între limbi de carne și furtunuri de piele. Sunt zdrențe, sunt fâșii!

Am fost unde *nimeni* n-a fost vreodată. Mi-am amintit ce *nimeni* nu-și amintește. Și bănuiam, bănuisem întotdeauna! Știu acum, când vâlul obsesiei mi s-a desprins de pe față, că n-am avut niciodată o soră, țin minte acum

moliciunea blonzie a cozilor găsite în șifonier, legate cu elastic îngălbenit! Am fost, am fost acolo! M-am văzut cum mă vedeam atunci (în altă viață, într-o cameră stranie, fără niciun unghi drept și plină de fum gălbui) în oglinda cu argintul mâncat. Am deschis și ultima ușă!

Sângele meu trebuie să fie acum amestecat cu turbioane de aer și-ncăreat de insule de cheag. Vârstat de filoane de limfă, salivă, fiere și spermă. Sistemul meu arterial e acum plesnit ca vechile conducte de gaze, și totuși trebuie să-mi stăpânesc bătaile demente ale inimii, dilatarea și contractarea creierului pompând adrenalină, și să rămân până la capăt lucid. Drama trebuie privită în față, măcar o clipă. Apoi hemoragia-mi poate năvăli în subteranele minții, se poate revărsa din gingiile și nările mele peste foile astea, ca să le facă flească și sângele să se încarce cu a cincea umoare, suc albastru al cernelii. Voi putea fi găsit așa cum mi-am dorit întotdeauna: putrezit de mult, ușor ca aerul, cu capul prăbușit pe manuscrisul meu, lipit de el, una cu el... El carne din carnea mea, eu text din textul lui...

S-a întâmplat aseară, la o săptămână de când băjbâi printre tenebre. Diminețile, prin materia sinistră a scrisului meu; serile, prin tăcerea neagră a holului imens, pe ferestrele căruia a nins tot timpul, ușor, ca-ntr-un glob de celuloid. De două nopți nu mai auzisem de sub podea niciun zgomot, deși uneori mă lungeam pe scândurile reci și lipeam urechea de lemnul murdar. Amintirea corpului femeii mângâiate, strânse în brațe, fecundate și lovite în noaptea aceea incertă mă înnebunea de excitație. Ieri seară n-am mai putut suporta și am ieșit din cameră, doar în pulover și cu papucii-n picioare. Am coborât zgribulit treptele scării printre troienele de zăpadă. Piatra de râu a zidurilor răspândea frig și singurătate. Căzuse noaptea. Foarte departe, pe muchia unui câmp, se vedeau ferestrele aprinse ale unei case. Nimic altceva nu mai dădea lumină. M-am aflat iarăși, tremurând și nins, în fața ușii stacojii, umflate de umezeală. Un lacăt mare, ruginit, pe care nu-l văzusem înainte, atârna pe ușă, prins în inele subrede. Mi-

am lipit urechea de lemnul ud. Pe scorojeala vopselei înnegrite fluturau fulgi răzleți de zăpadă.

La început n-am auzit nimic, nici măcar tăcerea, de parcă spațiul dinăuntru ar fi fost plin, compact. Încetul cu încetul însă, ca niște mesaje teribile venite dintr-o lume scufundată, ca mârâitul înfundat al unui animal înspăimântător, am deslușit, cutremurat ca de-mpplinirea unei profeții și cu părul ridicat pe brațe, un păcănit monoton, ca de vechi aparat de proiecție... M-am aruncat atunci, ca într-o criză de isterie, asupra ușii. Mi-am făcut pumnii carne vie, mi-am rupt umerii, am strigat de neputință până n-am mai avut voce. Eram golit interior, de parcă aş fi știut că dincolo de lemnul care se zgâlțâia la fiecare lovitură cineva drag ar fi suferit torturi de neînchipuit. Nu știu cât timp am izbit în poarta aceea sumbră, dar într-un târziu lacătul a cedat pe neașteptate, cu verigile rupte, și am putut privi în interior prin ușa larg deschisă.

Încet, am pășit peste prag, înglobat deodată în lumina sepia gălbuie, pâlpâitoare, ca într-un fum ireal. În păcăniturile și hârâiturile peliculei vechi desfășurându-se de pe rolă am recunoscut camera copilăriei mele, cu pereții zugrăviți umil, „cu rolul” – palmieri lângă palmieri până la tavan – cu bucle de filme alb-negru împrăștiate pe covor printre piesele prismatice ale unui joc de construcții. Foarte încet, dizolvat de emoție, m-am apropiat de fetița care-și făcea de lucru cu o păpușă de cârpă ale cărei trăsături erau desenate tremurător, cu pixul, pe cercul de pânză al feței. Când am fost în fața ei, și-a ridicat deodată ochii spre mine. Doamne, cum să nu-i recunosc? Cum am putut să rățesc atâta vreme? Căci *ochii aceia* negri și fermi, genați delicat, *erau ochii mei*, așa cum mi-i văzusem de atâtea ori în oglindă, în prima copilărie, ca să-i uit apoi pentru atât de lungă vreme. Ființa cu cozi împletite stângaci, în rochița cu un desen în piept, știam acum, *eram eu*. Acum îmi aminteam (dar se numește amintire leșinul acela, topirea aceea în chinul nostalgiei?) pozele străvechi din pachetul pe care-l găsisem cu doi ani în urmă, ciudatul

capriciu al mamei de a mă îmbrăca, până la patru ani, numai în față, ezitățile ei de mai târziu de a-mi vorbi despre primii ani ai mei, când locuiam cu toții pe strada cu nume de muzician din Floreasca... Știam acum de ce-mi venea atât de des în minte dimineața umedă, cu imense ceruri roșii, când, ținut de mână de mama, nedreptat direct spre globul de purpură al soarelui, printr-o zonă a orașului necunoscută, cu ziduri vechi și statui uriașe de bronz închipuind Himere... „Mergem la Ancuța, să ne jucăm cu jucăriile ei”, îmi spunea mereu mama, dar eu știam că acela nu era drumul spre verișoara mea. Mi-era tot mai frică. Am ajuns în fața unei construcții gigantice, cu mii de ferestre în chenare solemne, cu o poartă care mi s-a părut, încadrată cum era de două mari femei goale, de ipsos, sprijinite pe niște urne, o intrare către altă lume. „Să fii cuminte”, mi-a mai zis mama, și m-a lăsat, urlând după ea, pe un culoar nesfârșit, în grija unei femei în veșmânt alb. M-am pomenit pe o masă cu cearșaf aspru pe ea, sub o mare farfurie plină de becuri orbitoare. Un cap bărbos s-a aplecat deasupra mea, am mai țipat o dată, cu disperare și n-am mai știut nimic. Am plâns apoi săptămâni întregi după rochițele și păpușile mele, dispărute pentru totdeauna...

Toate astea-mi veneau deodată în minte, cu presiunea enormă a unui arc comprimat cu efort ani de zile, pe când mă dizolvam în fericirea și suferința odăii interzise. Zâmbindu-mi de bun venit, copilul spectral se ridică în picioare și mă cuprinse după mijloc, lipindu-și capul cu tâmple aurii de șoldul meu. Geamăna mea dragă, soră pierdută și găsită din nou! Am rămas așa multă vreme, lipiți unul de altul, inundați de lumina tandră a minții.

Din colțul lui, un *al treilea* înainta, aproape fără trăsături, de parcă ar fi avut peste față un ciorap de damă, și-mi șopti la ureche acele cuvinte pe care n-o să le mai uit niciodată. Drama hidoasă a vieții mele. Copilul monstruos, ihtifalic, din centrul trecutului meu, Rana împinsă deodată la locul ei *real*, cu zece ani înainte de Lulu! Acele câteva

vorbe însoțite de un unic gest - mâna mea trasă cu forța spre sexul său -, care-mi induseseră nevroza, care-mi fragmentaseră conștiința și pentru care Lulu, înconjurat ca de-o fustă murdară de fantasma Budilei, fusese doar o mascul și un culoar de acces, au răsunat o singură dată, așa cum - îmi amintesc, în sfârșit! - le auzisem *cu adevărat* în copilărie, la vârsta de șapte ani. Am recunoscut acum vocea lui Dan, Dan Nebunul, vecinul meu din Ștefan cel Mare, cel cu o mamă atât de înaltă, că trăsăturile feței i se pierdeau într-o ceață albastră. Mi-am amintit, ca într-un revărsat de zori, totul, totul! Scena teribilă care mi-a schimbat cursul vieții, după ce cu doi ani în urmă deja viața mea străbătuse linia vie a sexului, ca și când s-ar fi pomenit deodată de partea cealaltă a unei oglinzi...

I-am lăsat acolo pe cei doi copii, să se înfrunte etern: victimă și călău, triumf și dezastru, sublim și abject, arhanghel și estropiat, și am fugit, trântind ușa camerei interzise, schimbat într-o clipă într-un morman de organe însângerate, dar, Doamne, Dumnezeule, în sfârșit VINDECAT!

Sunt stors ca o lămâie, dar *vindecat*. Voi pleca în câteva minute din vila asta frumoasă și caldă înconjurată de păduri, terenul calcinat al luptei mele cu îngerul. Valiza e făcută. Așternuturile sunt strânse de pe pat și legate într-un cearșaf. Am aerisit camera pentru prima dată, căci ninsoarea a stat și aerul e atât de strălucitor, încât parcă aş respira munții albaștri din depărtare și soarele din cetina brazilor.

Am lăsat afară din valiză doar teancul de hârtii pe a cărui ultimă filă scriu câteva ultime rânduri. Voi pleca de aici schiopătând dintr-un șold, însă viu. Voi sui în mașină și voi urma linia sinuoasă a șoselei până-n Sinaia. Voi coborî pe Valea Prahovei, desfășurată-n fața mea prompt și comercial ca un pliant turistic, cu cabanele de pe dealuri, fabricile de ciment, depozitele de cherestea, podurile de cale ferată. La ieșirea din subcarpați aerul va deveni cenușiu-transparent, ușor patinat de presimțirea serii. Silozuri cilindrice, lipite câte patru. Flăcările rafinărilor.

Câmpurile înzăpezite, peste care va atârna soarele deja rubiniu. Pe calea ferată care merge paralel cu șoseaua un tren va răsfrânge lumina purpurie din zeci de ferestre. Castele de apă, având în vârf un fel de farfurii zburătoare. Sate de țigani, cu corturi jerpelite la margine și coviltire de polietilenă. Stâlpi de înaltă tensiune tăind câmpul în diagonală, încărcăți de ciori. Alte mașini în față și-n spate, depășindu-se unele pe altele ca într-un fel de joc. La casetofon – dragul meu Joe Dassin. Și mereu aer proaspăt și rece pe obraz, de pe geamul întredeschis.

Apoi orașul, anunțat de aglomerările de hardughii și gunoaie. Șoselele cu hârtoape, blocurile, magazinele cu vitrine sărace. Oamenii mișunând peste tot, înfofoliți în șube și paltoane... Frâne din minut în minut, opriri la stopuri, înfundări pe străduțe încălcite, atent să nu nimerești pe sens interzis... Apartamentul din blocul vechi, construit între războaie. Râsul mereu fals, dar senzual, al Deliei. Și câinele, și nefericitul

Dionisie Rădăuceanu. Și clubul de bridge. Și filmele prin satelit.

Dar înainte să plec de aici, victorios (căci nu asta înseamnă numele nostru?) și înfrânt, am ținut să te mai văd o dată, Victor. Am mers la baie și te-am privit din nou, cum am făcut-o întreaga săptămână. Fața ta uscată și brună, ochii tăi atenți și severi. Amurgul etern care-ți înconjoară capul ca o aură. Vei rămâne oare mereu lângă mine? Sau vei pleca, așa cum toți adolescenții îi părăsesc pe cei ce se dizolvă, încet, în maturitate?

La prețul de vânzare se adaugă 2%, reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

Coninr. 2511. 1-171.1 / ROL, B.C.R. Filiala sector I, București înainte să plec, am suflat aburi peste imaginea ta și am scris cu degetul pe oglindă:

DISPARI.

Apărut 2003 BUCUREȘTI – ROMÂNIA

Tipărit la C.N.I. „Coresi” S.A.

În curând de același autor

Orbitor II

Alte apariții în TOPH

DOINA JELA

Drumul Damascului. Spovedania unui fost torționar

Personajul cărții de față caută de ani și ani un suflet, un preot, un tribunal în fața căruia să mărturisească: să mărturisească despre oroare, contribuind în felul său la însănătoșirea sufletelor noastre bolnave de oroare. Unealtă a Securității și a partidului, de la 19 la 25 de ani el a îndeplinit rolul de torționar în beciurile Ministerului de Interne și ale închisorii Văcărești, la Canal și, mai ales, în saloanele speciale ale Spitalului 9, într-o perioadă – prima jumătate a deceniului șase – când încă nu se știa despre abuzurile psihiatrice în slujba puterii.

Unică, după știința noastră, nu doar în memorialistica românească, ci și în aceea a altor popoare ieșite din comunism, mărturisirea de față dă seamă, mai convingător poate decât mărturiile celor care au îndurat răul, de iadul comunist. Ea este totodată o dovadă a marii șanse de salvare a omului prin spovedanie și căință.

LUCIAN BLAGA *Aforisme*

Să spui cât mai mult în cât mai puține cuvinte rămâne ambiția, mărturisită sau nu, a oricărui filosof. Confirmând această regulă, cartea de față dă seama de înclinația gânditorului de la Lancrăm pentru scrierea de tip aforistic, gen literar în care concizia expresiei, rafinamentul stilistic și profunzimea intuiției se cumpănesc într-un tot unitar. Nu puține din aforismele lui Blaga sunt scăpărări de gând pentru a căror punere pe hârtie a fost nevoie de o migală a cuvântului mai mare decât cea de trebuință în cazul unei poezii sau al unei piese de teatru. Căci a găsi tocmai acea expresie a cărei lapidaritate să-l facă pe cititor să priceapă de la prima lectură ideea pe care se pune accentul este o întreprindere ce stă doar la îndemâna celor mari. Probă de virtuozitate literară și de acuitate a observației, *Aforismele* sunt o încântare pentru orice cititor, indiferent de vârstă, profesie și aptitudini.

CARTE HUMANITAS PRIN POȘTA

cu plata ramburs / la primirea coletului

Avantajele dumneavoastră: 10% reducere din prețul de librărie, indiferent de cantitatea comandată taxe poștale gratuite / suportate de Humanitas materiale promoționale la zi privind aparițiile noastre.

Cum comandați: Bifați pe TALONUL DE COMANDĂ precedent titlurile care vă interesează Adăugați, dacă e cazul, alte titluri Humanitas Indicați, pentru fiecare titlu, numărul de exemplare dorite Țineți cont de faptul că lista de titluri disponibile și prețurile înscrise în TALONUL DE COMANDĂ erau valabile la data trimiterii în tipografie a cărții de față Pentru informații la zi privind titlurile disponibile și prețul lor, sunați la tel. 01/223 15 01.

Cum transmiteți comenzile: prin poștă, telefon, fax, e-mail sau Internet (căutați pe site-ul nostru bonul de comandă).

Editura Humanitas

Piața Presei Libere 1

79 734 București - România

Tel.: 01 / 222 90 61, Fax: 01 / 224 36 32

E-mail: cpp.agora.humanitas.ro

Internet: www.humanitas.ro

Datele dumneavoastră

Nume

Adresă

Telefon, fax

Informații suplimentare (completați aceste rubrici pentru a fi inclus în baza noastră de date destinată unui viitor direct-mail)

Data nașterii

Profesia.

Preferințe de lectură / domenii de interes

Semnătura

Data

Cele mai citite cărți Humanitas

...Stăteau goi, culcați pe spate, sub soarele fierbinte, ținându-se de mână și privindu-se-n ochi. Un abur de naivitate și nevinovăție le aurea fețele de copii și totul era

ca dintr-un vis vechi, care-ți vine brusc în minte când stai în pat, după-amiezile. Pe când îi priveam fascinat îmi aminteam că undeva în hipotalamus există un centru al plăcerii, o grădină paradiziacă unde lumina orgasmului, aprinzând aerul în cercuri groase de aur, pierde orice căldură animală, trecând direct în spiritual și cristalin. Icoana aceasta a unui erotism mai înalt - căci totul, totul era simetric, și trebuia să te prăbușești mai întâi în crevase de carne, piele și mucilagin ca să ajungi la sacralitatea plăcerii - mi se revela acum, barocă și mișcătoare: doi tineri goi privindu-se-n ochi într-o vale plină de flori.

ISBN 973 - 50 - 0219-1

5 „948353 00092.